Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

Kaikkien maiden proletaarit,
liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 8 Elokuun 23 p:nä № 8

SISÄLTÖ:

1 9 3 5
L E N I N G R A D
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD 24, Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 8 (145) ELOKUUN 23 p. 1935

Kommunistisen Internationalen VII maailmankongressi

KOMMUNISMIN maailmanpuolueen VII kongressi kokoontui kaudella, jolloin SNTL:ssä sosialismi on voittanut, kaudella, jolloin kapitalistisessa maailmassa kypsyy uusi vallankumouksellinen kriisi, jolloin imperialismin kaikkien sisäisten ja ulkoisten antagonististen ristiriitain jyrkkä kärjistyminen päästää siteistään vallankumouksien ja sotien uuden, toisen vaiheen.

Kominternin VI kongressin kokoontumisajasta on kulunut seitsemän vuotta. Tällä ajanjaksolla kehittyneet tapaukset ovat loistavasti todistaneet oikeiksi kaikki VI kongressin hyväksymät ohjelmaa, strategiaa ja taktiikkaa koskevat päätökset.

Jo vuoden kuluttua VI kongressin jälkeen koko kapitalistisessa maailmassa puhkesi *terävin ja syvin talouspula*, josta porvaristo *ei tähän päivään mennessä ole voinut löytää ulospääsyä*. Pula osoitti oikeaksi VI kongressin analyysin, että kapitalismin yleisen pulan kolmas kausi johtaa kapitalististen ristiriitain jatkuvan kärjistymisen kautta kapitalismin *suhteellisen vakaantumisen edelleen järkkymiseen*.

Porvaristo, pyrkien löytämään ulospääsyn talouspulasta, valmistaen täydellä höyryllä uutta imperialistista yleismaailmallista verilöylyä ja vastavallankumouksellista sotaa SNTL:ää vastaan, on *ehkäisykeinona* kypsyvää vallankumouksellista kriisiä vastaan pystyttänyt useissa maissa (Saksa, Itävalta y.m.) *avoimen fasistisen diktatuurin*, astuen yhä enemmän parlamentarismin ja porvarillisen demokratian jätteiden likvideerauksen tielle kaikissa muissa kapitalistisissa maissa.

KI:n TpK:n täysi-istunnot, varsinkin XII ja XIII, saattoivat todeta, että kapitalistisen suhteellisen vakaantumisen loppu oli jo tullut; että fasistien valtaantulo useissa maissa, minkä teki mahdolliseksi sosialidemokratian petturipolitiikan aiheuttama työväenluokan *hajaannus*, tapahtuu *kapitalismin horjumisen oloissa* ja on *porvariston heikkouden* merkki, porvariston, joka ei voi säilyttää valtaansa vanhoin porvarillisen demokratian metoodein; että fasistisen diktatuurin pystyttäminen ei vain hidastuta, ei vain luo uusia vaikeuksia vallankumoukselliselle kehitykselle, vaan myös jouduttaa joukkojen vallankumouksellistumisen prosessia; että yleismaailmallinen vallankumouksellinen kriisi kypsyy; että kapitalistinen maailma on vallankumouksien ja sotien uuden vaiheen kynnyksellä.

Yleensä on VI kongressin jälkeisenä kautena *luokkavoimien suhde koko maailmassa muuttunut vallankumouksen eduksi*. Tämän vahvistavat seuraavat maailmanhistorialliset tapaukset.

Ensinnäkin sosialismin voitto SNTL:ssä. Kuudennella osalla maa-

palloa on voittanut sosialismi, voittanut lopullisesti ja peruuttamattomasti. Maailmanhistorialliselta merkitykseltään tämä tapaus on sosialistisen vallankumouksen voiton jälkeen lokakuussa v. 1917 toinen kansainvälisen proletariaatin yleismaailmallisesta kapitalismista saavuttama suuri voitto.

Toiseksi syntyi v. 1930 puolisiirtomaassa, Aasian sisäosassa, Kiinan rajojen sisällä joukko neuvostoalueita, muodostui oma säännöllinen työläis-talonpoikainen punainen armeija. Kuluneiden viiden vuoden aikana, lyöden takaisin kaikkien imperialististen suurvaltain tukeman Kiinan vastavallankumouksellisen porvariston ja kartanoherrain monilukuiset interventiohyökkäykset, ovat Kiinan neuvostot ja Kiinan punainen armeija todistaneet, että ne muodostavat *voittamattoman voiman,* joka kasvaa ja lujittuu vuodesta vuoteen. Kiinan vallankumouksen saavuttamat voitot osoittavat *itse käytännössä* ei ainoastaan neuvostojen voiton mahdollisuuden siirto- ja puolisiirtomaissa, vaan ne osoittavat siirto- ja puolisiirtomaiden kaikille kansoille, että ainoana ulospääsynä niille imperialistisesta sorrosta, siirtomaaorjuudesta, kurjuudesta ja oikeudettomuudesta ovat neuvostot.

Kolmanneksi vallankumouksellisen liikkeen kasvu imperialistisissa maissa. Pääoman ja fasismin hyökkäyksen sekä sodan uhkan vaikutuksesta toisaalta ja sosialismin voittojen vaikutuksesta SNTL:ssä toisaalta sekä sosialidemokraattien porvariston kanssa harjoittaman yhteistoimintapolitiikan romahtaessa tapahtuu työtätekevien miljoonaisissa joukoissa, ensikädessä sosdem. työläisten keskuudessa, *suuri käänne yhteisrintamaa kohti kommunistien kanssa.* Sosialidemokraattiset työläiset yhdessä kommunistien kanssa siirtyvät aseellisen taistelun metodeihin hyökkäävää fasismia vastaan (v. 1934 helmikuun taistelut Itävallassa, v. 1934 lokakuun taistelut Espanjassa), *poliittisen suurlakon* metodeihin taistelussa fasismia ja pääoman hyökkäystä vastaan (v. 1934 Ranskassa). *Kaikissa kapitalistisissa maissa kasvaa II Internationalen johtajien asettamista kaikista esteistä huolimatta joukkojen liike yhtenäisen proletaarisen taistelurintaman puolesta.*

Neljänneksi, poliittinen kriisi useissa kapitalistisissa maissa. Se on saanut selvän ilmaisunsa Itävallan ja Espanjan proletaarien aseellisessa taistelussa ja mahtavassa fasismivastaisessa liikkeessä Ranskassa.

Viidenneksi, VI kongressin jälkeinen kausi on ollut *murroskausi* Kommunistisen internationalen kehityksessä, Kominternin sektioiden bolshevisoimisessa. Murskattuaan ja karkoitettuaan riveistään vastavallankumoukselliset trotskilais-zinovjevilaiset, eristettyään ja murskattuaan oikeisto-opportunistit, sopuilijat ja "vasemmisto"-opportunistit Kominternin sektiot ovat konsolideerautuneet, täydellisesti hävittäneet fraktiot ja oppositioryhmät, tiivistyneet tiiviimmin kuin milloinkaan *Kommunistisen internationalen* ympärille. II internationale on hajaannusprosessin vallassa. II internationalen nykyinen kriisi, *joka tapahtuu porvarillisen demokratian vararikkoutumisen kaudella,* on syvempi kuin vallankumouksien ja sotien ensimmäisen vaiheen aikana. Tärkeimmät II internationalen puolueet, Saksan sosialidemokratia ja Itävallan "vasemmisto"-reformistinen sosialidemokratia, ovat vararikkoutuneet, organisatoorisesti ja poliittisesti romahtaneet. II internationalen puolueiden sisällä kasvaa vasemmisto-oppositio, joka puolustaa yhteisrintamaa kommunistien kanssa, kasvaa differentioituminen taantumuksellisten yläkerrosten ja vallankumouksellisten alakerrosten välillä, kasvaa taistelu II internationalen eri puolueiden välillä, jotka ilmaisevat eri maiden imperialistien etuja. Samaan aikaan kommunismin maailmanpuolue *on yhtenäisempi ja eheämpi kuin milloinkaan ennen.*

Tällaiset ovat ne viisi tärkeintä

tekijää, jotka ovat muuttaneet koko kansainvälisen tilanteen VI ja VII kongressin välisellä ajalla *proletaarisen vallankumouksen eduksi ja ovat johtaneet siihen, että kapitalismin yleinen pula siirtyy vallankumouksellisen kriisin vaiheeseen useissa maissa.*

Näissä oloissa on poikkeuksellisen aktuaalinen merkitys *Leninin* Kominternin II kongressissa esittämällä osoituksella vallankumouksellisesta kriisistä, että on virheellistä etukäteen todistella pulan olevan porvaristolle absoluuttisesti ulospääsemättömän, että

"on 'todistettava' vallankumouksellisten puolueiden käytännöllä, että niillä on riittävästi tietoisuutta, järjestyneisyyttä... kykyä, jotta voisivat käyttää tätä kriisiä menestyksellisen, voitokkaan vallankumouksen suorittamiseksi".

Suotta ei tov. *Stalin* NKP(b):n XVII puoluekokouksessa katsonut tarpeelliseksi muistuttaa kommunisteille näistä *Leninin* painokkaista sanoista.

Kommunistisista puolueista, niiden kyvystä suorittaa *todella joukkoluontoista vallankumouksellista työtä,* niiden taidosta toteuttaa proletariaatin laaja yhtenäinen taistelurintama ja sen pohjalla järjestää fasisminvastainen kansanrintama; kommunististen puolueiden vallankumouksellisesta rohkeudesta, aloitteellisuudesta ja joustavuudesta, kaikkien puutteiden ja virheiden voittamisesta komm. puolueiden *joukkotyössä,* niiden taidosta viedä taisteluun miljoonaiset työtätekeväin joukot, *voiton järjestämisen ja lujittamisen taidosta* — sanalla sanoen kommunististen puolueiden työstä riippuu, onnistutaanko lähestyvissä vallankumoustapahtumissa muuttamaan proletaarisen vallankumouksen realinen voiton mahdollisuus todellisuudeksi.

Tämän takia Kominternin TpK:n toimintaselostuksessa VII kongressille ja tämän selostuksen johdosta käytävässä keskustelussa ei ole esitetty vain koko kansainvälisen tilanteen tarkka analyysi, ei merkitty vain selvät perspektiivit ja tarkat tehtävät tulevaisuuteen nähden, ei merkitty vain kommunististen puolueiden saavutukset ja menestykset, vaan asetettu *bolshevistisen itsekritiikin* alaiseksi kommunististen puolueiden työ VI kongressin jälkeisenä kautena, avoimesti, bolshevistisella suoruudella paljastettu kuluneella kaudella ilmenneet puutteellisuudet, laiminlyönnit ja virheet. On julistettu säälimätön taistelu "vasemmistolaista" lahkolaisuutta vastaan, joka on vakavana haittana kommunististen puolueiden tunkeutumisessa joukkoihin, ja myöskin oikeisto-opportunistista vaaraa vastaan, joka ilmenee sosialidemokratismin jätteiden tunkeutumisena riveihimme, kommunististen puolueiden osuuden väheksymisenä ja aliarviointina ja ennen kaikkea luottamuksena *itsevirtaukseen, luonnonvoimaisuuteen* vallankumouksellisen liikkeen kehityksessä.

VII kongressin huomion keskuksena on ollut kysymys kypsyvästä v a l l a n k u mouksellisesta kriisistä, taistelusta fasismin hyökkäystä vastaan, proletariaatin toiminnan laajan yhtenäisyyden toteuttamisesta.

Kaikkialla kapitalistisessa maailmassa kypsyy vallankumouksellinen kriisi. Porvaristo ei voi enää pitää yllä valtaansa vanhoin metodein ja tämän takia kaikin keinoin hävittää tai tekee mitättömiksi parlamentarismin ja demokraattisten vapauksien viimeiset jätteet. Fasismin vaara kasvaa kaikissa kapitalistisissa maissa. Mutta kasvaa myöskin proletariaatin ja työtätekevien joukkotaistelu fasismin hyökkäystä vastaan.

Oman katkeran kokemuksensa perusteella, *jota ymmärtämään kommunistiset puolueet auttavat joukkoja,* miljoonat proletaarit varmistuvat siitä, että *se tie, jota sosialidemokratia heitä kuljetti, on väärä.* He varmistuvat siitä, että sosialidemokraattinen luokkasovinnon tie porvariston kanssa, joka pidättää joukkoja luokkataistelusta hyökkäävää fa-

sismia vastaan, sosialidemokratian saarnaama n.s. rauhallinen sosialismiin kasvamisen tie porvarillisen demokratian kautta on käytännössä johtanut siihen, että porvarillisesta demokratiasta on elimellisesti kasvanut verinen fasistinen diktatuuri. Oman katkeran kokemuksensa perusteella, jota komm. puolueet valaisevat, miljoonaiset joukot varmistuvat Kominternin fasismista esittämän luonnekuvan oikeudesta, siitä että fasismi on monopolistisen pääoman avointa diktatuuria, finanssipääoman taantumuksellisimpain, kansalliskiihkoisimpain ja imperialistisimpain ryhmäin terroristista diktatuuria. Verinen fasistinen diktatuuri hävittää kaikki, kokonaisten työläissukupolvien luomat työväenjärjestöt, m.m. hajoittaa myöskin sosdem. joukkojärjestöt ja reformistiset ammattiliitot, fyysillisesti tuhoaa työväenluokan parhaimpia, pyrkien saattamaan imperialististen maiden proletariaatin avoimen poliittisen ja taloudellisen orjuuden asemaan, joka on yhtä julma ja säälimätön kuin siirtomaissakin. SNTL:n kokemuksen perusteella joukot varmistuvat siitä, että bolshevikkien tie on työväenluokan voittojen tie, sosialismin lopullisen voiton tie.

Joukot, niiden mukana myöskin pikkuporvarilliset työtätekevät joukot, näkevät, että kommunistit aina ja kaikkialla — Saksassa ennen Hitlerin valtaantuloa ja nyt hitleriläisen fasismin oloissa; Itävallassa helmikuun taistelujen aikana ja nyt fasistisen maanalaisuuden oloissa; Ranskassa v. 1934 helmikuun tapahtumien aikana ja niitä seuranneiden taisteluiden aikana; Espanjassa ja Puolassa, Englannissa ja Amerikassa — ovat fasismivastaisen taistelun *ensimmäisissä riveissä,* ovat antaumuksellisimpia ja uhrautuvaisimpia, etumaisimpia ja rohkeimpia taistelijoita fasismia, pääoman hyökkäystä ja sodan uhkaa vastaan. Proletaarisen vallankumouksellisen *Dimitrovin* miehekäs esiintyminen Leipzigin oikeusjutussa, joka muutti tämän fasistisen oikeusilveilyn fasismivastaisen taistelun puhujalavaksi, oli voimakkaana sysäyksenä kansainvälisen proletariaatin yhteisrintaman toteuttamiselle fasismia vastaan.

Poikkeuksellinen merkitys oli v. 1934 *helmikuun taisteluilla Ranskassa.* Ne osoittivat joukoille, että *yhteisrintama voi lyödä takaisin fasismin hyökkäyksen.*

Kaikki nämä syyt selittävät proletaarien laajojen joukkojen, ensikädessä sosdem. työläisten, jatkuvasti kasvavan liikkeen yhteiseen taisteluun kommunistien kanssa fasismia vastaan. Tämä selittää sen, että joukot *nyt* omaksuvat kommunistien aloitteen yhteisrintaman muodostamisesta kommunistisen ja sosialistisen puolueen kesken. Joukkojen yhä kasvavan yhteistoimintaan pyrkimyksen painostamina useiden maiden sosdem. puolueiden johdon on ollut pakko suostua yhteisrintamaan, yhteisrintamasopimusten solmiamiseen kommunistien kanssa.

V. 1934 oli käänteentekevä vuosi *laajan yhteisrintaman toteuttamisessa* useissa maissa. Kominternin VII kongressin suoritettavana oli yhteenveto *Ranskan KP:n rikkaista kokemuksista,* puolueen, joka on saavuttanut *suurta menestystä laajan yhteisrintaman toteuttamisessa* ja *fasisminvastaisen kansanrintaman* muodostamisessa. Kongressin suoritettavana oli yhteenveto yhteisrintaman aikaansaamisesta myöskin muissa porvarillisen demokratian maissa, avoimen fasistisen diktatuurin maissa (ensikädessä Itävallan KP:n ja Saksan KP:n kokemuksesta), yhteisrintaman aikaansaannin kokemuksesta niissä fasistisissa maissa, joissa kommunistinen puolue on maanalainen, mutta sosdem. puolueet ovat julkisia (ensikädessä Puolan kompuolueen kokemuksista yhteisrintaman toteuttamisessa).

Erikoisen suuri merkitys on Kominternin VII kongressilla *kansainvälisen proletariaatin* yhteisrintaman muodostamisessa, *ammattiliittojen yhtenäisyyden aikaansaamisessa kan-*

sainvälisessä mitassa, fasismivastaisen kansanrintaman sekä imperialismivastaisen kansallisen rintaman muodostamisessa siirto- ja puolisiirtomaissa.

Nojautuen työläisten kasvavaan pyrkimykseen yhdistää sosdem. puolueet kommunististen puolueiden kanssa, kommunistien on otettava haltuunsa aloitteenteko proletariaatin yhtenäisen vallankumouksellisen joukkopuolueen muodostamisessa, selittäen tämän yhteydessä työläisille, että yhdistyminen on mahdollinen vain määrätyillä ehdoilla.

Fasismi, joka on ilmestynyt kapitalismin rappeutumisen kaudella, ei kykene johtamaan kapitalismia ulos pulasta. Fasismi johtaa kapitalismin yleisen pulan jatkuvaan kärjistymiseen ja syvenemiseen, johtaa suunnattoman luokkavihan kasautumiseen kansanjoukoissa fasismia ja koko kapitalistiluokkaa vastaan, päästää siteistään kansalaissodan ja osoittaa joukoille, että ainoa tie porvariston vallan kukistamiseen on aseellisen kapinan tie. Fasismi, muodostaen yhden ainoan fasistisen puolueen poliittisen monopolin, *väliaikaisesti lujittaa porvariston valtaa,* mutta samalla antaa porvariston sisäisille ristiriidoille kärkevän väkivaltaisen luonteen (kesäk. 30 p. Saksassa j.n.e.). Fasismi kärjistää äärimmilleen valtioiden väliset suhteet, sytyttää uutta maailmanpaloa.

Taistellen kaikenlaista fasismin vaaran aliarviointia vastaan, fasismin automaattisen luhistumisen teoriaa vastaan, kaikkea fasististen järjestöjen sisällä tehtävän työn sekä fasismin ideologian ja sen sosialisen demagogian paljastamisen välttämättömyyden aliarviointia vastaan, kommunistit samaan aikaan käyvät säälimätöntä taistelua sitä oikeisto-opportunistista katsantokantaa vastaan, että fasismi on kiertämätön etappi kaikkien kapitalististen maiden kehityksessä, sitä katsantokantaa vastaan, että *fasismin voitto on kiertämätön.*

Kokemus osoittaa, että yhtenäinen taistelurintama vahvistaa proletariaatin ja sen liittolaisten voimia ja taistelukykyisyyttä, että yhtenäinen taistelurintama voi pidättää fasismin etenemistä ja ehkäistä sen.

Kokemus osoittaa, että yhtenäinen proletaarinen rintama ja sen pohjalla luotu fasisminvastainen kansanrintama ovat nykyisellä historiallisella etapilla tärkein ja ratkaisevin ase joukkojen johtamisessa taisteluun vallasta.

Kaikki kapitalistiset maat aseistautuvat kuumeisin tempoin. Kaikissa kapitalistisissa maissa porvaristo, valmistellen uutta sotaa, myrkyttää laajoja joukkoja shovinismin myrkyllä. Edelläkävijöinä, sodan ja ennen kaikkea SNTL:oa vastaan suunnatun vastavallankumouksellisen sodan pääasiallisimpina sytyttäjinä ovat fasistinen Saksa ja sotilas-fasistinen Japani, jotka ovat liitossa fasistisen Puolan kanssa ja joita Englannin porvariston johtavat piirit kannattavat. Fasismi asettaa avoimesti kysymyksen maailmansodasta *maailman uudestijakamiseksi* (sotilas-fasistinen Japani, joka käy sotaa kaukaisessa idässä, on aloittanut Kiinan jaon pyrkien anastamaan koko Kiinan; Saksan kansallissosialismi pyrkii muuttamaan rajoja Euroopassa sodan avulla ja avoimesti vaatii siirtomaiden palauttamista; Puolan fasismi, ollen liitossa sodan päälietsojain kanssa, pyrkii laajentamaan aluettaan Neuvostoliiton ja Itämerenmaiden kustannuksella; Italian imperialismi siirtyy avoimeen, rosvomaiseen Abessinian anastamiseen, ajaen takaa siirtomaiden uudestijakoa). *Sodanjälkeisen imperialismin ristiriidat ovat saavuttaneet sellaisen jännittyneisyyden ja kärkevyyden asteen, että uuden maailmansodan vaara on nykyisellä kaudella suurempi kuin se oli v. 1914 sodan aattona.* Ja vain sen takia, että toisin kuin v. 1914 nyt on olemassa Neuvostoliitto, joka taloudellisen mahtinsa ja poliittisen voimansa, sankarillisen ja voittamattoman Punaisen armeijansa avulla, harjoittaen joh-

donmukaista rauhanpolitiikkaa, ehkäisee imperialistien provokatooriset yritykset sytyttää uusi palo, vain sentakia, että nyt, toisin kuin v. 1914—1918 edeltäneellä kaudella, on muodostettu monoliittinen kommunismin maailmanpuolue, joka johtaa joukkoja taisteluun *rauhan puolesta*, sodanvaaraa vastaan, ja joka valmistaa niitä siihen, että imperialistinen sota, silloin kun se kuitenkin alkaa, muutetaan kansalaissodaksi, — vain sen takia sodan lietsojat, fasistit ja porvariston sotakoplat eivät vielä tähän mennessä ole onnistuneet syöksemään maailmaa uudestaan sodan veriseen kuiluun.

Kominternin tärkeimmät puolueet, kaikista niiden sodanvastaisessa työssä ilmenneistä heikkouksista ja puutteista huolimatta, ovat esittäneet mallinäytteitä oikeasta taistelusta sodanvaaraa vastaan, kulkien vasten shovinismin virtaa, pysyen uskollisina proletaarisen internationalismin vaatimuksille, taistellen SNTL:n, sen *rauhanpolitiikan* puolustamiseksi, mobilisoiden laajat joukot kannattamaan hyökkäämättömyyssopimuksia ja keskinäisen avustuksen sopimuksia. Ranskan komm. puolue ja Tshekkoslovakian komm. puolue, oikein taistellen näiden maiden hallitusten SNTL:n kanssa solmiamain keskinäisen avustuksen sopimusten täytäntöönpanon puolesta, ovat taistelussaan laajan yhteisrintaman puolesta sodanvaaraa vastaan aivan oikein esittäneet joukkojen kuullen useita siirtymisluontoisia vaatimuksia, kutsuen taisteluun armeijan puhdistamiseksi fasistisista kenraaleista ja upseereista, vaalioikeuden ulottamiseksi sotilaisiin, fasisminvastaisen propagandan täyden vapauden puolesta armeijassa ja vapauden puolesta propageerata ystävällisiä suhteita SNTL:n kanssa, sotilaiden oikeuden puolesta valita armeijassa omat luottamusmiehensä, armeijan ja työtätekevän kansan lähentymisen puolesta, ystävällisten siteiden solmiamisen puolesta maittensa sotilaiden ja Punaisen armeijan kesken.

Kommunististen puolueiden keskeisenä tehtävänä on taistelu rauhan puolesta. Erikoisen merkityksen on VII kongressi antanut kysymykselle laajan proletaarisen yhteisrintaman ja mahtavan kansanrintaman muodostamisesta taistelussa *rauhan puolesta* sodanvaaraa vastaan. Taistellen joukkojen etunenässä sotaa vastaan kommunistit tekevät kaikkensa, että vastavallankumouksellisen sodan syttyessä SNTL:oa vastaan *kapitalististen maiden proletariaatti ja työtätekevät taistelisivat kaikin voimin SNTL:n voiton, Punaisen armeijan voiton puolesta.*

Loppukohtana VII kongressin työssä oli *SNTL:ssa suoritettavan sosialismin rakennustyön saavutuksia* koskevan kysymyksen käsittely. Samaan aikaan, jolloin vanhassa, kapitalistisessa maailmassa siirtyminen talouspulan alimmasta kohdasta erikoislaatuiseen depressioon ei johda uuteen nousuun, vaan kapitalistisen talouden edelleen mätänemiseen, ja useimmissa maissa ovat selvästi voitolla pyrkimykset erikoislaatuisen depression pitkittymiseen, samaan aikaan SNTL:ssa, uudessa, sosialistisessa maailmassa, jossa pulat ovat mahdottomat, voitollisesti toteutetaan toista viisivuotissuunnitelmaa ja sosialistinen talous saavuttaa ja eräillä aloilla jo sivuuttaa kapitalistisen talouden kaikkein korkeimman tason.

Vanhassa, kapitalistisessa maailmassa on käymässä hillitön hyökkäys työläisten työpalkan, työtätekevien joukkojen elintason alentamiseksi. Kymmenet miljoonat työttömät ovat tuomitut nälkään ja tuhoon (nykyäänkin työttömäin armeija on 2—3 kertaa isompi kuin ennen pulaa).

Uudessa, sosialistisessa maailmassa, SNTL:ssa, on työttömyys poistettu, kasvaa työläisten ja toimitsijain lukumäärä, suurenevat työpalkka- ja vakuutusrahastot, on voitettu varusteluvaikeudet (leipäkorttien poistaminen), työtätekevien kulttuuritaso nousee nopeasti ja kaikki tämä

on vasta alkua joukkojen mitä suurimpaan kukoistukseen ja kaikinpuoliseen hyvinvointiin johtavalla tiellä.

Vanhassa, kapitalistisessa maailmassa riehuu maatalouspula, tapahtuu työtätekevien talonpoikain joukottainen kurjistuminen, pula jatkuu siirtomaissa, joiden kannettavaksi imperialistit ovat siirtäneet suuren osan pulan taakasta.

Maatalouden kollektivisoinnin ja sen pohjalla tapahtuneen kulakkien luokkana likvidoinnin johdosta on SNTL:ssa ainaiseksi hävitetty kurjuus maaseudulla ja kollektivisoitunut talonpoikaisto jatkuvasti kohoaa kulttuuriseen ja varakkaaseen elämään. Tsarismin aikaisemmin sortamat ja orjuuttamat kansat kulkevat suuressa Neuvostoliitossa muodoltaan kansallisten ja sisällöltään sosialististen kulttuuriensa kukoistuksen, ennen näkemättömän taloudellisen nousun tietä.

Vanhassa, kapitalistisessa maailmassa porvaristo nopeassa tahdissa hävittää ja tekee olemattomiksi porvarillisdemokraattisten vapauksien viimeiset jätteet, enentää valtiokoneiston loismaisuuden taakkaa ja yhä suurempi osa kansallistuloista menee maailman uudestijaon puolesta käytävän sodan valmisteluihin.

SNTL:ssa, uudessa, sosialistisessa maailmassa kehitetään edelleen proletaarista neuvostodemokratiaa tarkoituksella vetää kansanjoukot yhä laajemmin ja aktiivisemmin mukaan valtiollisiin asioihin ja sosialistiseen rakennustyöhön. *SNTL on kaikkien maiden työtätekeväin tuki niiden taistelussa yleismaailmallista taantumusta vastaan.* Jo nyt SNTL on kehittynyt sellaiseksi kansainväliseksi voimaksi, että se *muuttaa kansainvälistä tilannetta työtätekeväin eduksi* taistellen sotaa vastaan ja rauhan säilyttämisen puolesta. *SNTL on kaikkien maiden työtätekeväin tuki niiden taistelussa sodanvaaraa vastaan.*

SNTL on koko maailman sosialistisen uudestijärjestämisen esikuva.

VII kongressi on Kommunistisen internationalen rivien monoliittisuuden valtava osoitus, näyte Kominternin kaikkien sektioiden uskollisuudesta Kominternin johdon leniniläiselle politiikalle, osoitus kaikkien maiden kommunistien tiivistymisestä maailman proletariaatin johtajan tov. *Stalinin* ympärille. Tov. Stalin opetti kommunisteille:

"Ei ole eikä voi olla olemassa 'keskilinjaa" periaatteellisluontoisissa kysymyksissä. Joko toiset tai toiset periaatteet on asetettava puolueen työn perustaksi. 'Keskilinja' periaatteellisissa kysymyksissä on päiden sekoittamisen 'linja', erimielisyyksien peittämisen 'linja', puolueen aatteellisen rappeutumisen 'linja', puolueen aatteellisen kuolemisen 'linja'... Periaatteellisen 'keskilinjan' politiikka on lakastuvien ja rappeutuvien puolueiden politiikkaa. Tällainen politiikka ei voi olla johtamatta puolueiden muuttumiseen pelkäksi byrokraattiseksi koneistoksi, joka pyörii tyhjää ja on eristynyt työväen joukoista. Tämä tie ei ole meidän tiemme."

Tämän ainoan oikean politiikan avulla kommunistiset puolueet ovat onnistuneet murskaamaan trotskilaisuuden ja karkoittamaan trotskilaiset riveistään. Trotskilaisuus on muodostunut vastavallankumouksellisen porvariston etujoukoksi, trotskilaiset ovat avoimesti liittyneet II internationaleen, kooten ympärilleen kaikki Neuvostoliitolle ja kommunismille vihamieliset ainekset II internationalessa ja Trotski kehoittaa ottamaan käytäntöön terroristiset, fasistiset metodit taistelussa NKP(b):tta ja Kominternia vastaan. SNTL:ssa toimineiden terroristiryhmäin järjestäjänä Trotski on suoranaisessa vastuussa vastavallankumouksellisen Zinovjevilais-trotskilaisen blokin jätteiden suorittamista terroriteoista, joiden murhaamana kaatui Leningradin bolshevikkien rakastettu johtaja, sosialistisen vallankumouksen tulisieluinen puhuja tov. *Kirov.*

Ainoan oikean *periaatteellisen* politiikan avulla ovat kommunistiset

puolueet murskanneet oikeisto- ja "vasemmisto"-opportunistit ja heidän kanssaan sopuilijat sekä puhdistaneet rivinsä parantumattomista opportunisteista.

Tässä kahdella rintamalla käytävässä taistelussa ovat kommunistiset puolueet karaistuneet, kasvaneet ja lujittuneet. Kominternin sektioiden *joukkovaikutus* on kasvanut. Viime vuosina ei yksikään oppositioryhmä ole yhdessäkään Kominternin sektiossa voinut saavuttaa vähänkään huomattavaa vaikutusta: puoluejoukot ovat heti paljastaneet ja viipymättä eristäneet jokaisen, joka on yrittänyt esiintyä Kominternin leniniläistä politiikkaa vastaan. Nyt Kommunistinen internationale — sosialistisen vallankumouksen keskitetty maailmanpuolue — on tiiviimpi ja yhtenäisempi kuin koskaan!

Tov. *Stalin* on opettanut kommunisteja *yhdistämään korkeimman periaatteellisuuden maksimaaliseen yhteyteen ja kosketukseen joukkojen kanssa, sovittelemattoman vallankumouksellisuuden maksimaaliseen notkeuteen ja manööverikykyisyyteen:*

"On välttämätöntä, että puolue osaisi yhdistää työssään sovittelemattoman vallankumouksellisuuden (ei saa sekoittaa vallankumouksellisen seikkailun kanssa!) maksimaaliseen notkeuteen ja manööverikykyisyyteen (ei saa sekoittaa mukautuvaisuuteen!), jota ilman ei puolueelle ole mahdollista hallita kaikkia taistelu- ja organisatiomuotoja, sitoa joka päivä proletariaatin edut proletaarisen vallankumouksen perusetuihin ja yhdistää työssään maanalaisen toiminnan julkiseen toimintaan."

Noudattaen näitä tov. *Stalinin* ohjeita kapitalististen maiden kommunistit tulevat yhä kiinteämpään yhteyteen joukkojen kanssa, vielä huolellisemmin valmistavat heitä taisteluihin, *oppivat hallitsemaan kaikkia taistelu- ja organisatiomuotoja* voittaakseen puolelleen työväenluokan enemmistön ja viedäkseen työtätekevät joukot proletariaatin johdolla voitokkaaseen rynnäkköön kapitalismia vastaan.

Tov. *Stalinin* puoleen, niinkuin aikoinaan Marxin ja Leninin puoleen, kääntyvät kaikissa pulmallisissa tilanteissa työväenluokan ja työtätekevän ihmiskunnan parhaimmat edustajat saamaan neuvoa ja ohjausta vallankumouksellisen liikkeen teorian ja käytännön kysymyksissä.

NKP(b):n, Leninin ja Stalinin puolueen, esimerkin ja mallin mukaan rakentuvat Kominternin sektiot kapitalistisissa maissa. Riehuvan verisen fasistisen terrorin oloissa Kominternin ihmiset, Leninin ja Stalinin uskolliset oppilaat, nostattavat taisteluun mitä laajimmat työtätekeväin joukot. Taistelussa pääoman hyökkäystä, fasismia ja sodanvaaraa vastaan, fasistisen maanalaisuuden raskaissa oloissa takoutuvat Kominternin bolshevistiset ydinjoukot, jotka eivät esitä taistelussa vain joukkosankaruuden ihmetekoja, vaan myös tunkeutuvat yhä syvemmälle ja sitoutuvat yhä kiinteämmin joukkoihin viedäkseen ne voitokkaaseen proletaariseen vallankumoukseen.

Tämän takia Kommunistisen internationalen asia, maailman kommunismin asia on voittamaton!

Puoluekaadereista ja puolueasiakirjain tarkastuksesta

PUOLUEEMME ja työväenluokka on saavuttanut sosialistisen rakennustyön kaikilla rintamilla ratkaisevia voittoja. Johdonmukaisesti toteuttaen käytännössä leniniläis-stalinilaista politiikkaa on kommunistinen puolue turvannut sosialismin voiton SNTL:ssa.

Sosialistisen järjestyksen lujittamisen tiellä oli bolshevikkien ja heidän johdollaan työväenluokan ja kaikkien työtätekevien voitettava valtavia vaikeuksia.

Jyrkissä historian käänteissä, jolloin vaikeudet vaativat bolshevikeilta kaiken tahdon, tarmon ja älyn erikoista jännittämistä, joutui paljon valittelijoita, heikkouskoisia, opportunisteja, työväenluokan asian vihollisia pois puolueemme riveistä.

Tiivistäen rivinsä ja puhdistautuen pelkureista ja proletaarisen vallankumouksen etujen kavaltajoista puolueemme, murskattuaan luokkavihollisen, voitti tavattoman teknillisen takapajuisuuden, jonka olimme saaneet perinnöksi tsarismilta.

Nyt ei ole mitään epäilystä, ettemmekö ole tällä tiellä saavuttaneet jättiläismäisiä menestyksiä. «Nyt kaikki tunnustavat, että meillä on jo mahtava ja ensiluokkainen teollisuus, mahtava ja koneellistettu maatalous, kehittyvä ja kasvava liikennelaitos, järjestynyt ja erinomaisesti varustettu Punainen armeija.

Se merkitsee, että me olemme jo pääasiassa ohieläneet nälkäkauden tekniikan alalla.» (Stalin).

«Mutta ohielettyämme nälkäkauden tekniikan alalla», sanoo toveri Stalin, «me olemme astuneet uuteen kauteen, minä sanoisin nälkäkauteen ihmisten alalla, kaadereiden alalla, työntekijäin alalla, jotka kykenevät saamaan tekniikan valtoihinsa ja viemään sitä eteenpäin.»

«Kaaderit ratkaisevat kaiken» — tällä tunnuksella toveri Stalin jyrkästi kohdisti koko puolueen huomion ihmisiin kohdistuvan työn kysymyksiin, kaadereiden kasvattamisen, niiden opettamisen, eteenpäin työntämisen ja oikean sijoittamisen kysymyksiin.

Puoluejärjestöjen eteen on asetettu uusia tehtäviä, joiden menestyksellä ratkaiseminen vaatii perinpohjaista muutosta puolueen jäseniin ja puolueettomain työntekijäin kaadereihin kohdistuvassa työssä.

Poikkeuksetta kaikilla järjestöillä on suuria puutteita puolueen jäseniin ja kaadereihin kohdistuvassa työssä.

NKP(b):n KK on julkaissut sarjan päätöksiä, jotka perusteellisesti paljastavat nämä puutteellisuudet ja viitoittavat tien niiden korjaamiseen. Niistä on ennen kaikkea mainittava: päätös puoluekaadereiden osastojen muodostamisesta puolueen kaupunkikomiteoihin, päätös propagandatyöstä, puolueasiakirjojen tarkastusta ja puolueen jäsenten luetteloinnin järjestämistä koskevat ohjeet ja päätös NKP(b):n Saratovin aluepiirikomitean virheistä.

Ei ole epäilemistä, etteikö kaikkien niiden toimenpiteiden, joihin näitä päätöksiä vastaavasti on paikkakunnilla ryhdytty, vaikutus jo tunnu puoluejärjestöjen työssä, ja toveri Stalinin tunnus, joka on vallannut kaikki puoluejärjestöt, alkaa toteutua käytännössä. Puoluejärjestöt käyvät aktiivisesti käsiksi puolueen johtajan ohjeiden käytännössä toteuttamiseen ja NKP(b):n merkitsemäin toimenpiteiden suorittamiseen.

Kuitenkaan ei vielä nykyisin voida puhua siitä, että paikalliset järjestöt menestyksellä toteuttavat käytännössä toveri Stalinin tunnusta, vaan on puhuttava suurista puutteista kaadereihin kohdistuvassa työssä.

On vielä paljon muodollisuutta ja luutuneisuutta kaadereiden kasvatus-

ta, heidän kasvattamistaan ja esille työntämistään koskevien kysymysten ratkaisemisessa.

Jotta menestyksellä suoriuduttaisiin kaadereiden kasvattamisessa ja heidän oikein sijoittamisessaan, on ennen kaikkea hyvin tunnettava puolueen jäsenet, ja juuri tässä suhteessa on puoluejärjestöjen valtavalla enemmistöllä suuria puutteita.

Nykyisin suoritettavan puolueasiakirjain tarkastuksen antama tärkein opetus on se, että kaupunkikomiteamme, piirikomiteamme, puoluekomiteamme ja puolueen perusjärjestöt tuntevat huonosti puolueen jäsenet. Juuri siksi monissa järjestöissä paljastuu niille aivan odottamatta sellaisia seikkoja, että niiden riveissä on vieraita olioita, puolueen vihollisia, jotka ovat petoksen avulla hankkineet itselleen puoluekirjat.

Monet puoluejärjestöjen johtajat ilmoittavat, että heidän on vaikea edes kuvitella, kuinka he ovat voineet pitää puolueen jäseninä sellaisia olioita, jotka nyt suoritettavassa tarkastuksessa osoittautuvat puolueen katalimmiksi vihollisiksi — urkkijoiksi, valkokaartilaisiksi, trotskilaisiksi, huijareiksi.

Esitettäköön tässä eräs esimerkki siitä, kuinka huonosti puoluejärjestömme tuntevat niiden riveissä olevan väen. Tarashtshanin piirissä Kievin alueella paljastettiin huijari Podoljski, joka oli työskennellyt piirin prokuraattorina. Puolueasiakirjoja tarkastettaessa todettiin, että hänen todellinen nimensä oli Feldman. V. 1931 oli Podoljski-Feldman, ollen nuorisoliiton jäsen, Korostenin kaupungissa yhteydessä rikollisten ainesten kanssa ja matkusti Bakuun. Bakussa Feldman teki valheellisen ilmoituksen, että häneltä oli muka ryöstetty asiapaperit, muutti sen avulla nimensä ja matkusti Pjatigorskiin. Siellä hänet useiden väärinkäytösten vuoksi eroitettiin nuorisoliitosta, mutta jäsenkirjaansa hän ei antanut pois. Varastettuaan henkilökortin hän matkusti Buharaan, missä hankki itselleen toimen nuorisoliiton piirikomitean orgosaston johtajana. Siellä hän myös pääsi puolueen kandidaatiksi. Jonkin ajan kuluttua hänet paljastettiin ja erotettiin puolueesta. Antamatta pois kandidaattikorttiaan hän jälleen anasti Buharan piirikomiteasta 3 täyttämätöntä luettelointikortin kaavaketta ja, varmennettuaan ne piirikomitean leimalla, matkusti Dnepropetrovskiin. Siellä hän hankki itselleen toimen aluelehden toimituksessa ja alueen prokuraattorin apulaisena.

V. 1934 hänet uudelleen erotettiin puolueesta useiden rikoksien, elintaparappeutumisen ja virka-asemansa väärinkäyttämisen vuoksi. Puoluekirjaansa hän ei kuitenkaan antanut pois. Kun hänellä oli täyttämättömiä luettelointikortin kaavakkeita Buharan puoluejärjestön leimauksella varustettuna, hän toistamiseen täytti luettelointikortin ja, käyttäen hyväkseen sitä, että Dnepropetrovskin kaupungin keskuspiirin puoluekomiteassa huolimattomasti talletettiin leimasinta, varmensi luettelointikortin piirikomitean leimalla ja matkusti Kieviin. V. 1934 lopussa Podoljski-Feldman kävi, väärennettyjen asiakirjain avulla, puoluepuhdistuksen Kievissä ja tammikuussa v. 1935 hänet nimitettiin prokuraattoriksi Tarashtshanin piiriin.

Nyt, tarkastusta suoritettaessa, osa kommunisteja ei ilmoittaudu puolueen piirikomiteoihin. Asiaa selvitettäessä osoittautuu, että näiden keskuudessa on vihamielisiä olioita, jotka tahtovat välttää tarkastuksen, ja sitäpaitsi myös sellaisia «kommunisteja», jotka käyttävät tarkastusta aiheena erotakseen puolueesta. Mutta puoluejärjestöt ovat pitäneet kaikkia näitä olioita puolueen jäseninä, nämä ovat osallistuneet puoluejärjestöjen työhön, olleet läsnä suljetuissa puoluekokouksissa j.n.e.

Puoluejärjestöt eivät ole tunteneet niitä, jotka petoksen avulla ovat tunkeutuneet kommunistien keskuuteen,

ja huonosti ne ovat tunteneet myös muita puolueen jäseniä.

On kiistaton tosiasia, että vasta puolueasikirjain tarkastuksen yhteydessä piirikomiteain sihteerit ensi kertaa kohtasivat monia kommunisteja, tutustuivat heidän elämänkokemuksiinsa, heidän kykyihinsä, ansioihinsa ja puutteisiinsa, tutustuivat siihen minkälainen yhteys heillä nyt on puolueeseen, miten he täyttävät puoluevelvollisuutensa, «paljastivat» henkilöitä, jotka soveltuvat esille työnnettäviksi.

Tosin kyllä on sanottava, että monissa järjestöissä piirikomiteain sihteerit suorittavat tarkastuksen huonosti ja hätiköimällä. Siihen nähden on asia perinpohjaisesti korjattava. Voidaanko esim. sietää, että koko tarkastus supistuu muutaman minuutin puheluun puolueen jäsenen kanssa, niinkuin on ollut laita useissa piireissä? Uralin konerakennustehtaan piirikomitea Sverdlovskin alueella «tarkasti» kuudessa päivässä 1566 kommunistia, varaamatta, piirikomitean säätämää «suunnitelmaa» noudattaen, kutakin puolueen jäsentä kohden aikaa viittä minuuttia enempää.

On aivan ilmeistä, että toteuttaaksemme tunnuksen kaadereista, on alkeisehtona puoluejärjestön sitkeä, perinpohjainen työ puolueen kaikkien jäsenten tutkimiseksi, sillä ilman sitä ei ole ajateltavissa uusien kaadereiden kasvattaminen ja esille työntäminen.

Valtavaa osaa koko tässä työssä on esitettävä *puoluekoneiston, puoluekaadereiden osastojen ja puoluetyöntekijäin, johtavien ja alempien.*

Juuri siksi on kaikkien järjestöjen tärkeimpänä tehtävänä taata puoluekoneiston työskentelyn moitteettomuus, puoluetyöntekijäin kaadereiden valinta koetelluimmista ja puoluetyöhön kykenevimmistä puolueen jäsenistä, kokeneiden puolueorganisaattorien kaadereiden kasvatus.

Puoluekoneisto on aina tärkein ase puolueen politiikan ja kaikkien puolueen osoittamain käytännöllisten toimenpiteiden toteuttamisessa. Eivät suotta kaikki oppositiovirtaukset ja puolueelle vihamieliset ryhmittymät ole aina kohdistaneet pääiskuaan puoluekoneistoon, joka on koeteltu taisteluissa puolueen linjan puolesta ja jonka ovat kasvattaneet puolueen parhaat organisaattorit bolshevististen traditioiden hengessä.

Kumminkin on sanottava, että ei vain puoluekoneiston työssä, vaan myös sen työntekijäin valinnassa on suuria puutteita.

Puolueasiakirjoja tarkastettaessa on monissa puoluejärjestöissä paljastunut, että puoluekoneiston erinäiset renkaat ovat kokoonpanoltaan turmeltuneet. Näin on laita varsinkin puoluekoneiston siihen osaan nähden joka on suoranaisessa yhteydessä puoluekirjojen säilyttämiseen ja antamiseen.

Erinäisten järjestöjen johtajain valppauden tylstymisen vuoksi, sen vuoksi, että he eivät ole ymmärtäneet puoluekoneiston tehtävää ja merkitystä, on koneistoon jossakin tunkeutunut suoranaisia puolueen vihollisia, jotka ovat käyttäneet asemaansa vastavallankumouksellisiin tarkoituksiin: varustaneet puolueen vihollisia puolueasiakirjoilla, juoruilleet puolue-elinten työtä koskevia tietoja, kaikella toiminnallaan vahingoittaneet puolueen auktoriteettia ja kaikin tavoin ehkäisseet yhteyden solmiutumista puolueen jäsenten ja puolue-elinten välille.

Esitämme eräitä esimerkkejä, jotka havainnollisesti osoittavat, mihin johtaa puoluejärjestöjen johtajain välinpitämättömyys ja hölmäily. Tarkastettaessa puolueasiakirjoja Geoktshaiskin piirissä Azerbeidzhanissa paljastettiin puolueen piirikomitean luetteloinnin johtaja Abasov, joka osoittautui santarmin pojaksi. Abasov oli v. 1930 erotettu puolueesta ja hänellä oli kaksi ankaraa muistutusta. Kaiken tämän hän salasi, vää-

rentäen luettelointikortin. Käyttäen hyväkseen asemaansa Abasov antoi eri henkilöille todistuksia heidän puolueeseen kuulumisestaan. Hänen toimiaikanaan hävisi piirikomiteasta 107 täyttämätöntä puoluekirjain kaavaketta. Dzhankoiskin piirissä Krimin ASNT:ssa toimi piirikomitean luetteloinnin johtajana pitkän aikaa nuorisoliiton jäsen Gudak, santarmin poika, joka varasti piirikomiteasta puolueasiakirjoja. Kotitarkastuksessa löydettiin häneltä täyttämättömiä varastettuja puoluekirjain kaavakkeita.

Tietenkään eivät tällaiset seikat ole missään määrin tyypillisiä puoluekoneistolle, mutta ne ovat todistuksena siitä, kuinka syvälle vihollinen voi tunkeutua puolue-elimistöön, elleivät puoluejärjestön johtajat ole valppaina.

Jokaisen puoluejärjestön tärkeimpänä tehtävänä on mitä lyhimmässä ajassa poistaa puutteet puoluekoneiston työstä, kaikin tavoin lujittaa sitä, tehdä taatuksi puoluekoneiston moitteeton, keskeytymätön työ.

Puoluekaadereiden osastoista, jotka muodostettiin puolueen kaupunkikomiteoihin muutama kuukausi sitten, ei, vaikkakin niiden työssä on kieltämättä edistystä, ole vielä tullut niitä taisteluosastoita, joiksi niiden on määrä tulla — osastoita, jotka todella voimakkaasti auttavat puoluejärjestöjä elvyttämään puoluetyötä, tutkimaan puolueen jäseniä, voimistamaan heidän kasvatustyötään ja tekemään taatuksi puoluekaadereiden kasvattamisen ja esille vetämisen.

Monien puoluekaaderien osastojen työssä on ensi kautena esiintynyt myös joukko puutteita ja virheitä. Tärkein näistä puutteista on se, että ihmisiin kohdistuva työ ja todellinen kaadereiden tutkiminen on vaihdettu kyselykaavakkeiden ja luettelointiaineistojen keräämiseen (se on tarpeellinen työala, mutta ei pääasia).

Juuri siksi, huolimatta siitä, että puoluekaadereiden osastoilla on jo riittävän pitkä työkausi, tulevat monille niistäkin odottamattomuuksina ne huutavat epäkohdat, mitä puoluetaloudessa puolueasiakirjain tarkastuksen yhteydessä paljastuu.

Eivätkö puhu suurista puutteista puoluekaadereiden työssä sellaiset seikat, kuin että useilla puoluetyöntekijöillä ei ole puoluekirjoja? Tällainen häpeällinen ilmiö on paljastunut sarjassa puoluejärjestöjä. Alma-Atan aluekomitean jäsenten joukossa osoittautui olevan, puolueasiakirjoja tarkastettaessa, useita henkilöitä, joilla ei ollut puoluekirjoja, ja näiden joukossa oli myös Alma-Atan kaupunkikomitean puoluekaadereiden osaston johtajan sijainen. Kasanissa ei myöskään eräillä puolueen perusjärjestöjen sihteereillä ollut puoluekirjoja.

Samanlaisia seikkoja on ilmennyt muissakin järjestöissä.

Sen sijaan, että tekisivät perusteellista puoluekaadereihin kohdistuvaa työtä ja auttaisivat puolueen perusjärjestöjen johtajia, kutakin heidän tarpeitaan vastaavasti, monet puoluekaaderien osastot käyvät joukkoneuvottelujen, yleisten instrukteeraavain selostusten y.m.s. tielle.

Se on kieltämättä suuri puute ja siinä ilmenee pyrkimys muodostaa puoluetyön johto byrokraattisen mukavaksi.

Tietysti on vaikeata saada selville perusjärjestöjen eri johtajain puutteellisuudet ja auttaa heitä niiden poistamisessa. Tietysti on vaikeata ratkaista puolueen eri perusjärjestöjen edessä olevia kysymyksiä, sillä se vaatii paljon aikaa ja konkreettista puoluejärjestöjen elämän tuntemista. Paljon helpompaa on kerätä koolle puoluekomiteain sihteerit ja työosastojen puolueorganisaattorit, antaa heille «yleiset ohjeet» ja katsoa velvollisuutensa tulleen täten täytetyksi.

Neuvottelut ovat ehdottomasti tarpeen eikä kysymys ole niiden hylkäämisestä. Mutta on ymmärrettä-

vä, että puoluekaadereiden osastojen velvollisuutena on auttaa jokaista perusjärjestön johtajaa, jokaista puoluetyöntekijää, huomioida hänen ansionsa ja puutteensa, ottaen huomioon todellisen asiaintilan puolueen eri perusjärjestöissä.

Kaadereihin kohdistuvan työn metodeissa on pääpuutteena se, ettei osata oikealla johdolla ja kasvatuksella ehkäistä kaadereiden, jotka eivät ole työssä riittävästi kokeneet ja vahvistuneet, virheitä. Monissa tapauksissa ilmenee kaadereiden johtamisessa suoranaista hallinnollista määräilyä.

Selvimpänä esimerkkinä tässä mielessä ovat puolueen Saratovin aluepiirikomitean karkeat poliittiset virheet, jotka on täydellisesti paljastettu NKP(b):n KK:n tunnetussa päätöksessä ja NKP(b):n KK:n sihteerin, tov. Zhdanovin, suorittaman Saratovin järjestön tutkimisen aikana.

Saratovin aluepiirikomitean virheiden olemus on siinä, että se eroitti työstä, siirsi toisiin paikkoihin ja rankaisi ihmisiä karkeasti hallinnollisilla metodeilla, kasvattamatta työntekijöitä ja ryhtymättä toimenpiteisiin virheiden ehkäisemiseksi, sekä usein jätti tarkastamatta ja huomioimatta tuon tai tämän työntekijän virheiden yhteydessä olevat eri seikat.

Kaikki tämä on paljastettu KK:n päätöksessä ja tov. Zhdanovin NKP(b):n Saratovin aluepiirikomitean täysi-istunnossa esittämässä selostuksessa, joka on erikoisen opettava kaikille järjestöille.

On väärin ajatella, että NKP(b):n KK:n päätös koskee vain Saratovin puoluejärjestöä. Hallinnollisen komentelun aineksia on enemmän tai vähemmän myös muiden järjestöjen kaadereihin kohdistuvassa työssä.

Paljon puhuva on esim. se seikka, että aikaisemmin, kun piirikomiteain sihteereitä ei vielä vahvistettu NKP(b):n KK:ssa, sangen monissa alue- ja aluepiirijärjestöissä tapahtui tavattoman usein piirikomiteain sihteerien työstä erottamisia ja siirtelemisiä; piirikomiteain sihteerit saivat helposti ja suuressa määrässä erilaisia rangaistuksia.

Asiaintila tähän nähden korjaantui perusteellisesti useimmissa järjestöissä vasta sen jälkeen, kun keskuskomitea julkaisi direktiivin, että ilman KK:n päätöstä ei mikään aluekomitea tai aluepiirikomitea voi erottaa työstä ja siirrellä puolueen piirikomiteain sihteereitä.

Enemmistö kansallisten komm. puolueiden KK:ta, aluepiirikomiteoita ja aluekomiteoita on käsitellyt KK:n päätöksen Saratovin aluepiirikomiteain virheistä ja ottanut itselleen oppia tästä tärkeästä päätöksestä.

Ihmisten valitseminen, työntekijäin oikein käyttäminen ja kaadereiden kasvattaminen ei ole helppo asia.

Tärkein järjestöjen johtajiin kohdistuva vaatimus on se, että heidän on osattava, työntekijäin todellisen tuntemuksen perustalla, parhaimmalla tavalla käyttää hyväksi ja kehittää hänen myönteisiä ominaisuuksiaan ja auttaa häntä voittamaan puutteet. Tätä jatkuvasti opettaa meille toveri S t a l i n.

«Mitä merkitsee olla johtaja-organisaattori meidän oloissamme, jolloin vallassa on proletariaatti? Se ei merkitse koota apulaisia, muodostaa kanslia ja antaa sen kautta määräyksiä. Johtajaorganisaattorina oleminen meidän oloissamme merkitsee, ensiksikin, että on tunnettava työntekijät, osattava ymmärtää heidän ansionsa ja puutteensa, osattava lähestyä työntekijöitä, toiseksi, että on osattava sijoittaa työntekijät niin:

1) että jokainen työntekijä tuntisi olevansa paikallaan;

2) että jokainen työntekijä voisi antaa vallankumoukselle maksimaalisen määrän siitä, mitä hän persoonallisten ominaisuuksiensa puolesta yleensä kykenee antamaan;

3) ettei tämän tapaisesta työntekijäin sijoittamisesta olisi seurauksena epäjärjestys, vaan sopusuhtai-

suus, yhtenäisyys, työn yleinen nousu kokonaisuudessaan;

4) että tällä tavoin järjestetyn työn yleinen suunta olisi sen poliittisen aatoksen ilmauksena ja toteutumisena, minkä nimessä suoritetaan työntekijäin sijoittaminen toimiin.» (Stalin.)

Tämän tov. Stalinin ohjeen on oltava jokaisen puolueorganisaattorin työohjelmana suhtautumisessa kaadereihin.

Monissa puoluejärjestöissä ei käytäntö vielä käy yhteen tämän puolueemme johtajan vaatimuksen kanssa.

Puoluejärjestöjen tehtävänä on mitä lyhimmässä ajassa voittaa puutteet kaadereihin kohdistuvassa työssä ja tehdä taatuksi tov. Stalinin tunnuksen: «Kaaderit ratkaisevat kaiken» bolshevistinen toteuttaminen.

(Bolshevikista).

SKP taistelee kaikilla rintamanosilla fasismia ja sodanvaaraa vastaan proletaarisen vallankumouksen puolesta*)

ARVO TUOMINEN

MINUN tehtäväni on lausua tälle kongressille Suomen taistelevan työväestön tervehdys, työväestön, jolla on jo takanaan yhden vallankumouksen kokemukset, ja joka nyt määrätietoisesti kommunistisen puolueen johdolla valmistautuu uuteen vallankumoukseen.

Suomi kuuluu niihin maihin, joissa suurporvaristo pulan aikana turvautui fasistiseen diktatuuriin. Vuoden 1930 fasistikaappauksen suoritti suurporvaristo mobilisoimansa kulakkijoukon, n.s. Lapuan liikkeen avulla. Tähän liikkeeseen saatiin mukaan jokin määrä keskivarakasta ja köyhääkin talonpoikaistoa, sekä takapajuisimpia maatyöläisiä ja maaseudun puolproletaareja. Agraaripulan äkillinen laajeneminen, vieläpä eräitä kulakkapiirejä käsittäväksi, saattoi maaseudun levottomaksi. Estääkseen talonpoikaiston kääntymisen pankkiherroja vastaan ja tuhotakseen vallankumouksellisen työväestön poliittiset ja ammatilliset järjestöt ja siten painaakseen palkat alas, järjesti suurporvaristo fasistisen lapuanliikkeen tunnuksilla: «Kommunisteja ja venäläisiä vastaan», «Isänmaan, uskonnon ja kotien puolesta.»

SUOMEN FASISTIT VOIVAT YLPEILLÄ, ETTÄ HE AINAKIN MUUTAMISSA KOIRUUKSISSA OVAT OLLEET TIENNÄYTTÄJIÄ JOPA ITSELLEEN HITLERILLE JA GÖRINGILLEKIN.

Hehän järjestivät jo v. 1930 Rovaniemen kauppalassa Saksan valtiopäivätalon polttoa muistuttavan provokatoorisen murhapolton, vangitsivat sen johdosta suuren määrän syyttömiä työläisnuoria, kiduttivat heitä mitä petomaisimmalla tavalla ja lopuksi tuomitsivat moniksi vuosiksi kuritushuoneeseen. Suomen

*) Kominternin VII kongressissa pidetty puhe.

fasistit voivat ylpeillä työväen kirjapainojen hävittämisestä, työväen omaisuuden ryöstämisestä, työväen talojen polttamisesta, työväenliikkeen toimitsijain rääkkäyksestä ja kyydityksistä. He voivat ylpeillä tuhansista työläisvangitsemisista, hirvittävästä vankilaterrorista sekä työläismurhista, joita he ovat tehneet sekä vankilamuurien sisällä että ulkopuolella. Katalat lahtaritekonsa ovat he aivan viime päivinä yrittäneet kruunata yhden Suomen työväenluokan uljaan ja rohkean taistelijan, punaisen komentajan, toveri Antikaisen, teloittamisvaatimuksella ja uhkauksilla, josta rikoksesta heidän kuitenkin tähän mennessä on ollut pakko pidättäytyä työväen ja intelligenssin voimakkaan taistelun ja kansainvälisen työväen — eritoten ruotsalaisten ja amerikkalaisten toverien — voimakkaan solidarisuusliikkeen takia.

Tällaista on fasistinen komento Suomessa. Sisäpoliittisesti sen tarkoituksena on työväen luokkataistelun nousemisen estäminen niin poliittisella kuin taloudellisellakin alalla, jotta porvaristo saisi hillittömästi riistää työläisiä ja työtätekeviä talonpoikia. Säätämällä poikkeuslakeja ja siten kiristämällä terroria yrittää fasistinen porvaristo toteuttaa tätä ohjelmaansa. Ulkopolitiikka on niinikään täysin fasistista, kiihkoista, vain osaksi peitettyä sotavarustelua Neuvostoliittoa vastaan. Suomen porvariston suhteet natsi-Saksaan lujittuvat yhä enemmän, mikä merkitsee Suomen sotkemista fasisti-Saksan neuvostovastaisiin hyökkäysvalmisteluihin.

Tärkeää apua Suomen suurporvaristolle fasistimullistuksen läpiajamisessa ovat antaneet taantumukselliset sosialidemokraattiset johtajat, Tanner ym. He ovat hyväksyneet kuristuslakeja työväestöä vastaan. Silloin kuin lapualaiset valmistivat ryntäystään, sosdem. johtajat kiristivät hyökkäyksiään vallankumouksellista työväestöä vastaan. Opportunististen petturiluopioiden avulla he halkasivat Suomen ammattijärjestön. He tyrehdyttivät työväen taistelutahdon, ensin uskottelemalla, ettei pulaa tule, muuttaen tämän sitten uskotteluksi, ettei pula-aikana voi taistella, vaan on «kaikkien luokkain» yhteisesti kannettava pulan rasitukset. He kehoittivat työväenjoukkoja «rauhallisuuteen» ja fasististen roistotekojen sietämiseen.

KOMMUNISTINEN PUOLUEEMME OLI AINOA, JOKA KUTSUI TYÖVÄKEÄ TAISTELUUN PÄÄLLEKARKAAVAA FASISMIA VASTAAN.

Mutta meidän on sanottava suoraan, ettei puolueemme aikanaan nähnyt sitä konkreettista vaaraa, että ratkaiseva siirtyminen fasismiin tulisi tapahtumaan väkivaltaisen äkkirynnäkön kautta eikä vähitellen aste asteelta. Olimme lyöneet laimin varustautumisen fasistisen mullistuksen varalle, niin että fasismi pääsi yllättämään puolueemme. Tällöin näkyi selvästi työmme perusheikkous fasistikumousta edeltäneeltä kaudelta. Olimme liian yksipuolisesti rakentaneet vaikutuksemme legaalisen joukkoliikkeen, sen toimitsijain ja lehdistön varaan. Ei siinä ollut vikaa, että olimme voimakkaasti kehittäneet legaalista liikettä, vaan siinä, että olimme laiminlyöneet illegaalisen ja legaalisen liikkeen oikealla tavalla yhdistämisen, salaisen puolueen järjestön kiinteän ankkuroimisen syvälle legaalisten järjestöjen sisälle ja laajojen työtätekevien joukkojen keskuuteen työpaikoille. Kun legaaliset toimintaoikeudet riistettiin, niin samalla katkesi suurin osa yhteyksistä joukkoihin. Näin ollen fasistikaappauksen sattuessa puolueemme ei pystynyt täyttämään tehtäväänsä joukkojen mobilisoimiseksi vastarintaan. Eduskuntaryhmämme vangittiin, kaikki legaaliset lehtemme lakkautettiin,

Suomen ammattijärjestö hajoitettiin ja työväen työpalkat kaikkialla poljettiin häikäilemättömästi alas.

Tämän iskun johdosta kiinnitti puolueemme v. 1930 jälkeisenä kautena ennen kaikkea huomionsa oikeisto-opportunististen virheiden arvosteluun ja lamaantumismielialain voittamiseen, puolueen järjestökoneiston uudistamiseen, yhteyksien jälleenrakentamiseen työväenjoukkoihin sekä tätä tietä fasisminvastaisen taistelun nostamiseen. Fasistikumouksessa vielä jääneiden legaalisten toimintamahdollisuuksien hyväksikäyttöön ei kuitenkaan aluksi kiinnitetty tarpeeksi huomiota. Päätöksissä me puhuimme työn välttämättömyydestä sosialidemokraattisissa ammatillisissa järjestöissä, mutta itse asiassa toimintamme pysytti työväenjoukkoja erossa näistä järjestöistä, yritimme luoda voimakkaan illegaalisen ammatillisen järjestön ja sen kautta johtaa työväen taloudellisia taisteluja. Siinä emme kuitenkaan onnistuneet ja sen kautta vain jouduimme suuressa määrin eristetyksi sosialidemokraattisista työläisistä.

Ensimmäisinä vuosina fasistikumouksen jälkeen oli kuitenkin kommunistisen puolueen harjoittama rohkea agitatio omansa nostamaan puolueen arvoa työväenjoukkojen silmissä. Ankarasta fasistiterrorista huolimatta, vastoin sosialidemokraattien levittämiä alistumismielialoja, rohkaisi puolueemme työväkeä joukkotaisteluun, osottaen välttämättömyyden päättävästi taistella fasistidiktatuuria vastaan ja useissa tapauksissa myös näyttäen käytännössä, että tuollaisella taistelulla on myöskin mahdollisuuksia.

KÄÄNNE TYÖSSÄ AMMATILLISEN LIIKKEEN ALALLA. HUOMATTAVIA SAAVUTUKSIA.

Mitä tärkeimmäksi käänteeksi puolueemme pyrkiessä joukkoliikkeiden aikaansaamiseen muodostui v. 1933 puolueemme KK:n tekemä päätös työn uudelleen järjestämisestä ammatillisen liikkeen alalla. Silloin asetettiin päättävästi kysymys ammatillisen liikkeen painopisteen siirtämisestä sosialidemokraattisten ammatillisten järjestöjen sisälle. Me asetimme rohkeasti kysymyksen vallankumouksellisten työläisten joukkomenosta reformistisiin ammatillisiin järjestöihin, huolimatta siitä, että ne vanhoihin, hajoitettuihin ammattijärjestöihimme verrattuina olivat suhteellisen pieniä. Nostimme tunnuksen: Laaja yhtenäinen ammatillinen liike. Tällä alalla voimme nyt puhuakin huomattavasta menestyksestä. Suomen ammattiyhdistysten keskusliitto (SAK), jonka jäsenmäärä v. 1933 loppuun saakka pysytteli n. 15.000 ja jonka taistelukyvystä ei kannattanut puhuakaan muuta kuin työväen taisteluiden hajottajana, on puolueemme suorittaman työn kautta kohonnut lähemmäs 40,000 jäsenen järjestöksi, joka yhä voimakkaasti kasvaa. Parina viime vuotena on käyty runsaasti työtaisteluita. Viime vuoden aikana oli kaikkiaan 60 lakkoa ja tämän vuoden aikana jo 50 lakkoa. Tämän ohella on ollut vielä paljon enemmän sellaisia palkkaliikkeitä, jotka eivät ole johtaneet avoimeen lakkoon. Niihin on osallistunut kymmeniä tuhansia työläisiä. Monet työtaisteluista ovat olleet esimerkillisiä yhteisrintamataisteluja. Mainitsen vain Pietarsaaren, Myllymäen ja Orimattilan työläisten lakot, joissa työläisten eri ryhmien välisen yhteisrintaman ohella oli myöskin yhteisrintama työläisten ja talonpoikain kesken.

Nämä ammatillisen liikkeen alalla saavutetut menestykset osoittavat, että työmme uudelleen järjestely oli oikea ja tapahtui oikeaan aikaan. Ne osoittivat myöskin, että puolueellamme — fasistikaappauksen edellä tekemistään virheistä huolimatta — on juurensa syvällä Suomen työväenluokan keskuudessa. Suomen työväenluokka ei ole unoh-

tanut, että se oli meidän puolueemme, joka ammattijärjestön välityksellä koko vuosikymmenen ajan 1920—1930, johti laajoja lakkoliikkeitä, se ei ole unohtanut, että juuri kommunistit silloin vuosikausia taistelivat ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden puolesta sosdem. johtajien ja porvariston hajoitusyrityksiä vastaan. Tämän taistelumme merkityksen alkavat ymmärtää myöskin sosialidemokraattiset työläiset, jotka yhä suuremmassa määrin kannattavat meidän yhteistaistelun järjestämispolitiikkaamme.

V. 1933 alkoi puolueemme muillakin työaloilla kiinnittää vakavaa huomiota työhön sosialidemokraattisen työväestön keskuudessa. Painostettiin oikean suhteen välttämättömyyttä sosdem. työläisiin nähden. V. 1934 kesästä alkaen asetettiin kysymys yleisestä työn uudelleen järjestelystä työväen taisteluyhteyden luomiseksi fasismin hyökkäystä ja sodanvaaraa vastaan. Tämä oli sitäkin välttämättömämpää, kun Suomen suurporvaristo ryhtyi uusiin hankkeisiin fasistidiktatuurin kiristämiseksi. Kun se v. 1930 kohdisti iskunsa pääasiassa Suomen ammattijärjestöä, kommunistista puoluetta ja sen johtamaa legaalista vallankumouksellista liikettä vastaan, niin nyt se alkoi varustautua iskemään myöskin sosialidemokraattisia työläisiä, näiden järjestöjä, tyytymättömiä talonpoikaisjoukkoja ja radikalisoituvaa kaupunkilaispikkuporvaristoa. V. 1930 pystytetyn fasistisen järjestyksen raamit ovat työtätekevien aktiivisen vastarinnan herätessä käyneet suurporvariston riisto- ja ryöstöpolitiikalle liian ahtaiksi ja sen takia se pyrkii yhä tiukentamaan diktatuuriaan ja luokkaterroria.

Edellä on jo mainittu, että

SUOMESSA ON ALKANUT LAAJA TYÖVÄENLUOKAN, TYÖTÄTEKEVIEN TALONPOIKAIN JA INTELLIGENSSIN RADIKALISOITUMISPROSESSI.

Tämän radikalisoitumisen pohjimmaisena syynä ovat seuraavat tekijät:

Ensinnäkin on työtätekevien suurryöstö ja riisto, minkä Suomen suurporvaristo on fasismin turvin suorittanut talouspulan aikana. Suurpääoma on pulan oloissa saalistanut kaikkien työtätekevien kerrosten kustannuksella entistä suuremmat voittosaaliit. Tämä on saattanut tapahtua vain alentamalla työläisten palkkoja suunnattomasti ja lisäämällä työvoiman ryöstökäyttöä, anastamalla työtätekevien talonpoikain omaisuutta suuressa mitassa ryöstöjen ja pakkohuutokauppojen muodossa, riistämällä entistä enemmän sivistyneistöä sekä muita välikerroksia. Tavaton kurjistuminen näiden kansankerrosten keskuudessa on ollut seurauksena fasistisesta politiikasta.

Toiseksi. Fasistinen taantumus on paljastanut todellisen karvansa. Nyt se ei enää kohdistu yksinomaan kommunisteja ja vallankumouksellista liikettä vastaan, vaan se uhkaa kaikkien työtätekevien kerrosten elinehtoja ja poliittisia oikeuksia.. Ennen kuulumaton kulttuuritaantumus ja fasistinen pimentolaisuus näyttää kyntensä taantumuslakien, jumalanpilkkasyytteiden fasististen kiihoituslakien, kuolemantuomiouhkan sekä kuohitsemislain muodossa. Tämä on omiansa pikkuporvarillisiakin kerroksia havahduttamaan aktiiviseen taisteluun fasismia vastaan.

Kolmanneksi. Mitä suurin merkitys työtätekevien vasemmistumiselle on työväen kansainvälisillä kokemuksilla. Saksan fasismin valtaantulo ja Hitlerin hirmuvalta ovat entistä selvemmin paljastaneet Suomenkin työtätekeville sen vaaran, mikä heille on fasistisesta valtakomennosta. Itävallan ja Espanjan työläisten sankarillinen taistelu fasismia vastaan ja sen jälkeen tapahtunut

näiden maiden työväen nopea nousu tappiostaan ovat olleet omiansa sytyttämään ja nostattamaan työväen taisteluhenkeä Suomessakin. Ranskan kommunistisen puolueen johtama laaja yhteisrintamataistelu hyökkäävää fasistitaantumusta vastaan, jolla lyötiin takaisin fasismin ensi hyökkäykset, osoitti Suomen, kuten muidenkin maiden työväelle, että yhtenäisenä taisteleva työväenluokka voi fasismin hyökkäykset torjua. Tov. Dimitrovin rohkea ja sankarillinen esiintyminen Leipzigin oikeudessa on erikoisesti rohkaissut Suomen työläisiä fasisminvastaiseen taisteluun ja kohottanut suuresti kommunistien auktoriteettia fasisminvastaisen taistelun esitaistelijoina. Neljänneksi. Ratkaisevalla tavalla Suomen työväenluokan taisteluhengen nostattajana ja rohkaisijana on voitosta voittoon kulkeva Neuvostoliitto. Neuvostoliiton aseman vahvistuminen, se seikka, että se on kyennyt nostattamaan taloutensa ensimmäiselle tilalle maailmassa, kyennyt takaamaan työväenluokalle, työtätekevälle maalaisväestölle sekä intelligensille valtavimmat mahdollisuudet elämänsä kohottamiseen, se että sosialistinen neuvostomaa johdonmukaisella rauhanpolitiikallaan on kyennyt muodostamaan jo laajan sodanvastaisen rintaman, tämä kaikki ei voi olla vaikuttamatta työtätekevien myötätunnon kasvuun Neuvostoliittoa kohtaan Suomessa, kuten muissakin maissa. Se on omansa suuresti vahvistamaan kapitaalin iestä kantavain työtätekevien pyrkimystä vapauttaa itsensä siitä ikeestä, aukaista itselleen mahdollisuudet samanlaiseen valoisaan tulevaisuuteen, kuin Neuvostoliiton kansat ovat kommunistisen puolueen johdolla saaneet itselleen.

Tästä jo huomaa, että

LAAJALLA FASISMINVASTAISELLA TYÖTÄTEKEVIEN YHTEISTAISTELULLA ON SUOMESSA MITÄ OTOLLISIN MAAPERÄ.

Vaikka sosialidemokraattisen puolueen virallinen johto, samaten kuin reformistisen ammatillisen liikkeen johto, kynsin hampain vastustaa työväen fasisminvastaisen yhteisrintaman luomista, alkaa sosialidemokraattisten työläisten osoittama harrastus yhteisrintamaa kohtaan olla jo niin suuri, ettei sosdem johtajisto voi sitä enää suoralta kädeltä sivuuttaa. Sen jälkeen kun huomattava osa sosialidemokraattisia järjestöjä on työläisjäsenistönsä painostuksesta hyväksynyt päätöksiä työväen yhteistaistelun järjestämisestä, niin sosdem lehdistössä on alettu puhua paljon varovammin työväen yhteistaistelua vastaan, onpa eräissä sosdem maaseutulehdissä yhteisrintamaa kannattaviakin kirjoituksia. Ammatillisen liikkeen johtajisto ohranan ohjeiden mukaan lähetti kaikille ammatillisille perusjärjestöille toimintaohjeen taistelussa kommunismin vaaraa vastaan. Tämä toimenpide nostatti ankaran arvostelun sosialidemokraattistenkin työläisten taholta. Suurissa ammatillisten järjestöjen kokouksissa, kuten Helsingin maalarien ja muurarien, vain muutama henkilö useasta sadasta osanottajasta äänesti SAK:n reformististen johtajain kiertokirjeen puolesta, vaikka kokouksen osanottajista huomattava osa oli sosialidemokraatteja. Työväen painostuksesta ei sosdem johto ole uskaltanut uhkaamiaan järjestöistä eroitustoimenpiteitä toimeenpanna.

Tätä vasemmistumista koettavat eräät sosialidemokraattiset keskustalaisjohtajat pidätellä vasemmistolaisilla fraaseilla. Mutta sosialidemokraattisen puolueen sisällä esiintynyt vasemmisto hakeutuu nopeasti selvälle fasisminvastaisen taistelun tielle. Sosdem puolue ei ole enää yhtenäinen, Tannerin ja kumpp. ohjeita sokeasti noudattava joukko. Siellä kehittyy voimakas työväen yhteistaistelua kannattava sivusta. Ensi kertaa on Suomessa myöskin havaitta-

vissa suurempi pikkuporvarillisten, eritoten intelligenssipiirien, irrottautuminen taantumuksellisen suurporvariston talutusnuorasta. Ja erityisen tärkeä seikka on se, että työtätekevän talonpoikaistonkin tyytymättömyys ja aktiivisuus kasvaa. Eräissä tapauksissa on käytäntö jo osoittanut, että nämä työtätekevät kerrokset vastaavat kommunistien yhteistaistelukutsuun. Pikkuporvarillisten intelligenssipiirien aloittamaan kuolemantuomiota vastustavaan adressiliikkeeseen lähtivät mukaan puolueemme kehoituksesta laajat työväen joukot kehittäen tästä taistelusta todellisen joukkoliikkeen, johon osallistui n. 125.000 työtätekevää. Fasistien järjestämät agitatiotilaisuudet eräillä paikkakunnilla ovat muuttuneet kommunististen ja sosdem työläisten fasisminvastaisiksi mielenosoituksiksi.

LAAJOJEN KANSANKERROSTEN RADIKALISOITUMISEEN JA LIIKEHTIMISEEN VASTAA SUURPORVARISTO JATKUVALLA FASISTISEN DIKTATUURINSA KIRISTÄMISELLÄ

Tästä ovat osoituksena mm. parlamentin päätösvallan rajoittamistoimenpiteet n.s. talousneuvoston perustamisuhkan kautta, yhä lukuisempien fasististen taantumuslakien hyväksyminen ja käytäntöönotto, laaja kamppailu teloituslain käytäntöönottamiseksi, törkeä provokatio ja hillitön ohranan ajojahti SKP:tä ja sen parhaita toimitsijoita kohtaan. Jatkuvasti vangitaan, ohranan komeroissa rääkätään ja murhataan puolueemme työntekijöitä, jotka rohkeasti ja pelkäämättä taistelevat sekä vankilassa että sen ulkopuolella petomaista fasismia vastaan.

Fasismin kiristyvän hyökkäyksen järjestäminen Suomen ruotsalaisen kansanosan oikeuksien kimppuun. Kun v. 1930 fasistien johtohenkilöt julistivat ruotsalaista talonpoikaa kalastellessaan: «Eivät tämän maan pellot kysy, mitä kieltä sen kyntäjä puhuu», niin nyt fasistiset yllyttäjät käyvät kiihkeää kamppailua Suomen ruotsalaisen kansallisuuden oikeuksien ryöstämiseksi, yllyttäen suomalaista kansalliskiihkoa ja aktiivista taistelua siinä tarkoituksessa.

Suomen porvariston yhä selvempi orientoituminen imperialististen suurvaltojen, eritoten Englannin käskyläiseksi ja fasistisen Saksan mielettömän sotapolitiikan kannattajaksi ja yhä kiihkeämpi sodan aineellinen ja ideologinen valmistaminen on niinikään fasistisen diktatuurin kiristymisen merkki. Suomen musta papisto, fasistilehdistö ja Saksan yleisesikunnan kanssa vehkeilevä suojeluskunta ja armeijaupseeristo käy mitä häikäilemättömintä propagandaa suur-Suomen puolesta. Maalaillaan oikein leveä tulevaisuuden plaani, jolloin Neuvostoliiton koko pohjoisalueet aina Uralia myöten liitettäisiin mokomaan läntiseen «kulttuurin» «etuvartiomaahan».

Olisi kuitenkin aivan väärin nähdä Suomessa pelkästään fasismia ja fasististen pyrkimysten lujittumista. Yksinpä porvariston ja fasistien omassakin leirissä esiintyy ja syntyy vakavia ristiriitoja. Kun suomalaisen fasismin joukkopohjaa yritetään laajentaa shovinistisella kiihoituksella maan ruotsalaista vähemmistökansallisuutta vastaan, herättävät tämä kiihoitus ja hyökkäykset samalla vastusta ruotsalaisen kansan pikkuporvariston ja erikoisesti intelligenssin piireissä. Talonpoikain vastustusliikkeen leviäminen hajottaa porvaripuolueiden kannattajajoukkoa. Tämä ei luonnollisestikaan voi olla heikentämättä porvariston rintamaa, jonka kannattajina esim. ruotsalaiset miltei kokonaisuudessaan tähän asti ovat olleet.

Samalla kun me merkitsemme vakavasti huomioon otettavina tekijöinä nämä porvariston sisäiset ristiriidat ja käytämme niitä hyväksemme, samalla me toteamme, etteivät ne suinkaan ole tärkein tekijä.

TÄRKEIN TEKIJÄ FASISMIN KUKISTAMISESSA ON TYÖVÄEN LUOKKATAISTELUN VOIMISTUMINEN JA KOMMUNISTISEN PUOLUEEN TOIMINTA, SEN JOHTAMA LAAJA YHTEISRINTAMATAISTELU.

Siksi puolueemme nyt kiinnittää päähuomionsa laajan fasisminvastaisen yhteisrintamataistelun järjestämiseen. SKP selittää, että se ei rajoitu vain työtätekevien oikeuksien ja vapauksien puolustamiseen, vaan pyrkii se yhdistämään koko työväenluokan taisteluun kaikkien demokraattisten jätteidenkin puolustamiseksi, joita vastaan fasismi nyt hyökkää.

Me kehoitamme työläisiä joukkovoimin puolustamaan sosialidemokraattistenkin järjestöjen taisteluvapauksia ja toimintaoikeuksia fasistien hyökkäyksiä vastaan. Me kehoitamme kommunistista nuorisoa, joka on liian ahtaasti työskennellyt vain omassa joukossa, solmimaan yhteyksiä sosialidemokraattisten työläisnuorten kanssa ja vaikuttamaan, että senkin järjestöistä tulisi fasisminvastaisen taistelun elimiä. Me taistelemme kaikkien sellaisten työväen yhteistaisteluja jarruttavien ennakkoluulojen voittamiseksi, joita on toiselta puolen sosialidemokraattisilla työläisillä, kun he epäilevät kommunistien vain taktikoivan, ja toiselta puolen yhä eräillä kommunisteilla, jotka pelkäävät yhteistoiminnassa sosdem työläisten kanssa menettävänsä kommunistisen puhtautensa. Me taistelemme kaikilla rintamanosilla fasismia ja sodanvaaraa vastaan proletaarisen vallankumouksen puolesta.

Että puolueemme kykenisi tehtävänsä suorittamaan, tulee lakkaamatta taistella sen bolshevisoimiseksi. Siinä työssä meillä on erinomainen opettaja, Neuvostoliiton komm. puolue, sen ja koko maailman proletariaatin suuri johtaja tov. Stalin. Siinä ohjaa ja auttaa meitä välittömästi Kominternin toimeenpaneva komitea, kuten se on tähänkin asti tehnyt. Me uskallammekin Suomen työväestölle julistaa, että SKP kulkee horjumattomasti bolshevismin tiellä. Emmekä me epäile, etteikö SKP kykene johtamaan Suomen työväkeä edessä olevissa vallankumoustaisteluissa voittoon. Me tervehdimme tov. Antikaista ja niitä monia satoja parhaimpia taistelijoitamme, jotka sankarillisesti taistelevat fasistisissa vankilahelveteissä, ja me tiedotamme heille: teidän puolueenne on terve, se vahvistuu ripeästi, se on iskuvalmis ja se iskee. Me uskallamme myöskin sanoa Suomen fasistiselle porvaristolle, että teidän interventio- ja Karjalan valtaussuunnitelmanne on päättyvä proletaariseen vallankumoukseen, proletariaatin diktatuurin pystyttämiseen ja Neuvosto-Suomen luomiseen.

Elokuun kommunaarien 15-vuotispäivänä

K. LEPOLA

Elokuun kommunaareiksi nimitetään niitä suomalaisia kommunisteja, jotka kaatuivat lahtarisalamurhaajain kuulista elokuun 31 päivänä v. 1920.

Tämä murhatapaus «kommunisteiksi» itseään nimittävien suorittamana oli raakuudessaan ja provokatoorisessa kataluudessaan niin hirvittävä, ettei mitään siihen verrattavaa löydy koko sosialistisen liikkeen aikakirjoissa. Salamurhaajain päällekarkaus tapahtui seuraavasti:

Mainittuna päivänä oli talossa N:o 26/28 nykyisen Kirovin prospektin varrella Leningradissa koolla NKP (b):n Pietarin piirin suomenkielinen kollektiivi. Kokouksen keskeisimpänä kysymyksenä oli selostus tilanteesta rintamilla sekä kollektiivin osalle kuuluvat toimenpiteet asiassa. Kokouksessa oli jo käsitelty loppuun tämä työjärjestyksen ensimmäinen asia ja siirryttiin käsittelemään kysymystä lauantaitalkoista, kun ensimmäisen kysymyksen alustajan toveri Jukka Rahjan siirtyessä eteishuoneeseen tupakalle kokoussaliin kuului eteiskäytävästä kiivasta astuntaa. Askelten ääni lähentyi ulkokäytävältä kokoussaliimme johtavia neliosaisia lasiovia kohti.

Ovet olivat suljetut. Äskeiset hermostuneen kiivaina kumahdelleet askeleet pysähtyivät aivan salin ovien eteen, mutta mitään keskustelu- tai puheluääniä ei kuulunut. Yhtäkkiä kajahtaa useita voimakkaita laukauksia. Muutamat ammutuista kuulista sinkoilevat lasiovien läpi saliinkin.

Silmänräpäys ja salin neliosaiset ovet temmataan auki. Oviaukolle ryntää mielipuolen ilmeet kasvoilla joukko raivostuneita murhamiehiä suuret mauserpistoolit käsissä. «Lahtarit tulivat», huudahtaa joku. Samassa silmänräpäyksessä alottavat nuo villiintyneet tuholaiset ammunnan saliin. Ensimmäiset laukaukset salissa kohdistuvat kokouksen puheenjohtajaan toveri J. K. Lehtiseen. Lehtinen haavoittui vaikeasti. Samoin kokouksen sihteeri toveri Jussi Vasten.

Pian selvisi, että nuo äsken kuulemamme, käytävällä ammutut ensimmäiset laukaukset olivat riistäneet hengen tuliselta bolshevikilta Jukka Rahjalta. Myös hänen rinnallaan ollut toveri Eelis Suurkaulio haavoittui. Ja nyt nuo salamurhaajat tunkeutuivat kokoussaliin mieletöntä teurastustaan jatkamaan. Kokouksen puheenjohtajan ja sihteerin suistuessa vaikeasti haavoittuneina istuimiltaan kohdistivat nämä yllättäen aseettomien kommunistien kokoukseen hyökänneet roistot voimakkaan tulen toveri K. M. Evää kohti. Ampuivat noin kahden metrin välimatkalta useita laukauksia. Kuulista osa menee seinään, osa ulos akkunasta, mutta maalitaulukseen ottamaansa tuolillaan istuvaan Evään eivät saaneet sattumaan ainoatakaan kuulaa. Evä heittäytyy pitkälleen lattialle. Tällöin eräs ponnahduskuula haavoittaa häntä vaarallisesti.

Salamurhaajat kohdistavat umpimähkäisen tulen kohti salin kokousyleisöä. Useita kymmeniä tovereita heittäytyy kokoussalin permannolle pitkälleen, osa törmää viereisiin huoneisiin. Lattialla makaavia kohti roistot lähettävät tiheän kuulasateen. Useita haavoittuikin. Sen jälkeen murhaajat siirtyvät viereisiin huoneisiin, joissa ampuminen jatkuu muutaman hetken yhtämittaisena rätinänä. Heidän käytäville asettamansa asestetut vahdit estävät pääsyn ulos. Kaikkiaan salamurhaajat ampuivat noin 200 laukausta. He olivat varustetut myöskin käsipommeilla, mutta niitä he eivät käyttäneet.

Tämän lahtarikäden ohjaaman päällekarkauksen uhrina heti kuoli

kahdeksan eturivin kommunistia, niiden joukossa kaksi SKP:n keskuskomitean jäsentä. Murhatut kommunaarit olivat: SKP:n KK:n jäsenet Jukka Rahja ja Väinö Jokinen, vuosikymmenet vallankumousrintamassa taistellut Tuomas Hyrskymurto, kokenut työväen taistelurintaman soturi Konsta Lindqvist, pietarilaisissa tehtaissa karaistunut maanalainen bolshevistinen työntekijä Ferdinand Kettunen, Suomen nuorisoliikkeen eräs tarmokkaimpia johtajia Jukka Viitasaari, toimelias nuori kommunisti Liisa Savolainen ja NKP (b):n jäsen J. V. Sainio. Vaarallisesti haavoittuivat tunnetut työväenliikkeen ja vallankumousrintaman taistelijat K. M. Evä, Mikko Virkki, Jaakko Rahja, Jussi Vasten, Jussi Saastamoinen, J. K. Lehtinen, Aatto Laine, Aino Pettersson ja Eelis Suurkaulio. Myöskin murhaajakoplan havainnontekijänä kokoukseen lähetetty muuan Armas Pokkinen haavoittui noiden omain koirainsa puremasta siinä määrin, että myös hänet oli paareilla kuljetettava sairaalavaunuihin.

Tällainen oli elokuun kommunaarien murhatapaus.

Tässä mielettömässä kommunistien kokoukseen tunkeutuneiden murhamiesten rikoksessa oli kataluuden huippuna se, että tuon teon välittöminä suorittajina olivat henkilöt, jotka olivat onnistuneet pääsemään työväen taisteluriveihin, jopa osa heistä aivan kommunistiseen puolueeseen asti.

*

Kominternin julistus, jonka se syyskuun alkupäivinä v. 1920 tämän tapauksen johdosta julkaisi «kaikille työmiehille ja kaikille työläisnaisille, kaikille työtätekeville» osotettuna, alkoi sanoilla:

"Pietarissa, punaisessa pääkaupungissa on tapahtunut inhoittava rikos. Vallankumouksen pyhä kaupunki on saastutettu asestettujen murhamiesten laukauksilla, murhamiesten, jotka ampuivat, kuten metsäneläimiä omia luokka- ja puoluetovereitaan, tovereitaan taistelussa porvarillista maailmaa vastaan. Kommunistinen Internationale on joutunut hyökkäyksen alaiseksi surkuteltavien idioottien taholta, joita oli johtamassa valkokaartilaisten katala käsi."

Lahtarien katala käsi paljastui heti tämän murhateon yhteydessä. Jo syyskuun 2 päivänä 1920 yleisvenäläisen erikoiskomitean puheenjohtaja toveri Dshershinski antoi sanomalehdille tiedotuksen, jossa ilmoitti lahtarien osallisuudesta murhiin ja sen paljastumisesta. Elokuun kommunaarien murhaaminen oli kaikilta osiltaan lahtariteko, valkokaartilaisrikos. Vain heitä se palveli.

Mutta miten oli mahdollista, että meidän kommunistisiin taisteluriveihimme olivat päässeet pesiytymään tällaiset inhoittavat pahantekijät? Mistä johtui se, että tällaisia myrkkykykyitä povellamme kannoimme?

Näin kysynevät eräät toverit varmaan vielä nytkin tämän raskaan muiston 15-vuotispäivänä. Tyhjentävä vastaus näihin kysymyksiin veisi laajemmalle kuin mitä tällaisen tilapäiskirjoituksen puitteet sallivat ja siksi tyydymme vain eräisiin viittaaviin maininnoihin niistä oloista, missä silloinen murhaoppositio myrkynkylvöään harjoitti, siitä taustasta, jolta kohosi se murhaopposition nimellä tunnettu puoluevastainen liike, jonka helmalapsena kehkeytyi ja kehittyi salaliittolaistyyppinen murhaajakopla, joka järjesti ja suoritti elokuun kommunaarien murhat.

Murhaopposition sitkeässä provokatoorisessa taistelussa puoluetta vastaan ja tässä murhatapauksessa heijastuu räikeästi kahden maailman välinen taistelu, siitä näemme kappaleen silloisen tilanteen kärjistyneisyyttä. Tämä murhaopposition välittömästi järjestämä lahtaripäällekarkaus NKP(b):n puoluekollektiivin kokoukseen toimeenpantiin hetkellä, jolloin tilanne rintamilla oli vakava. Vuosi 1920 oli sankarillisel-

le Punaiselle armeijallemme mainehikas voittojen vuosi. Monia alueita puhdistettiin lahtareista ja niillä alueilla alettiin puolueemme johdolla kuumeinen järjestely ja rakennustyö neuvostojen lipun alla. Mutta sillä hetkellä oli Puolan rintamalla meille raskas perääntymisvaihe. Juuri tämä kysymys oli noina elokuun loppupäivinä kaikissa puoluejärjestöissä esillä. Sitä käsittelemään oli kokoontunut myös se puoluekollektiivi, johon noiden murhaopposition johtoon sijoittautuneiden vihollisen palkka-agenttien ohjaamat ja järjestämät salamurhaajat edellämainituin seurauksin hyökkäsivät.

Kysymyksessä siis oli lahtarivihollisen päällekarkaus mitä raskaimmalla hetkellä, maallemme vakavan taistelutilanteen vallitessa. Verinen ja suunnitelmallisesti toimiva lahtaririntama, proletaarisen taistelurintamamme kavaltajakonniin nojaten, suoritti tuhotekonsa. Se oli hyökkäys suurta sosialistista kotimaatamme vastaan, se oli isku Suomen nuorta kommunistista puoluetta vastaan hetkellä, jolloin meiltä vaadittiin kaikkien voimien jännittämistä ratkaisevan otteen saamiseksi lahtareista, imperialistien rosvohyökkäyksen päättävästi ja loppuun asti murskaamiseksi. Se oli lahtari-isku selkäämme hetkellä, jolloin meille oli kaikkein kalleinta, tärkeintä ja välttämättömintä vuoren luja rintamatiiveys, yhtenäinen iskuvalmeus ja teräksinen kuri.

Silloista taistelutilannetta tarkastellen näemme tässä murhateossa lahtariston epätoivoisen terroristisen hyökkäyksen kommunistista rintamaa vastaan. Lahtari löysi itselleen apureita työväenluokan hylkyaineista. Murhatekoon osallistuneissa oli henkilöitä, joilla eräillä oli vielä murhapäivänäkin puolueen jäsenkirja taskussaan. Emme saa tehdä tästä sitä johtopäätöstä, että nämä houkkiot kaikki olisivat taitavimmallakaan lahtarimuokkauksella päivässä tai kahdessa kommunistien murhaajiksi valmistettu. Ei! Murhaajien joukossa tosin oli eräitä suoranaisia roistotyyppejä, (Sulander, Matikainen, Krokfors ym.), jotka taitava lahtariprovokaattori olisi voinut verraten lyhyessä ajassa johtaa millaiseen konnantyöhön tahansa, mutta jo itse murhaajissakin oli sellaisia kuin Paasi, jotka vaativat provokatoorista muokkausta pitemmän aikaa, vaikkapa työssä ja touhussa olikin mukana niin taitavia provokaattoreita kuin esim. Voitto Eloranta.

Varsinaisen murhakoplan, murhaopposition ympärille oli murhaoppositiolaisten vuosia kestäneen puoluevastaisen työn kautta muodostettu laajempi oppositioliike. Sen valtava enemmistö sanoutui murhakoplasta päättävästi irti heti sen jälkeen kun näkivät, mihin murhaopposition johtajat heitä käyttivät. Tämä laajempi oppositioliike syntyi opportunistijohtajien sitkeän työn tuloksena ja niiden olojen pohjalta, missä Suomesta luokkasodan sillä kertaa tappion päättymisen vuoksi tänne siirtyneet pakolaiset joutuivat olemaan ja elämään.

Pakolaisoloissa rehoittavat riidat yleensäkin, mutta tänne neuvostomaahan siirtyneiden suomalaisten pakolaisten keskuudessa oli välttämättömästi käytävä vakavaan asialliseenkin rajojen selvittelyyn. Suomen vanhan työväenliikkeen johtavan osan yhtenä tunnusmerkkinä ennen luokkasotaa ja vieläpä luokkasodan aikanakin ja erikoisesti silloisen sosdem. puolueen niin sanotun siltasaarelaisen johdon määrätietoisena pyrkimyksenä oli ollut pysyttää Suomen silloinen sosdem. puolue kaikessa kirjavuudessaan koossa. Tämä pyrkimys silloisessa puolueessa oli väärä, sillä se puolue ei ollut poliittisesti yhtenäinen, vaan hajanainen. Sen koossapysyttäminen oli virhe. Vain sen hajottamisen tietä, oikeiston poisajamisen tietä olisi luotu edellytykset puolueen poliittisen linjan korjautumiselle vallankumouksen suuntaan.

Mutta vaikka Suomessa vanhassa sosdem. puolueessa olikin ollut tämä virheellinen hajanaisten ja kirjavien ainesten koossapysymisen kanta, niin täällä bolshevismin koulussa siitä puolueen terveemmät ja etumaisimmat johtajat jo ensiviikkoina tekivät selviä ja oikeaan suuntaan käyviä johtopäätöksiä. «Nyt riideltäköön rajat selviksi», lausui tov. O. V. KUUSINEN lähtiessään alustamaan kysymystä ohjelmasta ja taktiikasta siinä neuvottelukokouksessa Moskovassa, joka alkoi elokuun 25 päivänä 1918 ja joka, jo siinä toteutetun verrattain tiukan ja syvällisen rajankäynnin jälkeen, muodostui Suomen kommunistisen puolueen perustavaksi kokoukseksi. Ja SKP:n johtaja toveri Kuusinen jo silloin terävämmin ja päättävämmin kuin kukaan muu suoritti kommunistista rajankäyntiä, syvensi sitä rajauomaa marxilaisella teoreettisella pohjalla. Ja niinpä sittemmin SKP on selvittänyt tätä rajankäynnin merkitystä ja välttämättömyyttä sekä sen suurta saavutusta, kommunistista puoluetta, mm. seuraavasti:

"Silloisen sosdem. puolueen uumenista saattoi vain puolueen hajaantumisen jälkeen ja sen jäsenistön poliittisesti uudestisyntymisen kautta syntyä kommunistinen puolue. Sen vuoksi oli silloin puolueen yhteyden suojeleminen pahinta opportunismia. Nyt on taistelu kommunistisen puolueen yhteyttä vastaan pahinta työväen vallankumouksen asian vahingoittamista. Tärkein edellytys Suomen köyhälistön tulevan vallankumouksen voitolle on juuri uusi puolue, kommunistinen puolue. Sen on Suomen työväki kalliisti hankkinut. Sen kehittäminen, puolustaminen ja vahvistaminen on Suomen jokaisen luokkatietoisen työläisen ensimäinen vallankumouksellinen velvolilsuus."

Tämä Suomen proletariaatin uuden vallankumouksen voiton tärkein edellytys, SKP, luotiin v. 1918 raskaiden taistelujen tulessa. Kalliisti sen Suomen työväki hankki. Mutta sittenkin sen monenkirjavan pakolaisväestön keskuudessa, joka luokkasodan tappion jälkeen neuvostojen maahan siirtyi, oli paljon niitä, jotka eivät suinkaan pyrkineet pitämään pakolaisten keskuudessa olevia rajankäyntiriitoja selvittävinä, terveinä riitoina, vaan hyökkäsivät kaikkia keinoja käyttäen nuorta kommunistista puoluettamme ja sen johtoa vastaan. Se seikka, että ennen oli puolueessa lyöty laimin poliittinen rajankäynti, ettei oltu loppuun saakka kehitetty ja ymmärretty kehittää taistelua vallankumouksellisen suunnan marxilaisesti kirkastamiseksi, oikeiston puolueesta karkoittamiseksi ja työväenliikkeen ohjaamiseksi proletaarisen vallankumouksen valtateille, oli tietenkin osaltaan syventämässä sitä taistelua, terävöittämässä sitä poliittista rajankäyntiä, jota jouduttiin suorittamaan täällä neuvostojen maassa pakolaisjoukkojen keskuudessa. Mutta vaaralliset ja tuhoisat seurauksensa tämä riitain kärjistyminen sai vasta sen kautta, kun lahtarien palkatut agentit, Voitto Eloranta ym. parantumattomat sosialidemokraatit, Matti Turkia-tyyppiset rustoutuneet ja byrokratisoituneet vanhan työväenliikkeen johtajat, erityyppiset kiipeilijät, keinottelijat ja seikkailijat — kukin eväillään ja pyyteillään — alkoivat murhaoppositioksi ryhmittyneenä johtaa tätä riitojen kärjistymistä rikollisiin uomiin, aseelliseksi salaliittoiluksi puoluetta vastaan.

Myöhemmin paljastui tästä johtokoplasta taitavia provokaattoreita, moninaamaisia myrkynkylväjiä. Voitto Eloranta osoittautui silloin paljastuneista muita etevämmäksi ja ovelammaksi ja ammuttiin jo murhain jälkiselvittelyjen ensimmäisen vaiheen päättyessä.

Suomen vallankumouksen tappio katkeroitti syvästi. Tyytymättömyydelle oli maaperää. Se on totta. Suomen nuoren kommunistisen puolueen taholtakin tapahtui laiminlyöntejä ja virheitäkin sen marxilaisessa selittämisessä, mutta tosiasia on kuitenkin se, että kaikki nämä olisivat nopeasti tasaantuneet, ellei vihollisen myllyyn vettä kantava murhaoppositio olisi lähtenyt pro-

vokatoorisine työtapoineen väellä ja voimalla niille puolue- ja neuvostovastaisille laduille, joille se lähti. Kaikkiin terveimpiin joukkoihin se suuri aulius ja avuliaisuus, millä venäläiset toverimme suhtautuivat pakolaisjoukkoihin silloisista vaikeuksistaan huolimatta, vaikutti lähentävästi ja taisteluihin innostavasti. Mutta bolshevikkien johdolla suoritettujen kaikkien hyvien tekojen rakentavaa ja kokoavaa vaikutusta revittiin jatkuvasti alas sen salakavalan työn kautta, jota murhaoppositio Elorantain, Paasien, Pukkain, Sormusten, Puukkojen, Turkiain ym. johdolla harjoitti.

Hirvittäviä viestejä saapui vuoden 1918 keväällä Suomesta. Lahtariterrori tuhosi kymmeniä tuhansia työväenluokan parhaimpia miehiä ja naisia. Tällöin pakolaisväestön parhaimmistossa kasvoi tuhatkertainen viha porvaristoa kohtaan. Saatiin viestejä siitä miten monet uljaat vallankumoukselliset kävivät kuolemaan uuden voittoisan vallankumouksen sytyttävät tunnukset huulillaan. Tämä innosti, kutsui, velvoitti uuteen taisteluun, voittoon ja kostoon. Mutta yhtäällä kuiskuttelivat murhaoppositiolaiset kavalia tunnuksiaan «herrasjohtajia» vastaan. Ja toisaalla samassa leirissä menshevistiset ainekset valittivat sitä, ettei niin olisi pitänyt tarttua aseisiin. Paasit kirjoittivat muistikirjoihinsa sihiseviä kostonhuutoja sen johdosta, että punaiset Suomessa muka olivat aiheettomasti tappaneet joitakin lahtareita. Erikoisella ahkeruudella murhaopposition keskuudessa viljeltiin provokatoorisia juttuja «herrasjohtajien» pakopuuhista, levitettiin toinen toistaan mielettömämpiä valheita.

Ja niin kaikki tuo vanhan työväenliikkeen aatteellinen sekavuus ja poliittinen hajanaisuus, sodankäyntimme monet virheet, punakaartin erään osan kurittomuus, keinottelija- ja lurjusainesten pakolaisten mukaan lyöttäytyminen, kavalain lahtariagenttien sukeltautuminen työväen joukkoihin heijastuivat monella tavalla monissa vuosien 1918—20 tapauksissa. Tyytymättömyys ja monenkirjavat holtittomuusilmiöt, kurittomuus ja rappeutuminen näyttäytyivät erikoisesti kaikkein pikkuporvarillisimman pakolaisaineksen keskuudessa. Tätä kaikkea kirjavuutta lisäsi myös se, että Pietarin suomalaisten työläisten laajat joukot olivat pysytelleet bolshevismin vaikutukselle vieraina. Muutamia bolshevikkien mukanaolleita työläisiä oli ja ne empimättä astuivat kommunistisiin riveihin, mutta tämä joukko oli pieni ja hajaantui vastuunalaisuutta vaativiin tehtäviin eri tahoille.

V. 1918 perustettiin SKP. Sen alotteesta joukkotyö pakolaisten ja Pietarin suomalaisten keskuudessa suuntautui kommunismin uomiin ja sai laajan kantavuuden. Maaseudullekin se ulottui. Erikoisen suuri huomio kiinnitettiin kirjallisuuden kustantamiseen. Käännettiin suomeksi Marxin, Engelsin, Leninin teoksia. Noin 100 kommunistista kirjaa ja kirjasta ilmestyi vuosina 1918—20. Poliittisen kirjallisuuden lukuhalu kasvoi. Ja kasvoivat myös ne joukot, jotka puolueelle ja neuvostovallalle uskollisina astuivat taisteluun suuren kotimaamme puolesta.

Mutta se työ, jota murhaoppositio harjoitti, oli kaikilta osiltaan tähdätty kommunistista puoluetta, sen kuria ja taisteluеheyttä vastaan. Taistelu puoluejohtoa vastaan, kommunistisen puolueen kurin halveksiminen ja jatkuva puuhailu sitä vastaan oli opposition a ja o. Sen puuhailut olivat erittäin kavalia. Suomalaisten pakolaisten lähtemistä rintamille, puolustamaan sosialistista isänmaatamme yhdessä venäläisten ja muiden kansallisuuksien taistelijatovereiden kanssa, oppositio vastusti erikoisesti sillä nurkkanatsionalistisella verukkeella, että suomalaiset on säästettävä Suomen tulevaa vallankumousta varten. Mutta samalla laadittiin erikoiset säännöt, joihin nojaten tuli kieltäytyä taistelemasta Suomen

porvaristoa vastaan, ellei koko sotajohtoa keskitetä murhaopposition asettamalle vallankumouskomitealle. Tämä oli neuvostovastaista ja jyrkästi vastakkaista SKP:n pyrkimyksille. SKP oli jo perustavassa kokouksessaan julistanut, että «suomalaisetkin kommunistit lähtevät ilolla tuleen.» Tämän julistuksen toteuttivat tekoina tuhannet suomalaiset punaiset, osoittivat uljuutta ja sankaruutta taistelussa lahtareita ja maahamme hyökkääviä imperialisteja vastaan.

Opposition johtajat palvoivat kaikessa joukkojen vaistovaraisuutta. He julistivat pahimmiksi vihamiehikseen SKP:n «herrasjohtajat» ja asettivat aina «joukot» johtajain vastapainoksi. Tämä demagoginen ja provokatorinen asettelutapa oli kieroa ja katalaa vetoamista joukkojen vaistoihin ja alhaisten vaistojen elvyttämistä ja ruokkimista.

Mutta eivät he tyytyneet vain tähän. He vetosivat myös kaikkeen siihen, mikä joukkojen keskuudessa oli terveintä ja parhainta, koettaen täten saada kaiken hyvänkin palvelemaan omia likaisia pyrkimyksiänsä. Eräistä opposition johtajista tehtiin «kauniiden» juttujen avulla sankareita. Mutta puolueen johtajat mustattiin, haukuttiin ja parjattiin pataluhaksi. Kaikessa ja kaikkialla oli murhaopposition johtokoplalla kysymyksessä vain se, että saivat nostatetuksi joukot puoluejohtoa vastaan.

Puoluevastaisen joukkoliikkeen nostattaminen oli heille tarpeen senkin vuoksi, että voisivat paremmin johtaa venäläiset toverit harhaan. He selittivät venäläisille itsensä «työläiskommunisteiksi». Lainailivat ja kähvelsivät väriaineita ihomaalaustaan varten venäläiseltä «työläisoppositiolta», puhuivat «kommunismin puolesta», ilmoittivat olevansa huolestuneita Suomen tulevan vallankumouksen menestyksestä ja eduista jne. Mutta samaan aikaan kun he näin yhtäällä pettivät joukkoja, — kaiken kauniin ja hyvän nimessä muka rehellisesti esiintyen, ja toisaalla venäläisiä tovereita samoinkuin SKP:n johtoakin erilaisilla kavalilla puheillaan vallankumouksen menestymisen puolesta, piti tämä pieni murhaoppositio jatkuvasti salaisia kokouksia, suunnitteli niissä puoluejohdon väkivaltaista sivuuttamista, — sen tuhoamista. Pukan kirjeet, Paasin päivittäiset muistiinpanot ja monet muut asiakirjat ovat räikeästi kaiken tämän paljastaneet.

Tällaiselta taustalta ja tällaisten menettelyjen kautta kehittyi ja kehkeytyi anarkististerroristinen murhaoppositio, se murhakopla, joka suoritti elokuun kommunaarien murhat.

— — —

Viisitoista vuotta on kulunut tästä lahtaririkoksesta. Niiden laukauksien kautta tuhottiin joukko SKP:n parhaimpia johtajia, uskollisimpia ja uhrautuvimpia työntekijöitä. Mutta puoluetta niillä laukauksilla ei tuhottu. Ne päinvastoin muodostuivat murhaoppositiolle itselleen tuhoisiksi. Itse se romahti, vararikkoutui, luhistui.

Mutta tämä ei merkitse sitä, että tänään olisi taistelu puolueen puolesta vähemmän tärkeää, toisarvoisempaa kuin 15 vuotta sitten. Ei, taistelua puolueen puolesta, suuren kotimaamme puolesta on jatkuvasti voimistettava. Entistä tiiviimmiksi rivit, entistä terävämmäksi luokkavalppaus, sillä niissä suurissa taisteluissa, jotka ovat edessämme, vaaditaan teräksistä kuria ja murtumatonta bolshevistista taistelurintamaa. Yhä edelleen on työtätekevien joukkoihin tuppautuvia vihollisen kuiskuttajia, myrkynkylväjiä, rappeutuneita vehkeilijöitä, on vanhan järjestelmän jätteitä, lurjuksia ja konnia, jotka pyrkivät epätoivon vimmalla häiritsemään puolueen lujittumista ja voimistumista. Pyrkivät häiritsemään rauhallista rakennustyötämme suuressa sosialistisessa kotimaassamme.

Taisteluun kapitalismin jätteitä vastaan niiden loppuun saakka murskaamiseksi! Taisteluun kaikkia niitä vastaan, jotka vähäsenkin pyrkivät horjuttamaan puoluettamme ja sen rautaista kuria! Kaikki rehelliset, ihmiskunnan onnen ja menestyksen puolustajat rajojen kaikilla puolilla yhteiseen rintamaan, murtumattomaan taistelurintamaan imperialismia ja fasismia vastaan. Huolehdittakoon siitä, että kaikki ne, jotka sosialistisen isänmaamme kimppuun hyökkäävät, tulevat lyödyksi edestä ja takaa.

— — —

SKP ei ole lannistunut. Se on terve, taistelukykyinen ja seisoo vartiopaikallaan. Elokuun kommunaarien työ ei ole hukkaan mennyt. SKP syntyi, kasvoi, karaistui ja bolshevisoitui proletariaatin taistelupuolueeksi raskaiden taistelujen opetuksista ja suurten taistelujen tulessa. Monia uhreja on menetetty. Mutta kaikkien lahtariterrorin uhrien veri, elokuun kommunaarien veri, monien sen jälkeen vihollisen tuhoamana kaatuneiden taistelijain veri on osaltaan juottanut yhteen SKP:n rivit. Puolueen lippua seuraavain proletaarein ja jopa työtätekeväin talonpoikainkin luku kasvaa. Puolueen saamat iskut kannustavat entistä päättävämpään taisteluun. Kova kovaa vastaan. Eteenpäin uusiin taisteluihin ja — voittoon.

"Jokaisen puolueemme jäsenen on elävään tietoisuuteensa lähtemättömästi painettava, että bolshevismin a ja o on Kommunistinen Internationale ja kommunistinen puolue, sen periaatteet, sen leniniläinen tie, sen vallankumouksellinen johtajaosa ja -arvo, sen yhteys ja voima."

Näin sanoi SKP:n V puoluekokous. Tämä on yhä edelleenkin kaikille meille taistelun ja toiminnan ohjeena. Puolueen puolesta! Kaikkia puoluevastaisia ilmiöitä ja virtauksia vastaan! Murskaksi puolueen hajoittajat!

Sitä vaatii elokuun kommunaarien muisto!

Siihen velvoittavat murhaopposition hirvittävät puoluevastaiset rikokset.

Ikuinen muisto elokuun kommunaareille! Eläköön Suomen kommunistinen puolue!

Erikoislaatuisesta depressiosta*)

L. MENDELSON

IV

TEEMME yhteenvedon kiinteän pääoman uusimis- ja laajentamisprosessin analyysistämme. Amerikan teollisuudessa. V. 1907—1908 pulasta tie uuteen nousuun löydettiin uusien rautateiden, kivihiilikaivosten, rautasulattojen ja tekstiilitehtaiden laajan rakennustoiminnan kehittämisen pohjalla. Mutta uudet rakennustyöt näillä aloilla eivät enää olleet v. 1922—1929 nousun tekijänä, sillä sitä tapahtui näillä aloilla sangen vähäisessä mitassa. Kiinteän pääoman uusimisprosessi näiden alojen toimivissa tuotantolaitoksissa, vaikka se onkin melkoisesti laajennut pulan alimpaan kohtaan verrattuna, tapahtuu yhä vielä vähäisessä määrässä, ja mikä tärkeintä, sillä ei ole toistaiseksi perspektiivejä saavuttaa sellaista laajuutta, että se voisi muodostua uuteen nousuun siirtymisen aineelliseksi perustaksi.

V. 1921 pulasta tie uuteen nousuun, ei enää läheskään yleiseen (kaikki alat eivät olleet siinä mukana), ei läheskään kiihkeään (suuri vajakuormitus ja työttömyys, v. 1924 ja 1927 repeämät), löydettiin raken-

*) Jatko ja loppu. Kirjoituksen alku julkaistu lehtemme 7. numerossa.

nustoiminnan nopean nousun, maan nopean sähköistämisen, auto- ja kemiallisen teollisuuden kehityksen pohjalla. Huomattavaa osaa esittivät myöskin rautatieliikenteen rekonstruointiprosessit. Nyt, lähes kolmen vuoden kuluttua sen jälkeen kuin pulan alin kohta sivuutettiin Yhdysvalloissa, rakennustoiminnan laajuus on yhä vielä 4,5 kertaa, pääomasijoitukset sähköistämiseen 2,4 kertaa ja rautateiden pääomasijoitukset 4 kertaa pienemmät kuin ennen pulaa. Mutta näissäkin mitättömissä mittasuhteissa näiden alojen pääomasijoitukset suoritetaan sangen huomattavalta osaltaan valtion subsidien laskuun. Rautatiemonopolit käyttävät sangen vastahakoisesti melkein ilmaista valtion luottoa, sähkömonopolit taas käyvät kiivasta taistelua rooseveltilaisia valtion sähkölaitosten rakentamissuunnitelmia vastaan. Tässä ilmenee heikosti kuormitettuina työskenteleviin sähköasemiin ja rautateihin sijoitettujen jättiläismäisten pääomien suunnaton painostus; tässä ilmenee monopolien taistelu näiden pääomien arvottomaksi tulemista vastaan. Jotta rakennustoiminta muodostuisi ravintolähteeksi uudelle nousulle, on välttämätöntä, että se muita aloja aikaisemmin saavuttaisi ja ylittäisi pulanedellisen maksimin. Tosiasiassa koko rakennustoiminnan ja erikoisesti sähköasemien rakennustoiminnan laajuus, samoin kuin myöskin rautateiden kiinteän pääoman uusimisen mittasuhteet ovat enemmän jäljessä pulanedellisestä tasosta kuin teollisuustuotanto kokonaisuudessaan.

Autoteollisuus ja sähköistäminen eivät myöskään voi enää antaa riittävää sysäystä yleiselle teolliselle nousulle. Totta kyllä, on «uusia» tuotantoaloja, jotka jatkavat kehitystään myrskyisin tempoin. Keinotekoisen silkin tuotanto oli kasvanut Yhdysvalloissa v. 1934 verrattuna v:een 1929 kokonaista 72 %:lla. Eräät optimistit odottavat, että Amerikan teollisuus saa sysäyksen nousuun jäähdytyslaiteteollisuuden jyrkältä nousulta, jolle ennustetaan samanlaista merkitystä kuin oli autoteollisuudella sodanjälkeisenä aikana. Tosiaankin, vain 27 tuhannella perheenemännällä oli jäähdystyslaitteet v. 1923, v:een 1929 mennessä niiden lukumäärä nousi yli 1,2 milj. ja v. 1935 alussa se oli jo 5,5 milj. Kasvu on hämmästyttävän nopea. Joutilaana olevat taloustieteilijät, laskettuaan niiden Yhdysvaltain perheenemäntäin kokonaisluvun, jotka eivät vielä ole jäähdytyslaiteteollisuuden onnellistuttamat, ihastellen puhuvat sen kehitysperspektiivien suurenmoisuudesta. Mutta, ensiksikään, ei saa jättää pois laskelmista sellaista «pikkuseikkaa» kuin perheenemäntäin ostokykyä. Toiseksi, v. 1933 valmistettujen 956 tuhannen kotioloissa käytettävän jäähdytyslaitteen arvo oli vain 75 milj. dollaria. On vain muistettava, että tuotettujen autojen (laskien mukaan auton osien tuotannon) arvo oli v. 1929 yli 5 miljard. dollaria, päästäkseen ymmärrykseen, että kaikkein myrskyisinkään jäähdytyslaiteteollisuuden kehitys ei voi korvata autoteollisuuden jälkeenjääntiä.

On selvää, että yhteensä otettuna sellaisten alojen kuin jäähdytyslaitteiden, lentokoneiden, radiotarpeiden jne. nopea kehitys on Yhdysvaltain koko teollisuuden asemaa parantava tekijä. Niiden kasvun mahdollisuudet ovat Yhdysvalloissa suuremmat kuin muissa maissa, mutta on oltava myöskin täysin selvillä siitä, millainen jättiläismäinen koneisto on nykyaikainen Amerikan teollisuus, jonka tuotannon arvo v. 1929 oli 72 miljard. dollaria ja tuotantokyky oli 100—120 miljard. dollaria. Teollisuuden tällaisten mittasuhteiden vallitessa uusien alojen kehitys voisi antaa sysäyksen nousuun vain siinä tapauksessa, jos muodostettaisiin sellaisia jättiläismäisiä uusia teollisuusaloja kuin on Amerikan nykyinen autoteollisuus. Mutta tä-

hän viittaavia merkkejä ei ole olemassa.

Teollisuuden teknillisellä rekonstruoinnilla ei ole myöskään mahdollisuuksia saavuttaa sellaista laajuutta, että se voisi muodostua uuden nousun ja kukoistuksen perustaksi. Tätä estää ennen kaikkea pulavuosina suuresti lisääntynyt tuotantokoneiston vajakuormitus. Tätä estävät myöskin monopolien pyrkimys ehkäistä nykyisen kiinteän pääoman arvottomaksi tuleminen, nykyaikaisessa tekniikassa piilevät mahdollisuudet huomattavasti parantaa tuotantometodeja ja kohottaa kaluston tuottavaisuutta ilman suuria pääomasijoituksia, tuotannon sodanjälkeisen kapitalistisen «rationalisoinnin» omalaatuiset piirteet, jotka ovat pulakaudella saaneet täydellisimmän ilmaisunsa. Tätä estää myöskin monopolihintain, kieltotullien, valuuttadumpingin politiikka ja useissa tapauksissa monopolien suoranainen taistelu uusien tuotantolaitosten rakentamista ja vanhojen laajentamista vastaan käyttäen tässä taistelussa hyväkseen jopa suoranaisen valtiollisen pakoituksen metodeja.

Suunnattoman suuret vaikeudet kiinteän pääoman joukottaisen uusimisen tiellä ovat teollisuuden uuteen nousuun ja kukoistukseen pääsemisen ratkaisevana, välittömänä esteenä. Juuriltaan nämä vaikeudet pohjautuvat kapitalismin yleiseen tilaan kaudella, jolloin sen suhteellinen vakaantuminen on jo luhistunut, jolloin ovat tavattomasti kärjistyneet kaikki ristiriidat, jotka ilmaisevat kapitalistisen järjestelmän yleistä pulaa, jolloin monopolien orjuutus on yhä enemmän kasvanut kaikkine siitä johtuvine seurauksineen. Juuri sen takia, että kiinteän pääoman uusintaminen heijastaa koko kapitalistisen kasaantumisen kulkua ja kaikkia muutoksia tuotantovoimain dynamiikassa, siinä heijastuu nykyaikaisen kapitalismin erikoisluontoisten ristiriitain koko yhteisö. Tästä johtuvat kiinteän pääoman joukottaisen uusimisen ja laajentamisen esteet, jotka ehkäisevät teollisuuden uuden nousun ja kukoistuksen tuloa.

Amerikan ja koko maailman teollisuuden tuotantokoneiston tuotantokyky on sodanjälkeisenä kautena kohonnut vähintään 50 %:lla. Pulavuosina on määrätty osa tuotantokoneistosta tullut hävitetyksi. Suurimmassa mitassa on hävitystä tapahtunut Englannin ja Yhdysvaltain puuvillateollisuuudessa, jolla alalla v. 1929 heinäkuusta v. 1935 helmikuuhun mennessä on värttinäin luku vähentynyt kokonaista 16 miljoonalla yksiköllä. Mutta kokonaisuudessaan tuotantokoneiston hävittämisen pulavuosina ylittäen korvaa se kiinteän pääoman kasvu, joka on viimeisinä 5—6 vuotena tapahtunut useissa maissa ja useilla aloilla, ja ennenkaikkea sen korvaavat tällä kaudella saavutetut kieltämättömät tulokset olevan kaluston käyttämisen alalla. Pula ei ole vähimmässäkään määrässä keventänyt liiallisen kaluston synnyttämää raskasta taakkaa, joka painaa nykyaikaisen kapitalismin koko taloutta. Samalla pula on suunnattomassa määrässä voimistuttanut menekkimarkkinoiden laajentamismahdollisuuksia kaventavien tekijäin vaikutusta.

Maatalouspula on tuhonnut laajoja talonpoikaisjoukkoja, suunnaton työttömyys ja porvariston suoranainen hyökkäys sen elinehtoja vastaan ovat saattaneet proletariaatin äärimmäiseen kurjuuteen, siirtomaiden ostokyky on jyrkästi alentunut. Tosin proletariaatin, talonpoikaiston ja siirtomaakansojen riiston voimistuttaminen, kohottaen kapitalistien voittoja, on edistänyt siirtymistä pulan alimmasta kohdasta erikoislaatuiseen depressioon. Alentamalla kulutuksia työvoimaan, maatalous- ja siirtomaiden raaka-aineisiin, lisäämällä niin teollisuustuotteiden kuluttajain kuin myöskin veronmaksajain laajojen joukkojen riistoa, tu-

hoamalla pienosakkaat, suurimpien laitosten kannattavaisuutta kohotettiin, helpoitettiin niiden sopeutumista pula-ajan alhaiseen hintatasoon, hiukan voimistutettiin pääoman kasaamisen kiihokkeita.

Riiston suhdeluvun kohottaminen on aina ollut yhtenä vipusimena ulospääsyssä liikatuotannon pulista. Mutta aikaisempain pulien yhteydessä sen avulla saavutettu voittojen kasvaminen on ollut merkkinä olevien tuotantolaitosten laajentamiseen ja uusien rakentamiseen. Tämän ekspansion johdosta vaihtuvan pääoman yleissumma saavutti ja sivuutti pulanedellisen maksimin riiston suhdeluvun kohoamisesta huolimatta. Kulutustarvikkeiden markkinat tällöin laajenivat absoluuttisesti. Mutta nykyään kykenee kapitalismi minimaalisessa määrässä korvaamaan työssäolevien lukumäärän absoluuttisen lisääntymisen kautta heidän riistonsa suhdeluvun kohoamisen. Vipusin, joka edistää siirtymistä pulasta depressioon, ei voi tällaisissa olosuhteissa olla muuttumatta jarruksi, joka ehkäisee nousuun siirtymistä.

Työläisten päivittäisen tuotannon kohoaminen Yhdysvalloissa pulavuosina 20—30 %:lla merkitsee, että jos Yhdysvaltain teollisuustuotanto saavuttaisi v. 1929 tason, niin vähintään viidesosa työläisistä, joilla v. 1929 oli ansiomahdollisuus, joutuisi olemaan työttömien riveissä, ja kulutustarvikkeiden markkinoiden ostokyky olisi sen verran pienempi kuin on työväenluokan tämän osan menettämäin tulojen määrä. Jotta palautettaisiin ennalleen työväenluokan kulutustarvikkeiden markkinoiden pulanedellinen laajuus, on välttämätöntä, että teollisuustuotannon suuruus, josta riippuu työssä olevien työläisten lukumäärä, olisi vähintäin 25 % korkeampi kuin pulanedellinen maksimi. Suunnattoman suuri ylituotanto voidaan tällöin välttää vain suuresti uudistamalla ja laajentamalla kiinteää pääomaa. Mutta juuri tässä suhteessa ei voi kehua perspektiivien olevan suotuisat.

Tilannetta voitaisiin helpottaa laajentamalla erittäin suuressa määrässä ulkomaisia markkinoita. Mutta yleismaailmallinen tavaravaihto, aleten jatkuvasti, v. 1934 muodosti vain noin 1/3 v. 1929 tasosta, jos lasketaan hinta kullassa. Mutta myöskin luontaismuodossa se on vain 77 % pulanedellisestä tasosta. Amerikan teollisuuden vienti on alennut enemmän kuin muiden etumaisten teollisuusmaiden vienti. Mutta jotta vienti muodostuisi nousun vipusimeksi, on välttämätöntä, että se ei ainoastaan saavuttaisi, vaan myöskin ylittäisi pulanedellisen maksimin. Esteenä tällä tiellä on ei ainoastaan yleismaailmallisen kapitalistisen talouden yleinen lamaannus, vaan myöskin moninaiset yleismaailmallisen tavaravaihdon kehitystä haittaavat esteet, jotka johtuvat suojelustullijärjestelmän kiihkeästä kasvusta, autarkiapyrkimyksistä, valuuttasekasorrosta ja muista sentapaisista seikoista. Tosin suojelustullijärjestelmän kasvu on siellä täällä lujittanut joidenkin yksityisten alojen asemaa. Mutta kokonaisuudessaan otettuna se epäilemättä on pulasta ulospääsyä vaikeuttava tekijä jo yksistään sen takia, että suojelustullijärjestelmän kasvu lujittaa monopolihintain systeemiä, voimistuttaa laajojen joukkojen kurjistumista, heikentää teollisuuden teknillisen rekonstruoinnin kiihokkeita.

Pula on asettanut Amerikan kapitalismin eteen ulkomaisia markkinoita koskevan probleemin erikoisen terävästi paljastaen selvästi kotimaisten markkinoiden pohjalla tapahtuvan teollisuuden jatkuvan ekspansion rajojen koko ahtauden. Samalla pula on heikentänyt Yhdysvaltain asemaa ulkomaisilla markkinoilla ei ainoastaan absoluuttisesti, vaan myöskin suhteellisesti, alentaen huomattavasti Yhdysvaltain osuutta yleismaailmallisessa viennissä. Että tältä taholta ei ole perusteita odot-

taa pelastusta, sen osoittavat jo seuraavatkin numerotiedot: tyydytettyään kotimaisen kysynnän pulanedellisen maksimin laajuudessa voi Amerikan teollisuus sen nykyisen tuotantokyvyn vallitessa heittää maailmanmarkkinoille 3—4 kertaa enemmän autoja kuin v. 1934 tuottivat kaikki Euroopan maat, 1,5—2 kertaa enemmän rautaa ja 5—7 kertaa enemmän kivihiiltä kuin oli näiden maiden yhteinen vienti v. 1934. Tämä merkitsee sitä, että eipä edes eurooppalaisten kilpailijain täydellinen karkoittaminenkaan maailmanmarkkinoilta ratkaisisi näiden eikä useiden muidenkaan Amerikan teollisuuden alojen menekkiprobleemia.

Laaja pääomain maahan virtaaminen, edistäen rautateiden ja teollisuuden rakentamista takapajuisissa maissa, voisi väliaikaisesti jonkin verran laajentaa raskaan teollisuuden alojen menekkimarkkinoiden puitteita. Mutta pääoman vienti on melkein kokonaan tyrehtynyt, varsinkin Yhdysvalloista. Pitkäaikaiset ulkomaiset sijoitukset vaativat varmuutta tulevaisuuteen nähden, jota ei ole eikä voi olla kapitalismilla, joka on joutunut vallankumousten ja sotien toisen vaiheen välittömään läheisyyteen. Japanin suorittama Mandshurian anastus asetti uhanalaisiksi toisten imperialististen maiden Kiinaan sijoittamat pääomat ja suurelta osalta sulki Kiinan muiden maiden kuin Japanin uusilta pääomasijoituksilta. Kiinan vallankumouksen menestykset taas asettavat uhatuksi itsensä Japaninkin asemat Kiinassa. Valtioiden joukottainen vararikkoutuminen pulakaudella ja ulkomaisten velkojen maksun lakkauttaminen yhä enemmän heikentävät kiihokkeita uusien ulkomaisten pääomasijoitusten suorittamiseen. Ulkomaille sijoitettujen amerikkalaisten pääomien arvon aleneminen pulavuosina lasketaan miljardeissa dollareissa. Toiveet uusien vaikutusalueiden valtaamisesta dollarin voittokulun avulla, jotka olivat niin voimakkaat 10—15 vuotta sitten, ovat luhistuneet. Tämä on eräänä perustana eristäytymispyrkimysten voimistumiseen valtamerentakaisessa tasavallassa.

Brooklynin instituutin erikoisteoksessa, joka julkaistiin otsikolla «Amerikan kulutuskyky», osoitetaan, että jos huonoimmin turvattujen perheiden tulot kohotettaisiin minimiin 2500 dollaria vuodessa, niin jo tämä yksistään takaisi Amerikan taloudella v. 1929 olleen koko tuotantokyvyn täydellisen käytön. Tämän kirjan perusjohtopäätöksissä osoitetaan: «On ollut olemassa, ainakin viimeisen vuosikymmenen ajan, pyrkimys epätasaisuuden voimistumiseen tulojen jaossa... Laajat potentsialiset mahdollisuudet niin perustavaroihin kuin myöskin ehdollisiin tarpeisiin nähden ovat olemassa niin kaupunki- kuin myöskin maaseutuväestöjoukkojen tyydyttämättömissä tarpeissa"*).

Nämä johtopäätökset, joihin ovat tulleet pääpiirteissään sangen apologeettisen kirjan tekijät, ovat äärimmäisen tunnusmerkilliset. Siinä on empirisesti saatu tuntumus siitä perusseikasta, että kapitalismin tuotantovoimat ovat törmänneet yhteen sen jakosuhteiden kanssa. On ilman muuta selvää, että nämä porvarit eivät ymmärrä tämän ristiriidan ratkaisemisen mahdottomuutta kapitalismin puitteissa. Mutta tässä on oikein paljastettu se lopullinen perusta, joka rajoittaa Amerikan kapitalismin tuotantovoimien kehitystä. On vain rinnastettava Yhdysvaltain tuotantovoimien ääretöntä kasvua viimeisen neljännesvuosisadan kuluessa laajojen joukkojen elintason liikuntaan voidakseen havainnollisesti osoittaa niiden vaikeuksien lopullisen perustan, joihin Yhdysvaltain kapitalismi on tällä historiallisella etapilla törmännyt. Mutta kaikki tämä pitää paikkansa myöskin k o k o maailman kapitalismiin nähden.

---

*) Maurice Leven, Harold Moulton and Clark Warburton "America's Capacity to consume". 1934.

V

Kominternin II kongressissa tekemässään selostuksessa Lenin esitti loistavan analyysin silloisen kapitalistisen talouden hajaannuksesta, kaikkien imperialististen ristiriitojen äärimmäisestä kärjistymisestä, vallankumouksellisen kriisin suunnattomasta voimistumisesta, joka uhkasi lakaista pois kapitalismin. Mutta tässä samassa yhteydessä Lenin päättävästi korosti:

"Absoluuttisesti ulospääsyä vailla olevia tilanteita ei ole olemassa. Porvaristo käyttäytyy siten kuin raivostunut ja päänsä menettänyt peto, se tekee toisen tyhmyyden toisensa jälkeen, kärjistäen tilannetta, jouduttaen tuhoaan. Kaikki tämä on totta. Mutta ei voida "todistaa", ettei ole absoluuttisesti mitään mahdollisuutta siihen, ettei se uinuttaisi vissiä riistettyjen vähemmistöä joillakin myönnytyksillä, etteikö se tukahduttaisi sorrettujen ja riistettyjen jonkin osan vissiä liikettä tai kapinaa. Yrittää etukäteen "todistella" "absoluuttista" ulospääsemättömyyttä olisi tyhjää kamarioppineisuutta tai käsitteillä ja sanasilla leikkimistä. Oikeana "todistuksena" tässä ja muissa tämänlaatuisissa kysymyksissä voi olla vain käytäntö" *).

Näitä Leninin ohjeita ei saa jättää huomioon ottamatta myöskään nykyaikaisen kapitalistisen talouden perspektiivejä analysoidessa. Kapitalismin kohtalon ovat ratkaisevat ne tempot ja muodot, joissa vallankumouksen ja sotien toinen kausi kehittyy. Mutta jos tarkastellaan vain taloudellisia tendenssejä, niin ei kuitenkaan voida edellyttää, että kapitalismi on käyttänyt loppuun kaikki reservinsä. Erikoisesti tämä olisi virheellistä Yhdysvaltain kapitalismiin nähden, joka aina tähän saakka, siitä huolimatta, että se on kärsinyt pulasta enemmän kuin muut imperialistiset maat, on kuitenkin säilyttänyt melkoiset manööverimahdollisuudet. Ne tekijät, joiden pohjalla tapahtui siirtyminen pulan alimmasta kohdasta erikoislaatuiseen depressioon, vaikuttavat edelleenkin ja niiden pohjalla voi tapahtua visseissä rajoissa tuotannon edelleen kasvu.

Valtiolla on vielä mahdollisuus pumpata monia miljardeja pääomaa talouselimistöön, antaa avustusta monopolisteille. Määrätty, vaikka mittaamattomasti pienempi merkitys kuin Saksassa, on myöskin aseistautumiskilpailuun liittyvillä valtion tilauksilla. Tosin kaikki nämä avustukset ja tilaukset menevät vain monopolien hyväksi, ne horjuttavat maan finanssisysteemiä, lisäävät laajojen joukkojen kurjistumista, jotka loppujen lopuksi joutuvat maksamaan niin aseistuskulut kuin myöskin monopoleille annettavan valtion avustuksen aiheuttamat kulut. Mutta tämä on kuitenkin kiihokkeena määrätylle väliaikaiselle tuotannon lisääntymiselle eräillä aloilla.

Pääomien sentralisation tavaton edistys pulan aikana edistää liikeyritysten johtavan huippukerroksen tulojen lisääntymistä. Lisääntyneet voitot käytetään ja tullaan käyttämään vississä määrässä siihen, että teknillisen rekonstruoinnin avulla yhä enemmän lujitetaan näiden suurimpien laitosten asemaa. Jyrkästi kärjistynyt kilpailu ei voi olla vississä määrässä kiihoittamatta kiinteän pääoman uusimista. On mahdollista, että laboratorioiden uumenissa on piileytyneenä teknillisiä tendenssejä, joiden realisointi osoittautuu kannattavaksi vieläpä siinäkin tapauksessa, että siihen liittyy melkoinen vanhojen pääomien menetys. On otettava huomioon, että nykyaikaisen kapitalismin vallitessa melkoinen osa kiinteän pääoman arvon alenemisesta aiheutuneista kulungeista siirretään pienosakkeiden harteille ja täten heidän kustannuksellaan raivataan tietä uusille pääomasijoituksille. Määrätyssä laajuudessa vaikuttaa ja on vaikuttava tarve vaikkapa vain osittain korvata pulavuosien aikana kerääntyneiden vanhettuneen kaluston, vanhettuneiden rakennusten, vanhettuneiden kulkuvälineiden suun-

*) Lenin. Koot. teokset XXV nide, s. 340. 3:s painos. Suom. käännös: toveri Stalinin toimintaselostus XVII puoluekok. NKP(b):n KK:n työstä, s. 21.

nattomat määrät. Monopolit yrittävät kiskoa mahdollisimman suuren hyödyn niistä uusien alojen kehitysmahdollisuuksista, jotka ovat olemassa tekniikan nykyisen tason vallitessa (keinotekoinen silkki, jäähdytyslaitteet, kuvalähetysaparaatit jne).

Kaikki tämä yhteensä takaa määrätyissä rajoissa teollisuuden tilan edelleen paranemisen mahdollisuuden. Enemmänkin, olisi fatalismia väittää, että v. 1929 tuotantotaso olisi jokin absoluuttinen raja, jota kapitalismi kokonaisuudessaan ja erikoisesti Amerikan kapitalismi ei enää milloinkaan voi uudelleen saavuttaa. Tällainen johtopäätös ei missään määrässä johdu toveri S t a l i n i n XVII puoluekokouksessa esittämästä erikoislaatuisen depression luonnehtimisesta, se olisi itse marxismin-leninismin hengen vastainen.

Mutta määrätyn tilanteen teoreettisen mahdollisuuden toteaminen ei vielä selitä asioiden todellista tilaa. Jos vain rajoitutaan tällaiseen toteamiseen, niin se voi johtaa vääriin johtopäätöksiin, sillä ratkaiseva on kysymys — millaiset ovat tämän tai tuon mahdollisuuden todellisuudeksi muuttumisen perspektiivit.

Melkein kolme vuotta on kulunut siitä, jolloin pulan alin kohta sivuutettiin. Mutta matka tuotannon pulanedelliseen tasoon on vielä hyvin pitkä. Talouden nykyisen ja sen pulanedellisen tilan välinen kuilu on suurempi, kuin se on ollut aikaisempien pulien kärkevimpinä hetkinä. Kiinteän pääoman uusintamisen ehtojen analyysimme kapitalismin rikkaimmassa maassa — Yhdysvalloissa — osoitti, että tiet, joita myöten kapitalismi löysi ulospääsyn uusiin nousuihin v. 1907 ja 1921 pulista, ovat tavattomasti kaventuneet ja niillä on olemassa suunnattomia esteitä, joita aikaisemmin joko ei ollut lainkaan tai oli niillä paljon pienempi merkitys. Ja onhan nykyistä Amerikan teollisuutta, tämä pitää paikkansa myöskin muihin maihin nähden, paljon vaikeampi kiskoa pulan allikosta uuteen nousuun kuin oli kiskoa 2,5 kertaa pienempää teollisuutta v. 1907 ja 1,5 kertaa pienempää teollisuutta v. 1921. Tässä tarvitaan paljon voimakkaampia sysääjiä kuin olivat ne, jotka vaikuttivat v. 1907 ja 1921. Näitä sysääjiä ei toistaiseksi ole näköpiirissä. Tällainen on tämänpäiväisen kapitalistisen todellisuuden «käytäntö», ja olisi opportunismia jättää huomioon ottamatta tätä käytäntöä, peitellen sitä jutuilla toisenlaisen kehityksen teoreettisesta mahdollisuudesta.

Historiallisessa selostuksessa XVII puoluekokouksessa toveri S t a l i n osoitti:

"Joka tapauksessa ei nykyään ole sellaisia tietoja, suoranaisia tai välillisiä, jotka puhuisivat kapitalististen maiden teollisuuden lähenevästä noususta. Ja enemmänkin — kaikesta päättäen sellaisia tietoja ei voi ollakaan, ei ainakaan lähiaikana" *).

Eivätkö XVII puoluekokouksen jälkeen kuluneet melkein puolitoista vuotta ole loistavasti vahvistaneet tätä toveri S t a l i n i n ennustusta, eikö tämä arviointi ole säilynyt täysin voimassa tähänkin hetkeen nähden huolimatta kapitalistisen tuotannon vissistä noususta v. 1934 ja 1935?

Perspektiivejä v. 1929 yleismaailmallisen kapitalistisen tuotannon tasoon pikaisesta palaamisesta ei ole toistaiseksi olemassa, vaikka ne eivät olekaan mahdottomat. Erikoisen tärkeätä on kuitenkin merkitä, että vaikka tämä taso saavutettaisiinkin, ei se kuitenkaan merkitsisi palaamista teollisuuden kukoistukseen ja nousuun. Luonnehtien aikajaksoittaisten nousujen sisältöä, Marx osoittaa, että niissä «viimeisen kukoistuskauden maksimi e n n e n pulaa joka kerta osoittautuu lähinnä seuraavan kukoistuskauden minimiksi, sitten kohoaa uuteen korkeampaan maksimiin» **). Näin ollen

*) J. S t a l i n. Toimintaselostus XVII puoluekokouksessa NKP(b):n KK:n työstä, s. 13. Karjalan puoluekustannusliike.

**) M a r x. "Pääoma" III nide. V. 1932 venäjänk. painos s. 359. Partisdat.

nousun sisältönä, Marxin mukaan, on hyppäys edellisen nousun maksimiin verrattuna. Voidaanko nimittää «kukoistukseksi» 8—10 vuotta sitten jätettyihin asemiin palaamista?

V. 1929 tuotannon tason palauttaminen ei merkitsisi kuitenkaan edes sen kauden taloudelliseen tilanteeseen palaamista. Jotta kapitalistinen teollisuus antaisi työtä samalle määrälle työläisiä kuin v. 1929, on sen ylitettävä v. 1929 tuotannon taso vähintään 25 %:lla. Mutta tässäkin tapauksessa pysyvä työttömyys olisi mittaamattomasti korkeampi kuin v. 1929, sillä teollisuuden ulkopuolelle jäävät miljoonat, jotka väestön lisääntyminen ja farmarien ja kaupunkien pikkuporvarien joukottainen tuhoutuminen ovat heittäneet työvoimamarkkinoille. Kiinteän pääoman ylituotanto, joka ilmenee tuotantokoneiston vajakuormituksessa, olisi myöskin huomattavasti suurempi kuin v. 1929. Useiden alojen ja maiden pitäisi ahtautua pienemmälle tilalle luovuttaen eräitä asemia voimakkaammille kilpailijoille. «Vanhojen» alojen asema olisi paljon huonompi kuin v. 1929.

Yleensä kapitalismin kaikkien ristiriitojen terävyys, sen taloudellisten vaikeuksien mittasuhteet olisivat mittaamattomasti suuremmat kuin v. 1929. Mutta tämäkin tila, joka ei suinkaan olisi kadehdittava, on toistaiseksi vielä sangen vaikeasti saavutettavissa.

VI

Nykyistä pulaa edeltänyt yleismaailmallinen nousu ei ollut yleinen, sillä siinä eivät useat maat ja tuotantoalat olleet mukana: se tapahtui pitkäaikaisen maatalouspulan taustalla, se ei ollut kiihkeä, pulan mätäpaiseet korkean työttömyyden ja tuotantokoneiston tavattoman suuren vajakuormituksen muodossa ammottivat kapitalistisen talouden ruumiissa nousun korkeimmillaankin ollessa. Tällaista oli sodanjälkeisen kauden kapitalistinen «kukoistus». Erikoislaatuinen depressio merkitsee sitä, että tällä etapilla ei ole olemassa mitään tunnusmerkkejä edes tällaisenkaan «kukoistuksen» tulosta. Tämä ei poista osittaisten nousujen mahdollisuutta yksityisillä aloilla ja yksityisissä maissa. Teollisuuspulan kaikkein syvimmilläänkin ollessa eräillä aloilla ja eräissä maissa tapahtui huomattavaa tuotannon nousua. Mutta maailman kapitalismin yleisen tilan määrää ratkaisevain maiden tila. Englannissa kuitenkaan ei v. 1929 edelläkään ollut todellista aikajaksottaista nousua: koko sodanjälkeisen kauden sen tuotanto on vaihdellut tasolla, joka ei ollut sodanedellistä tasoa korkeampi. Useiden seikkojen johdosta, jotka vaativat erikoista tarkastelua, on Englannin kapitalismi kulkenut pulasta ulospääsyyn johtavalla tiellä paljon pitemmälle kuin muut Euroopan etumaiset maat ja kuin Yhdysvallat. Mutta voidaanko edellyttää, että Englannin kapitalismi, joka ei pystynyt raivaamaan itselleen tietä teollisuuden aikajaksottaiseen nousuun suhteellisen vakaantumisen kaudella, voi tämän tehdä oloissa, jolloin kapitalistinen vakaantuminen on luhistunut, jolloin maailman tavaravaihto on sekasortoinen, jolloin laajojen joukkojen ostokyky koko maailmassa on suunnattomasti alentunut, jolloin kilpailu on käynyt poikkeuksellisen teräväksi?

Saksan asema ei ole suinkaan edullisempi. V. 1929 se ylitti sodanedellisen teollisuustuotannon tason vain 3 %:lla. Sellaiset olivat sen pulanedellisen nousun mittasuhteet. Kapitalismin vakaantumisen ensimmäisinä vuosina jälleenrakennuksesta aiheutuneen tuotannon suuren nousun jälkeen, saavutettuaan hädintuskin v. 1913 tason, Saksan teollisuus alkoi tallata paikallaan.

Nykyisen pulan puhkeamista edelsi Saksassa, kuten toveri Stalin osoitti XVI puoluekokouksessa, kolmivuotinen pysähdyskausi. Mutta

ovatko sitten nyt avartuneet Saksan kotimaisten markkinain puitteet pulanedelliseen tasoon verrattuna? Ovatkohan Saksan ekspansionimahdollisuudet ulkomaisilla markkinoilla kasvaneet? Yhdessäkään muussa maassa maailmassa, Japania lukuunottamatta, sotatarvetilaukset ja kaikenlainen sotastrateginen rakennustoiminta ei ole esittänyt niin suurta osaa tuotannon kasvussa viime vuosina kuin Saksassa. Tällä pohjalla ei kuitenkaan ole mahdollista kohottaa taloutta uuteen nousuun. Vimmattu aseistautumiskilpailu kohottaa monopolien voittoja, laajentaa raskaan teollisuuden tuotantoa, mutta tämä ostetaan laajojen joukkojen kurjistumisen kustannuksella, joka kostaa itsensä kotimaisten markkinoiden supistumisen kautta. Vieläpä fasismin palkattujen töhertäjäinkin on pakko myöntää kapeaksi se perusta, jolla on viime vuosina tapahtunut Saksan teollisuuden tuotannon kasvu.

Sodanjälkeisen yleismaailmallisen nousun keskeisenä akselina oli «kukoistus» Yhdysvalloissa. Mutta jo ennen v. 1929 useat Amerikan teollisuusalat (puuvillateollisuus, kivihiilituotanto jne.) olivat monta vuotta pysähdystilassa. Nyt, niinkuin edellä olemme osoittaneet, tällainen perspektiivi uhkaa monia muitakin aloja, joilla on ratkaiseva merkitys. Nykyisen Amerikan suuret auktoriteetit laskevat, että mm. tuskinpa Amerikan autoteollisuuskaan enää ylittää vähänkään merkittävässä määrässä v. 1929 tasoa. Tämä merkitsee, että Amerikan teollisuus on kulkeva toisella perustalla ja oleellisesti toisenlaisissa muodoissa saman tien kuin Englannin sodanjälkeinen teollisuus, tien pulasta depressioon ja alhaisella depressionitasolla tapahtuvan heikon vilkastumisen kautta uuteen vielä terävämpään pulaan. Tuskin tarvinnee selittää, mikä merkitys on näillä Yhdysvaltain talouden kehityksen uusilla piirteillä koko maailman kapitalismin perspektiiveille. Nousun merkkien puuttuminen Englannissa, Saksassa ja Yhdysvalloissa, joihin maihin on keskittynyt noin 2/3 maailman kapitalistisesta teollisuudesta, ratkaisee yleismaailmallisen konjunktuurin kohtalot, vieläpä siinäkin tapauksessa, että muissa maissa tilanne olisi aivan toinen, mitä todellisuudessa ei ole olemassa. Kapitalismin taloudellisen kehityksen epätasaisuus on nykyään paljon jyrkempi, kuin pulanedellisenä kautena. Mutta toveri Stalinin osoitus, että nykyinen depressio ei johda teollisuuden uuteen nousuun ja kukoistukseen, koskee koko maailman kapitalismia.

Ulospääsyn pulasta porvaristo kuvittelee ennen kaikkea voittojen pulanedellisen suuruuden palauttamisena. Proletariaatin, talonpoikaiston ja siirtomaakansojen riiston voimistuttamisen avulla, edelleen konsentroimalla ja sentralisoimalla pääomia monopolistinen porvaristo käy taistelua tämän tehtävän ratkaisemiseksi. Mutta monopolistien voittojen taso ei vielä ratkaise kysymystä kapitalismin asemasta yhteiskunnallisena järjestelmänä. Ja tämä saa selvimmän ilmaisun siinä, että kapitalistisen teollisuuden aseman paraneminen viime vuosina on tapahtunut kapitalismin yleisen pulan kärjistymisen taustalla.

Ei vielä milloinkaan kahden järjestelmän — mätänevän kapitalismin ja voittavan sosialismin — välinen vastakohtaisuus ole ollut niin suuri kuin nykyään. Ei vielä milloinkaan Neuvostomaan tie ole ollut niin koko maailman sorrettujen laajoja joukkoja puoleensa vetävä kuin tällä hetkellä. Itse ne metoodit, joiden avulla monopolistinen porvaristo taistelee pulasta ulospääsyn puolesta eivät voi olla kärjistämättä luokkaristiriitoja, porvariston eri ryhmien välisiä ristiriitoja, imperialististen ja siirtomaiden välisiä ristiriitoja, itse imperialististen suurvaltojen välisiä ristiriitoja. Se, että erikoislaatuinen depressio kehittyy oloissa, jolloin

maailma on tullut vallankumousten ja sotien uuden vaiheen välittömään läheisyyteen, ei suinkaan ole historiallisten seikkojen satunnaisen kulun tulos.

Nykyisen depression erikoisessa luonteessa ovat ilmaistuina kondenseeratussa muodossa nykyaikaisen kapitalistisen talouden erikoiset ristiriidat. Näiden ristiriitain ratkaisemattomuus tavattoman suuressa määrässä kärjistää uuden maailman uudestijaosta käytävän maailmansodan vaaraa ja ennenkaikkea neuvostovastaisen sodan vaaraa. Mahtavana tekijänä, joka siirtää tuonnemmaksi tämän sodan puhkeamista, on SNTL:n mahdin jatkuva kasvu, sen sitkeä taistelu rauhan puolesta. Kapitalismi voi kuitenkin tehdä tämän «hyppäyksen tuntemattomuuteen», syösten ihmiskunnan kauhuihin, joiden rinnalla v. 1914—1918 maailmansodan kaikki kauhut osoittautuvat lasten leikiksi. Mutta kapitalismin käytettävissä ovat lyhyet historialliset määräajat. Vallankumouksen tuli voi vielä ehtiä nielemään sen uhripapit ennenkuin ne ennättävät heittää palavan soihdun sodan ruutikellariin. Jos tätä ei tapahdu, niin silloin vallankumouksen palo syttyy sodan myrskystä, jota porvaristo valmistelee.

Proletaarinen valtio ja SNTL:n perustuslain muutokset*)

L. MITIN

Ja edelleen antaa tov. Stalin seuraavan määritelmän neuvostokoneistosta:

"Neuvostollista valtiokoneistoa eivät muodosta vain neuvostot. Neuvostollisen valtiokoneiston, tämän sanan syvässä merkityksessä, muodostavat neuvostot plus kaikkien ja kaikenlaisten puolueettomain ja puolueyhtymäin miljoonaiset järjestöt, jotka yhdistävät neuvostoja mitä syvimpiin "pohjakerroksiin", jotka sulattavat valtiokoneiston yhteen miljoonaisten joukkojen kanssa ja askel askeleelta hävittävät kaiken esteentapaisenkin valtiokoneiston ja väestön väliltä."

Eräs proletaarisen valtion tärkeimpiä tehtäviä on yhä laajempien kansanjoukkojen osallistuttaminen valtion hallintaan, kaikkien työtätekevien valtion hallintaan osallistumisen mahdolliseksi tekeminen, uusien erilaisten muotojen löytäminen työn yhdistämiseksi tuotantolaitoksissa, kollektiivitalouksissa, tieteellisissä laitoksissa aktiiviseen osallistumiseen valtion hallitsemiseen. Juuri siinä on eräs oleellisempia uuden tyypin demokratian, proletaarisen demokratian luonteenomaisimpia piirteitä. Leninin mielipiteen mukaan ei Parisin kommuunikaan enää ollut sitä demokratiaa, jollainen on tavallinen porvarillinen parlamentarinen valtio. Proletariaatille on tarpeen, osoitti hän, «ei nykyinen, ei porvarillinen demokratia, vaan toinen, proletaarinen». Asian ydin on siinä että vaikka proletaarinen demokratia onkin melkein täydellinen, rajoittaen sitä vain riistäjäin vastarinnan murskaamisen ja luokkien hävittämisen välttämättömyys, on se laadullisesti toista kuin typistetty ja valheellinen porvarillinen demokratia.

Neuvostovaltion tällaisen luonteen vallitessa asettuu kokonaan uudella tavalla kysymys joukkojen osallistumisesta valtion hallitsemiseen. Lenin kirjoitti: «Nyt on välttämätöntä «hallinnan» yhdistäminen fyysillisen työn kanssa, ei vain teh-

*) Jatkoa Kommunistin 7 numeroon.

dastyön v a i h t o, vaan myös vaihto tehdastyöstä (maataloustyöstä, yleensä fyysillisestä) hallintaan.

Toinen luokka on nostettava hallintaan. Siinä on asian ydin.»*)

Kun muistamme, että Lenin esitti nämä mainiot määritelmänsä jo ennen Lokakuun vallankumouksen voittoa, valmistaessa kirjaansa «Valtio ja vallankumous», ennenkuin neuvostojärjestelmä saattoi kehittää itsessään piileviä mahdollisuuksia, — ymmärrämme, miten nerokkaasti, miten syvällisesti Lenin kehitti neuvostovaltion periaatteita. Proletariaatin diktatuuri aiheutti joukkojen oma-aloitteisuuden ennenkuulumattoman nousun, synnytti fyysillisen työn valtionjohtotyöhön yhdistämisen erilaiset muodot.

Meidän maassamme on kirjaimellisesti kymmeniä miljoonia ihmisiä vedetty välittömään valtion hallintaan. Neuvostovallan koneisto ei rajoitu noin puoleentoista miljoonaan kaupunki- ja kyläneuvostojen jäseneen, joissa neuvostovalta välittömästi personoituu. Jokaisen kansankomissariaatin linjalla on meillä satoja tuhansia aktivisteja, jotka suorittavat joitakin valtiollisia tehtäviä irtautumatta tuotannollisesta työstään. Sen vuoksi ei ole ihmeteltävää, että mikä tahansa kamppailu, mikä tahansa laajempi toimenpide, jonka neuvostovalta toimeenpanee, saa osakseen valtavan vastakaiun alhaalta.

Esimerkiksi oikeusasiain kansankomissariaatin linjalla on yli miljoonan aktivistia — työläisiä ja kollektivisteja. Nämä aktivistit suorittavat erittäin vastuunalaista työtä, avustaen valtiokoneiston suoritettavana olevien tehtävien toteuttamista. Nämä aktivistit täydentävät alhaalta tulevalla kontrollillaan kontrollia ylhäältä ja auttavat neuvostovaltaa toteuttamaan monia toimenpiteitä, joita olisi vaikea toteuttaa ilman joukkokontrollia alhaalta. Voisi tuoda kymmeniä esimerkkejä, jotka luonnehtisivat sitä Leninin ajatusta, että neuvostovallassa, uudessa valtiossa, itse elämä työntää esiin tavattoman erilukuisia valtion hallintaan osallistumisen muotoja. Itse elämä työntää esiin sellaisia muotoja, jotka tekevät mahdolliseksi fyysillisen työn tuotantolaitoksissa yhdistämisen valtion välittömään hallintaan.

*) Lenin "Marxismi valtiosta".

Tunnemme esimerkiksi, kymmenien ja satojen muiden joukossa, sellaisen muodon kuin sosialistinen viransijaisuus, jolloin ihmiset suorittavat työpäivänsä tuotantolaitoksessa ja sitten menevät kansankomissariaattiin ja tekevät siellä tärkeätä valtiollista työtä.

III

Proletaarisen valtion perustehtävä on riistäjäin vastustuksen kukistaminen, luokkien hävittäminen, kommunistisen yhteiskunnan luominen. Toteutettuaan lopullisesti historiallisen tehtävänsä on proletaarinen valtio kuoleva.

Luonnehtiessaan proletariaatin diktatuurin olemusta sanoi toveri S t a l i n: «Proletariaatin diktatuuri on: 1) lailla rajoittamatonta väkivaltaa k a p i t a l i s t e i h i n ja s u u r t i l a l l i s i i n n ä h d e n, 2) proletariaatin johtoa t a l o n p o i k a i s t o o n n ä h d e n ja 3) sosialismin rakentaminen k o k o y h t e i s k u n t a a n n ä h d e n. Ei ainoatakaan näistä kolmesta diktatuurin puolesta voida poistaa ilman, että tehdään vahinkoa vääristämällä proletariaatin diktatuurin käsitettä. Vain kaikki nämä kolme puolta yhdessä antavat meille täydellisen ja lopullisen käsityksen proletariaatin diktatuurista» *).

Ottaen lähtökohdaksi vain tämän käsityksen proletariaatin diktatuurista voidaan oikein ymmärtää myös kysymys valtion kuolemisesta.

Puolueen XVII edustajakokouksessa osoitti tov. S t a l i n, että saavutustemme johdosta jotkut ymmär-

*) S t a l i n "Leninismin kysymyksiä", suom. painos siv. 213.

sivät asian siten, että luokattoman yhteiskunnan rakentaminen on vaistovarainen prosessi. Sen yhteydessä, selitti tov. Stalin, on muutamilla kommunisteilla ja puolueettomilla muodostunut sellainen mieliala, että voidaan rauhassa asettua nukkumaan; että kun kerran valtion kumminkin on kuoltava, niin se voidaan lopettaa yleensä lähiaikoina.

Toveri Stalin osoitti, että tähän mitä tärkeimpään kysymykseen on saatava täysi selvyys, sillä se on eräs marxilaisen valtio-opin tärkeimpiä kysymyksiä.

Vv. 1929—1930, senjälkeen, kun kollektivisointi alkoi levitä laajasti ja alettiin muodostaa täyskollektivisoituja piirejä, esitti kokonainen joukko paikallisia työntekijöitä «teorian», joka jopa tunkeutui painettuun sanaankin, että täyskollektivisoiduissa piireissä alkaa valtio kuoleutua ja kaikki neuvostovaltion funktiot (tehtävät) voidaan ja tulee luovuttaa kollektiivitalouksille.

Samaan aikaan pidettiin SNTL:n Tpk:n yhteydessä erikoisneuvottelu, johon osallistuivat tov. Molotov, Kalinin ja Kaganovitsh, ratkaistakseen kysymyksen neuvostojen tehtävistä uudella etapilla. Tässä neuvottelussa annettiin mitä päättävin vastaisku mainitunlaisille «teorioille», jotka tietoisesti tai tiedottomasti heijastivat proletariaatin diktatuurin vihollisten katsantokantoja.

(Jatkuu)

Toisen viisivuotissuunnitelman puolivälissä

A. MENDELSON

I

TOISEN viisivuotissuunnitelman alusta on kulunut kaksi ja puoli vuotta. Tämän vuoden ensi puoliskon loppu siis samalla merkitsi siirtymistä viisivuotissuunnitelman ensi puoliskolta toiselle.

Minkälainen on, tosin hyvin ennakollinen lopputulos ohikuljetusta kansantalouden etapista?

Niiden tehtävien tasolla, jotka suunnitelmassa on merkitty viisivuotisen kolmannelle vuodelle, työskentelevät useat talousalat, myös niin tärkeät kuin musta metallurgia ja sähköasemat. On kaikki perusteet laskea, että myöskin rautatieliikenne täyttää toisen viisivuotisen kolmannen vuoden suunnitelman.

Joillakin konerakennuksen aloilla, esimerkiksi kombainien, tavaravaunujen y.m. tuotannossa, on kehitytty tasolle, joka on korkeampi kuin mitä edellyttävät viisivuotissuunnitelman alkuperäiset tehtävät kysymyksessä olevalle vuodelle. Viljakasvien sadossa olemme päässeet miltei vuoden 1937 tehtävien tasolle. On perusteet edellyttää, että vähittäiskaupan tavaravaihdon alalla on tehtävä, joka oli merkitty vuodeksi 1937, täyttyvä jo tulevana vuonna.

Joukko aloja jää selvästi jälkeen. Näihin kuuluvat naftateollisuus, kevyt teollisuus ja eräät muut.

Kansallistulot toisen viisivuotisen ensimmäisenä vuonna olivat 48,5 miljardia ruplaa vuosien 1926—1927 kiinteissä hinnoissa, ja toisena vuonna 55,6 miljardia ruplaa. Kuluvalle vuodelle merkitty tehtävä, 64,5 miljardia ruplaa — kasvu 16,1 prosenttia — on toiminnan pysyessä ensi vuosipuoliskolla saavutetulla tasolla epäilemättä täyttyvä.

Toisen viisivuotissuunnitelman poliittisten perustehtävien ratkaisussa ovat menestystemme mittana ne valtavat periaatteelliset muutokset maan luokkarakenteessa, joita tov. Molotov valaisi selostuksessaan Neuvostojen VII edustajakokouksessa. Ne osoittavat, että "me todella kuljemme tietä luokattomaan sosialistiseen yhteiskuntaan". Maan yhteiskunnallis-taloudellisten perusteiden perinpohjainen uudestijärjestely ja sosialistisen omaisuuden ratkaiseva voittollepääsy — 96 prosenttia tuotantovälineistä kuului tämän vuoden alussa valtiolle, kol-

lektiivitalouksille ja osuuskunnille — on aineellisena edellytyksenä kapitalismin jätteiden voittamiselle taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa.

Toisen viisivuotissuunnitelman taloudellisten tehtävien ratkaisussa saavutettujen tulosten tason on tov. Stalin määritellyt teesissään, että "me poistimme nälän tekniikan alalla ja loimme mitä laajimman teknillisen perustan toiminnan kaikilla aloilla työntekijäimme aseistamiseksi ensiluokkaisella tekniikalla".

Kahden ja puolen vuoden aikana on sijoitettu perusrakennustöihin kymmeniä miljardeja ruplia (noin 50 miljardia). Jo v. 1933 oli uusien ja kokonaan uudestirakennettujen tehtaiden tuotannon ominaispaino koko teollisuuden tuotannosta 40 %, kohoten sähköasemilla 73,3 %:iin, peruskemiassa 65,3 %:iin ja vaateteollisuudessa 63,5 %:iin. Tämän vuoden toisen puoliskon alkuun mennessä on teollisuustuotannon määrä lähes 3,5 kertaa korkeampi vuoden 1928 tuotannon tasoa.

Käsiteltävänämme oleva aika on kulunut merkittävien laadullisten edistysaskeleiden merkeissä taloudessa.

Konerakennuksen ominaispaino suurteollisuuden kokonaistuotannossa kohosi 6,8 %:sta v. 1913 ja 11,2 %:sta v. 1929 — 23,3 %:iin tämän vuoden alussa. Tällä tasolla on konerakennuksen pysyttäydyttävä myös toisen viisivuotissuunnitelman loppuun mennessä, koska sillä on ratkaiseva osa kansantalouden teknillisessä uudestirakennuksessa. On mielenkiintoista panna merkille, että konerakennuksen ominaispaino teollisuuden kokonaistuotannosta Saksassa v. 1927—1928 oli 12,2 % ja Yhdysvalloissa v. 1929 — 17,8 %.

Teollisuuden s ä h k ö i stämiskoeffisientti Neuvostoliitossa sivuutti v. 1933 Saksan, Englannin ja Ranskan ja tuli aivan lähelle Yhdysvaltain osoittimia: 76,5 Neuvostoliitossa ja 76,6 Yhdysvalloissa. Hiiliteollisuuden sähköistämisessä sivuutti Neuvostoliitto Yhdysvallat. Teollisuuden sähkövarustelun keskityksessä on Neuvostoliitolla ensi paikka: sivulta saadun sähköenergian ominaispaino yleisessä sähköenergian saannissa oli Neuvostoliiton teollisuuslaitoksissa v. 1933 77,4 %, Yhdysvalloissa v. 1929 — 66,7 %, ja muissa maissa se on vielä alhaisempi. Hiiliteollisuuden m e k a n i s oimisprosentti (Donbass) kohosi 0,5 %:sta v. 1913 ja 19,4 %:sta v. 1928 — 79,1 %:iin v. 1934 ja 81,8 %:iin kesäkuussa tänä vuonna. Hiiliteollisuuden mekanisoinnissa sivuutti Neuvostoliitto Englannin, on samalla tasolla Yhdysvaltain ja Ranskan kanssa sekä jää jälkeen Belgiasta (94,7 % v. 1932) ja Saksasta (Ruhr) — 96,0 % v. 1933.

Huomattavia edistysaskeleita on saavutettu mustan metallurgian alalla. Sulatusuunien hyötytilavuuden käytön koeffisientti on huomattavasti parantunut: v. 1933 se oli 1,69 ja v. 1935 (kesäkuussa) 1,15. Sellaisia ovat keskikoeffisientit koko mustassa metallurgiassa. Eräillä etumaisilla teollisuuslaitoksilla on huomattavasti paremmat osoittimet. "Makejevkalla" oli koeffisientti maaliskuussa 0,98 ja heinäkuussa 0,86. Parhaimpien Yhdysvaltain tehtaiden osoittimet ovat 0,88 ja Saksan 0,69.

Kuluneiden vuosien aikana ei nälkä tekniikan alalla ole loppunut vain teollisuudessa, vaan myöskin maataloudessa. Sen teknillinen uudestijärjestely on kehittynyt voimaperäisesti. Pääomasijoitukset maatalouden n.s. kuolleeseen välineistöön kasvoivat v. 1934 miltei kolminkertaiseksi vuoteen 1928 verraten. Menot maatalouskoneisiin Yhdysvalloissa v. 1933 muodostivat 21,3 % vuoden 1928 menoista ja Saksassa vastaavasti 56,6 %, laskettuaan v. 1931 — 31,5 %:iin.

Analysoitaessa nälän poistamisprosessia tekniikan alalla on otettava huomioon teknillisten varusteiden erilainen käyttö kapitalistisissa ja sosialistisissa oloissa. Traktorivaraston käytön rinnastaminen konetraktoriasemillamme ja Yhdysvaltain maataloudessa jälleen kerran havainnollisesti todistaa sen.

Lukumäärältään oli KTA:illamme v. 1934 traktoreita 15,9 % Yhdysvaltain maatalouden traktorivarastosta, mutta siitä johtuen, että KTA:n yhden traktorin keskimääräinen vetovoima ylittää amerikkalaisen traktorin voimakkuuden 23,8 %:lla ja että yhdellä traktorilla työskenneltyjen tuntien yleismäärä on meillä keskimäärin 5,7 kertaa suurempi kuin Yhdysvalloissa, suorittivat KTA:t 146,7 tuhansine traktoreineen työtä 4,3 % enemmän kuin Yhdysvaltain maatalouden 920 tuhatta traktoria. Tähän on lisättävä, että meidän traktoriemme lukumäärä on v. 1935 jyrkästi kasvanut: maa-

taloudessamme työskentelee nykyisin yli 300 tuhatta traktoria.

Kiistattomia ovat siis suuret saavutukset toisen viisivuotissuunnitelman taloudellisen perustehtävän, koko kansantalouden rekonstruoinnin loppuunsuorittamisen, toteuttamisessa.

Kolmas toisen viisivuotissuunnitelman perustehtävä on laajojen työtätekevien joukkojen aineellisen ja kulttuurisen elintason huomattava kohottaminen. Tärkeinä osoittimina tällä alalla ovat: ensiksi, kulutustarpeiden tuotannon 2½-kertainen lisääntyminen v. 1935 puoliväliin mennessä vuoteen 1928 verrattuna; toiseksi, vähittäiskaupan tavaravaihdon valtava kasvu, 22 % v. 1933, 23 % v. 1934 ja 31,1 % kuluvan vuoden ensipuoliskolla; kolmanneksi koulujen, teknikumien ja korkeakoulujen lukumäärän kasvu ja miljoonien opiskelijain vetäminen opiskeluun, teattereiden, kinojen, klubien y.m.s. lukumäärän kasvu; neljänneksi, ennennäkemätön yhteiskunnallisen vakuutuksen budjetin kasvu, — se kohoaa tänä vuonna yli 6 miljardin ruplan, — sijoitusten kasvu terveydenhoitoon, ruokailuun, valistukseen, lasten hoitoon ja kasvatukseen.

Kaukaiseen menneisyyteen ovat häipyneet "ennustukset" siitä, että nopea vauhti on jälleenrakentamiskauden etuoikeus, että sen loputtua Neuvostoliiton kehitys alkaa kulkea laskevan käyrän suuntaan. Eivät auttaneet matemaattisten kaavojen avarat lakanat, joihin laskevan käyrän filosofian puolustajat käärivät menshevistisen konseptinsa. Puolueen johdolla, toveri Stalinin johdolla sosialistinen rakennustyö kehittyy jyrkästi kohoavan käyrän suuntaan.

II

Tarkastakaamme seikkaperäisemmin yhteenvetoja vuoden 1935 ensi puoliskolta.

Neuvostoliittoa käsittävän ja paikallisen teollisuuden kokonaistuotanto lisääntyi 19,3 %:lla verrattuna edellisen vuoden ensi puoliskoon. Tuotantovälineiden tuotanto kohosi 23 % ja kulutustavaroiden tuotanto 13,2 %. Neuvostoliittoa käsittävän teollisuuden tuotannon kasvu on 20,2 % ja paikallisteollisuuden 14,0 %. Kansankomissariaattien sijoitusjärjestys on tuotannon kasvun mukaan seuraava: ensi tilalla Raskaan teollisuuden kansankomissariaatti + 24,8 %, toisella Ravintoaineteollisuuden kansankomissariaatti + 18,0 %, kolmantena Puuteollisuuden kansankomissariaatti + 13,5 % ja neljäntenä Kevyen teollisuuden kansankomissariaatti + 4,7 pros. Neuvostoliittoa käsittävän teollisuuden vuosisuunnitelmasta täytettiin puolessa vuodessa 48,9%, viime vuonna samassa ajassa 46,1 %.

Vanhaan tapaan pitävät lippua korkealla ne alat, joilla on ratkaiseva merkitys koko kansantalouden rekonstruoinnissa — konerakennus ja sähköenergian tuotanto. Sähköenergian tuotanto piirisähköasemilla lisääntyi puolessa vuodessa 27,7 %, vuosisuunnitelmasta on täytetty 49,0 %. Konerakennusteollisuuden tuotanto kasvoi 27,6 %, suunnitelmasta on täytetty 50,1 %.

Raskas teollisuus suoriutui loistavasti velvollisuuksistaan Kulkulaitos- sekä Maasiain kansankomissariaatteja kohtaan. Veturien tuotanto on lisääntynyt 42,7 %:lla ja vuosisuunnitelma täytetty 53,0 %:lla. Tavaravaunujen tuotanto lisääntyi yli kolminkertaisesti.

Viime vuonna menestyksellisesti työskennellyt kivihiiliteollisuus jää tänä vuonna jälkeen. Sen tuotannon kasvu 1. vuosipuoliskolla on 12,9 %. Kivihiiliteollisuuden velka on tätä nykyä noin 3,4 miljoonaa tonnia hiiltä.

Naftateollisuus ei myöskään parantanut työtään: naftatuotannon kasvu vuosipuoliskolla on 2,9 %. Naftaa muokkaava teollisuus on vieläpä mennyt taaksepäin viime vuotisista asemistaan. Turveteollisuuden työskentely on parantunut: lisäys vuosipuoliskolla on 26,3 %. Vuosisuunnitelma on täytetty 60,4 %:lla.

Kevyt teollisuus työskentelee epätyydyttävästi. Tuotannon kehittämisen tempot ovat hitaat, työn tuottavaisuus alhainen. Luutuneisuus ja vanhat tottumukset ovat lujasti pesiytyneet tälle alalle. Tekniikan kysymyksissä on sietämätöntä konservatismia.

Kuluneen vuosipuoliskon aikana on otettu pitkä askel maatalouden sosialistisessa uudestijärjestelyssä. Toukok. 1 p:nä oli kaikista Neuvostoliiton talonpoikaistalouksista kollektiivitalouksissa 80,0 pros., ja Ukrainan sosialistisessa neuvostotasavallassa tämä prosentti oli 90,6.

Ilahduttavaa on jatkuva edistys karjataloudessa. Ennakkotiedot karjan luetteloinnista kesäkuussa monissa piireissä kertovat varsojen ja vasikoiden suuresti lisäänty-

neen, suuren sarvikarjan, lampaiden, vuohien ja sikojen luvun huomattavasti kasvaneen, lehmien luvun kasvaneen ja hevosten lukumäärän laskussa tapahtuneen pysähtymisen. Varsojen lukumäärän suuresti kasvaessa kuluva vuosi epäilemättä merkitsee alkua hevosten pääluvun kasvussa.

Puolivuoden aikana on Neuvostotilain kansankomissariaatin neuvostotilain karjan lukumäärä kasvanut huomattavasti: suuri sarvikarja 18,2 %, siat 70 % ja lampaat 54,6 %. Karjan lukumäärä kollektiivitalouksien karjafarmeilla lisääntyi vuoden aikana 53,4 % suuren sarvikarjan farmeilla, 49,3 % sianhoitofarmeilla ja 75,6 % lammasfarmeilla.

Keskimääräinen vuorokausilastaus rautatieliikenteessä on kasvanut kuukausi kuukaudelta, ollen 72,7 tuhatta vaunua kesäkuussa, kun se tammikuussa oli 50,6 tuhatta vaunua.

Lastaus on kuluvan vuoden kesäkuussa 4,9 % suurempi kuin toukokuussa ja 25,4 % suurempi kuin viime vuoden kesäkuussa. Puolessa vuodessa on lastattu 13 pros. enemmän kuin edellisen vuoden alkupuoliskolla; kesäkuun suunnitelma on ylitetty 7,7 %:lla.

Kuluvan vuoden ensi puoliskolla on vähittäiskaupan tavaranvaihto 31,1 % suurempi kuin viime vuoden samalla ajalla. Suurin kasvu, 62,5 %, oli työläisvarustelun osastoilla, toisella tilalla ovat kulutuskooperatiivit, 40,9 %. Valtionkaupan — Sisämaankaupan komissariaatin ja Elintarveteollisuuden kansankomissariaatin — osalle tulee vain 9,1 % kasvu. Kulutuskooperatiivi valtaa askel askeleelta yhä suuremman osan tavaranvaihdosta valtiokaupan kustannuksella: kulutuskooperatiivien osuus yleisessä tavaranvaihdossa kasvoi yksistään toisen neljänneksen kuluessa 3 %:lla, kohoten puolivuoden loppuun mennessä 48,2 %:iin.

Huomattavasti ovat laskeneet hinnat kaupunkien toreilla. Yhdessä vuodessa kesäk. 1 p:stä v. 1934 kesäk. 1 p:ään v. 1935 — laskivat 25 tavaralajin hinnat 28,2 %. Tähän lukuun sisältyy 12 lajia kasvistuotteita, joiden hinnat laskivat 41,8 % ja 13 lajia karjataloustuotteita, joiden alenivat 23,5 %; viljatuotteiden hinnat alenivat 44,9 %, vihannesten 53, %, lihan 24 % j.n.e.

Kuluvan vuoden suunnitelman toteuttamisen puolesta käydyssä taistelussa on eräänä myönteisenä erikoisuutena se, että kansantalouden nousu nojautuu työn tuottavaisuuden kasvuun ja vähemmässä määrässä työläisten lukumäärän kasvuun. Miltei 20-prosenttinen suurteollisuuden tuotannon kasvu on saavutettu työläisten lukumäärän kasvaessa tammi-toukokuun aikana 6,5 % edellisen vuoden samaan aikaan verrattuna.

Keskimääräinen kuukausityöpalkka kuluvan vuoden viiden kuukauden aikana kasvoi suurteollisuudessa viime vuoden vastaavaan aikaan verrattuna 29,2 %:lla ja rakennustyömailla 28,4 %:lla.

Ulkomaankaupan tavaravaihto teki puolen vuoden aikana 261,2 miljoonaa ruplaa, josta positiivinen saldo on 37,3 miljoonaa ruplaa. Vientimme teollisuusluonne ilmenee selvästi: kuluvan vuoden viiden kuukauden ajalle tulee viennistä teollisuuden osalle 75,5 % ja maatalouden osalle 24,5 %. Viime vuonna tämä suhde oli 71,6 % ja 28,4 %.

III

Kaikki perusosoittimet kertovat yhtä ja samaa. Sosialistinen rakennustyö kehittyy nopein tempoin teollistamisen, teknillisen uudestirakentamisen, yhteiskunnallistamisen ja kansanjoukkojen aineellisen ja kulttuurisen tason huomattavan nousun perustalla. Mutta Saksan tilastollinen toimisto katsoo välttämättömäksi antaa "originaalisen" arvioinnin puolen vuoden yhteenvedoista Neuvostoliitossa. Saksan tilastollisen toimiston lehden, "Wirtschaft und Statistikin", erikoisessa liitteessä luodaan katsaus maailmantalouteen vuoden 1935 puolivälissä. Niiden 57 maan joukossa, joita tässä liitteessä tarkastellaan, esiintyy myöskin Neuvostoliitto. Osoittimet on jaettu 9:ään otsakkeeseen. Toisen otsakkeen alla annetaan kuvaus teollisuudesta. Neuvostoliittoa koskevassa kohdassa on tämän otsakkeen alle kirjoitettu: "Kulutustavaroita tuottavat teollisuuden alat ovat stagnation (seisahdus) tilassa". Lausunto näistä aloista Saksassa kuuluu: "Kulutustavaroita tuottavat alat ovat korkealla tasolla".

Siis Neuvostoliitossa, jossa, kuten jo huomautimme, kulutustavaroiden tuotanto lisääntyi vuodesta 1928 kuluvan vuoden puoliväliin 2½-kertaisesti ja vähittäiskauppa

lisääntyi vuodesta 1928 vuoteen 1934 viisikertaisesti ja kuluvan vuoden ensi puoliskon aikana kasvoi 31,1 % — Neuvostoliitossa on Saksan tilastollisen toimiston arvion mukaan stagnatio. Mutta Saksassa, jossa saman saksalaisen tilaston mukaan kulutustavaroita tuottavien alojen tuotanto muodosti tämän vuoden ensi puoliskolla 93,0 % näiden alojen tuotannosta v. 1928 ja vähittäiskaupan tavaravaihto muodosti v. 1934 — 66,2 % vuoden 1928 vaihdosta ja sitten aleni kuluvan vuoden ensi neljänneksellä 60,3 %:iin vuoden 1928 tasosta, on kulutustavaroiden tuotanto Saksan tilastollisen toimiston arvioinnin mukaan — korkealla tasolla. Tarvitaanko tähän "arviointiin" kommentaarioita?

Arvellen nähtävästi, että lukijaa voivat ikävystyttää pitkät numerosarekkeet ja edellämainitunlaiset "objektiiviset" arvioinnit, on Saksan tilastollinen toimisto päättänyt huvittaa lukijaa ja ryhtynyt laskemaan leikkiä. Näöltään vakava ja "ankaran tieteellinen" aikakauslehti jakaa ryhmiin 57 analysoimaansa maata. Sivulla 3 esitetään luokittelu. Kaikki maat jaetaan kolmeen ryhmään: 1) teollisuusmaat, 2) Euroopan agraarimaat ja 3) ulkoeurooppalaiset agraarimaat sekä maat, jotka ovat raaka-aineiden hankkijoita.

Mihin ryhmään on viety Neuvostoliitto? Tietysti... toiseen. Ja kuinkas muuten? Voiko Saksan tilastollinen toimisto tunnustaa Neuvostoliiton teollisuusmaaksi, kun Neuvostoliitossa vuodesta 1928 kuluvan vuoden keskiväliin lisääntyi teollisuustuotannon määrä muuttumattomissa hinnoissa 3½-kertaisesti? Voiko Saksan tilastollinen toimisto tunnustaa Neuvostoliiton teollisuusmaaksi, kun teollisuuden ja maatalouden kokonaistuotannosta tulee teollisuustuotannon osalle nykyisin noin 75,0 %? Kuinka voi Saksan tilastohallinto tunnustaa Neuvostoliiton teollisuusmaaksi, kun Neuvostoliitossa maatalous muodostuu teollisuustuotannon alaksi, kun maataloustuotannossa alkaa yhä suurempi ja ratkaisevampi osa olla agronoomien rinnalla traktoristilla, kombainin käyttäjällä ja mekanikolla?

Tietääkö Saksan tilastollinen toimisto kaikesta tästä? Tietysti tietää. Samaan julkaisuun sivulle 8, on liitetty hyvin havainnollinen diagrammi. Se osoittaa, miten maailmanteollisuuden tuotantotaso vaihtelee sen mukaan, sisällytetäänkö siihen Neuvostoliiton tuotanto vai ei. Ei ole vaikeata ymmärtää, minkälainen on "agraarisen" Neuvostoliiton teollisuustuotannon määrä, kun Neuvostoliiton ottaminen mukaan kohottaa suurimpien kapitalististen maiden yhteenlaskettua tuotantoa 15—17 pistettä ylöspäin. Ja mitäpä ihmettelemistä siinä onkaan, kun Neuvostoliiton teollisuustuotannon määrä jo viime vuotena oli toisella tilalla maailmassa ja ensimmäisellä Euroopassa. Onko se tunnettua Saksan tilastolliselle toimistolle? Se tietää sen. Mistä sitten on kysymys?

Saksan tilastollisen toimiston "arvioinnissa" ja sopimattomassa leikissä on tietty järjestelmä. Tuo järjestelmä on osa yleisestä sodanvalmistelusta Neuvostoliittoa vastaan. Virallistettu tilastotoimisto osallistuu voimiensa mukaan tähän valmisteluun, yrittäen kuvata Neuvostoliiton agraariseksi, takapajuiseksi maaksi. Sotilaskielellä sitä sanotaan psykoloogiseksi valmisteluksi: teollisuus- ja agraarimaan yhteentörmäyksessä on tiettyä, kumpi voittaa. Yrittäkööt. Sitä suurempi on pettymys.

Puolueen taistelu oikeistolaisia vastaan proletariaatin diktatuurin ensimmäisinä kuukausina

LOKAKUUSSA v. 1917 bolshevistisen puolueen johtama Venäjän proletariaatti pystytti diktatuurinsa. Lokakuun aseellinen kapina voitti huolimatta Kamenjevin ja Zinovjevin, jotka paljastivat kapinasuunnitelman viholliselle, halpamaisesta kavalluksesta. Puolue heitti pois tieltään nämä alhaiset lakonrikkurit, eristi oikeisto-opportunistit ja takasi siten voiton sosialistiselle vallankumoukselle. Mutta oikeistolaiset antautujat eivät laskeneet aseitaan. Seuraavana päivänä kapinan jälkeen yrittävät he tehdä tyhjäksi proletariaatin voiton: menshevikkien ja eserrien jälessä esittävät oikeistolaiset vaatimuksen, että bolshevistinen hallitus vaihdettaisiin "kaikista neuvostopuolueista" muodostettavaan hallitukseen tehden sen vastuunalaiseksi "koko demokratialle". Tämä vaatimus ei merkinnyt mitään muuta kuin proletaarisen diktatuurin hävittämistä ja porvariston herruuden palauttamista. Se johtui siitä, että oikeistolaiset kielsivät Leninin opin proletariaatin diktatuurista, opin sosialismin voitosta yhdessä maassa ja Lokakuun vallankumouksen sosialistisen luonteen.

Suunnitelmiaan toteuttaakseen tekivät oikeistolaiset sopimuksen menshevikkien ja eserrien kanssa ja käyttivät laajalti hyväkseen neuvotteluja Rautatieläisten yleisvenäläinen tpk:n kanssa, joihin Kamenjev aktiivisesti osallistui. Tämä tapahtui kärjistyneen taistelun hetkellä, jolloin työläiset ja punakaarti taistelivat sankarillisesti Kerenskin ja Krasnovin joukko-osastoja vastaan, kukistivat kapinoivat junkkerit Pietarissa ja kävivät kiivasta taistelua valkoisia osastoja vastaan Moskovassa. Tällä hetkellä Rautatieläisten yleisvenäläinen tpk, jonka johto oli menshevikkien ja eserrien käsissä, sekaantui tapahtumiin, laskeakseen vaakakupin vastavallankumouksen puolelle. Marraskuun 11 p:nä v. 1917 Rautatieläisten yleisvenäläinen tpk antoi julistuksen, jossa ilmoitettiin, että maa kulkee kohti turmiota. Kerenskin hallitus on osoittautunut kykenemättömäksi pitämään valtaa käsissään ja Pietarissa muodostettu "vain yhteen puolueeseen nojautuva" Kansankomissaarien neuvosto taasen ei voi saada tunnustusta ja tukea koko maassa. Julistuksessa kehoitettiin muodostamaan uusi hallitus, joka nauttii "koko demokratian" luottamusta ja kykenee johtamaan maan Perustavaan kokoukseen. Sellaisena hallituksena, sanottiin julistuksessa, voi olla vain hallitus, joka on muodostettu "kaikista sosialistisista puolueista — bolshevikeista kansallissosialisteihin saakka". Tästä lähtien julistuksessa kehoitettiin taistelevia solmimaan viipymättä aselevon ja lähettämään edustajansa neuvottelemaan hallituksesta. Jos tästä jollakin taholta kieltäydyttäisiin, uhkasi Rautatieläisten yleisvenäläinen tpk julistaa rautatieläisten lakon, luvaten antaa rautatieliikenteen vain sen käytettäväksi, joka suostuu tpk:n ehdotukseen. Tehdäkseen tyhjäksi Rautatieläisten yleisvenäläisen tpk:n uhkaukset ja paljastaakseen sen politiikan vastavallankumouksellisuuden ilmoitti puolueen KK suostuvansa osallistumaan neuvotteluihin.

Neuvottelut alettiin marraskuun 11 p:nä v. 1917 Kamenjevin ja Sokolnikovin edustaessa bolshevikkeja, Hendelmanin ja Jakobin oikeisto-eserriä, Rjazanovin Yleisvenäläistä TpKK:ta, Danin ja Ehrlichin oikeistomenshevikkejä, Ryikovin Kansankomissaarien neuvostoa, Martovin, Abramovitshin ja Martyinovin menshevikki-internationalisteja j.n.e. Sitäpaitsi olivat läsnä vapautuskomitean ja Pietarin kaupunginduuman edustajat.

Menshevikeillä ja oikeisto-eserrillä oli neuvotteluissa erittäin sotainen sävy: he ilmoittivat kieltäytyvänsä astumasta hallitukseen, jossa on bolshevikkeja. Hallitus, sanoivat he, on muodostettava ilman bolshevikkeja. Mutta nämä esiintymiset olivat todellisuudessa vain manöövereitä, jotka perustuivat laskelmaan, että näin vaikutettaisiin bolshevikkien edustajiin ja tehtäisiin heidät myöntyväisemmiksi. Neuvottelukokous suostui loppujen lopuksi Rautatieläisten yleisvenäläisen tpk:n ehdotukseen — muodostamaan sosialistisen hallituksen "kaikista sosialistisista puolueista, bolshevikeista kansallissosialisteihin saakka". Tämä hallitus edellytettiin tehtäväksi vastuunalaiseksi "kansanneuvostolle", joka oli muodostettava neuvostojen, armeijakomiteoiden, ammattiliittojen ja kaupunkihallitusten edustajista. Kamenjev ja Rjazanov ilmaisivat periaatteellisesti suostuvansa neuvottelukokouksen enemmistön ehdotuksiin. He olivat täysin solidaarisia ehdotukselle hallituksen muodostamisesta "kaikista sosialistisista puolueista" ja hyväksyivät myöskin "kansanneuvoston" aatteen. Erimielisiksi he jäivät menshevikkien ja eserrien kanssa vain kysymyksessä eri järjestöjen edustuksesta "kansanneuvostossa". Kamenjev ja Rjazanov eivät katsoneet tar-

peelliseksi vastustaa menshevikkejä ja eserriä silloinkaan, kun nämä ehdottivat, että Leninin tilalle uuden hallituksen päämieheksi asetettaisiin Viktor Tshernov taikka Avksentjev. Päästyään sopimukseen menshevikkien ja eserrien puolueiden kanssa eivät oikeistolaiset kieltäytyneet yhtymästä neuvottelukokouksen marrask. 12 p:nä hyväksymään päätöslauselmaan, jossa käsiteltiin neuvostovallan rankaisutoimenpiteitä vastavallankumouksellisia aineksia vastaan. Näillä teoillaan eivät oikeistolaiset Kamenjevin ja Rjazanovin edustamina vain rikkoneet KK:n ohjeita, vaan myöskin antautuivat vastavallankumouksellisen porvariston edessä. Käyttäytymisellään he toivoivat pakoittavansa puolueen luopumaan vallasta.

Oikeistolaisten antautumisen puolue viipymättä torjui. Marraskuun 14 p:nä määrättiin Kamenjev selostamaan toimintansa puolueen KK:lle. Esiintyessään KK:n istunnossa yritti Kamenjev löytää kaikenlaisia puolustuksia antautumispolitiikalleen. "Sopimuksen rikkominen, — lausui hän — asettaa meidät varman iskun alaiseksi... Rautatieläisten yleisvenäläisen tpk:n käsissä on suuri voima... Taistella voidaan vain Rautatieläisten yleisv. tpk:n kanssa mutta ei sitä vastaan"*) Kamenjevin kannattajina esiintyivät Rjazanov, Ryikov ja Zinovjev. Rjazanovin sanojen mukaan teki puolue virheen jo silloin, kun se Lokakuun kumouksessa otti vallan. "Jos me tänään kieltäydymme sopimuksesta, — väitti hän, — niin me jäämme ilman vasemmisto-eserriä, ilman kaikkia, jäämme sen tosiasian eteen, että olemme pettäneet joukot..."**) Ryikov ilmoitti, että jos me katkaisemme neuvottelut, "silloin karkkoontuvat luotamme pois nekin ryhmät, jotka tukevat meitä, ja me emme kykene pysymään vallassa".***) Kaikki nämä esiintymiset todistivat vain että oikeistolaiset ovat "demokraattisen vastavallankumouksen" agentteja. Keskustelussa esiintyen Lenin kaikella purevuudellaan hyökkäsi oikeistolaisia vastaan. Hän osoitti, että neuvottelujen oli määrä olla "diplomaattisena peitteenä sotilaallisille toiminnoille". Tästä johtui, että oikeistolaiset olivat tehneet häpeällisen petoksen mennessään sietämättömään sopimukseen Rautatieläisten yleisv. tpk:n edustajien kanssa. "Ainoa ratkaisu joka on oikea, — lausui Lenin, — on se, että tehdään loppu horjuvien horjumisesta ja itse tullaan päättäväisiksi... Selvää on, että Rautatieläisten yleisv. tpk on Kaledinien ja Kornilovien puolella. Horjua ei voida. Meidän puolellamme on työläisten, talonpoikain ja armeijan enemmistö... Kukaan ei ole todistanut, että syvät rivit ovat meitä vastaan; joko Kaledinin agenttien taikka syvien rivien puolesta..."*) Leninin sanat eivät saaneet yleistä kannatusta vain KK:n jäsenten valtavan enemmistön, vaan myöskin Keskuskomitean istuntoon kutsuttujen paikallisjärjestöjen edustajain taholta. Edustajat vakuuttivat, että joukot ovat kokonaisuudessaan bolshevikkien puolella ja mielialaltaan jyrkästi Rautatieläisten yleisv. tpk:aa vastaan. Jossakin oli jo kokoontunut rautatieläisten kokouksia, jotka olivat päättäneet valita uuden Rautatieläisten yleisv. tpk:n; oli ryhdytty toimenpiteisiin erikoisten sotilasvallankumouksellisten komiteoiden muodostamiseksi rautateille. Useiden oikeistolaisia jyrkästi vastustavien esiintymisien jälkeen hyväksyi KK päätöslauselman, jossa lausuttiin, että sovittelevat puolueet eivät käy neuvotteluja "päämääränä yhtenäisen neuvostovallan muodostaminen, vaan päämääränä hajaannuksen saattaminen työläisten ja sotilaiden keskuuteen, neuvostovallan vahingoittaminen ja vasemmisto-eserrien lopullinen sitominen sovittelupolitiikkaan porvariston kanssa." Neuvottelujen jatkamiseen nähden KK päätti, että niitä jatketaan ollen ainoana tarkoitusperänä loppuun saakka paljastaa kokoomushallituksen muodostamisyritysten koko vararikkoisuus.

KK:n päätös oli voimakas isku oikeisto-opportunisteille. Mutta kärsittyään tappion KK:ssa yrittivät nämä saada tukea Yleisvenäläisen TpKK:n bolshevistisesta ryhmästä. Yleisvenäläisen TpKK:n istunnossa marrask. 15 pnä vaativat vasemmisto-eserrät bolshevikkeja tarkastamaan uudelleen suhtautumisensa kysymykseen vallasta. Vasemmisto-eserrien esitystä käyttivät oikeisto-opportunistit aiheena uuteen hyökkäykseen puoluetta vastaan. Vastaukseksi vasemmisto-eserrien uhkavaatimukseen esiintyi Zinovjev ilmoittaen että bolshevikkien KK:n päätöstä marrask. 14 p:ltä ei Yleisvenäläisen TpKK:n ryhmässä vielä oltu käsitelty. Käyttäen hyväkseen väliaikaa esittivät Kamenjev ja Zinovjev bolshevistisessa ryhmässä joukon "korjauksia", jotka merkitsivät puolueen linjan rikkomista. Tähän uuteen oikeisto-opportunistien kavallukseen suhtautui puolue suurella suuttumuksella. Marrask. 15 pnä esitti Lenin Keskuskomitealle erikoisen päätöslauselman, jossa sanottiin, että "KK:n sisälle muodostunut oppositio irtaantuu kokonaan kaikista bolshevismin ja yleensä proletaarisen luokkataistelun perusasenteista", tuomittiin oikeisto-opportunistien antautumispolitiikka sekä jälleen kerran vahvistettiin KK:n linjan oikeellisuus.**) Rajoittumatta vain tä-

---

*) Leninin instituutti NKP(b):n KK:n yhteydessä. VSDTP:n KK:n pöytäkirjat. Elokuu v. 1917 — helmikuu v. 1918, s. 154. Gosizdat v. 1929.

**) Sama teos, sivu 153.

***) Sama teos, sivu 152.

*) Sitaatti VSDTP:n KK:n pöytäkirjasta, sivu 154.

**) Lenin. XXX nide, sivu 360.

hän esitti Keskuskomitea oikeistolaisille jyrkän uhkavaatimuksen, että on lopetettava horjunta, alistuttava puoluekuriin ja noudatettava järkähtämättä puolueen politiikkaa. "Oppositio, — sanotaan uhkavaatimuksessa, — aikoo vallata puoluelaitokset väkipakolla saboteeraten puolueen työtä hetkellä, jolloin tämän työn lähituloksista riippuu puolueen kohtalo, vallankumouksen kohtalo. Sellaisesta asiaintilasta me emme voi emmekä tahdo olla vastuunalaisia.. Me vaadimme kirjallisessa muodossa kategoorista vastausta kysymykseen, sitoutuuko vähemmistö alistumaan puoluekuriin ja noudattamaan sitä politiikkaa, joka on määritelty KK:n hyväksymässä tov. Leninin päätöslauselmassa". *) KK ilmoitti, että jos oikeistolaiset jatkavat edelleen puolueen politiikan saboteerausta, tullaan opposition edustajat eroittamaan puolueesta.

Mutta oikeistolaiset eivät nytkään lopettaneet kavallustyötään. Marrask. 17 p:nä v. 1917 esiintyi Larin Yleisvenäläisen TpKK:n istunnossa esittäen protestin sitä vastaan, että neuvostohallitus oli lakkauttanut joukon porvarillisia lehtiä, ja yleensä poliittisia rankaisutoimenpiteitä vastaan. Kerraten menshevististä parjausta poliittista terroria vastaan, vaati Larin lehdistöä koskevan asetuksen peruuttamista sekä kieltäytymistä kaikenlaisista poliittisista rankaisutoimenpiteistä. Larinin esiintymistä tukivat myöskin toiset oikeisto-opportunistit. Kun bolshevistinen ryhmä oli hylännyt heidän esityksensä, jätti 11 kansankomissaaria Ryikovin, Noginin, Teodorovitshin, Rjazanovin, Larinin ja Shljapnikovin johtamina ilmoituksen erostaan Kansankomissaarien neuvostosta. Samana päivänä Zinovjev, Kamenjev, Ryikov, Nogin ja Miljutin ilmoittivat eroavansa puolueen KK:sta. Kärsittyään tappion KK:ssa ja Yleisvenäläisessä TpKK:ssa ja omaamatta vähintäkään tukea puolueen perusjärjestöissä ryhtyivät oikeistolaiset petturimaiseen yritykseen suistaa puolue pois leniniläiseltä linjalta, häpeällisesti karkaamalla vastuunalaisista asemista.

Menshevikit, eserrät ja yleensä kaikki vallankumouksen viholliset ottivat oikeistolaisten poistumisen KK:sta ja Kansankomissaarien neuvostosta vastaan mitä suurimmalla ilolla. He kiirehtivät kaikille kulmille huutamaan, että bolshevikkien puolueessa tapahtuu hajaannus, että Leninin politiikka on romahtanut j.n.e. Mutta karkuruudellaan johtavista asemista paljastivat oikeistolaiset lopullisesti vain täydellisen vararikkonsa. "Poistuneet toverit menettelivät kuin karkurit, — kirjoitti Lenin erikoisessa KK:n vetoomuksessa 'Kaikille puolueen jäsenille ja kaikille Venäjän työtätekeville luokille', — me tuomitsemme jyrkästi tämän karkuruuden. Me olemme syvästi vakuutettuja, että kaikki puolueeseemme kuuluvat taikka sille myötätuntoiset, tietoiset työläiset, sotilaat ja talonpojat paheksuvat karkulaisten menettelyä... joidenkin henkilöiden karkurimainen menettely puolueemme huipulla ei horjuta puoluettamme seuraavien **j o u k k o j e n** yhtenäisyyttä, eikä siis horjuta puoluettamme... Olkoot kaikki työtätekevät rauhallisia ja lujia! Puolueemme, neuvostoenemmistön puolue, seisoo yhtenä miehenä ja tiivistyneenä heidän etujensa vartiossa, ja puolueemme puolesta ovat edelleenkin miljoonat työläiset kaupungeissa, sotilas juoksuhaudoissa ja talonpoika maaseudulla, jotka ovat valmiit mihin hintaan tahansa toteuttamaan rauhan ja sosialismin voiton".*) Ei ainoakaan puoluejärjestö antanut tukeaan oikeisto-opportunisteille. Koko puolue tuomitsi yksimielisesti Kamenjevin ja Zinovjevin uuden, vertaansa vailla olevan kavalluksen. Keskuskomitea eroitti Kamenjevin Yleisvenäläisen TpKK:n puheenjohtajan tehtävästä ja kääntyi kaikkien oikeisto-opportunistien johtajien puoleen viimeisellä ja jyrkällä varoituksella. Asetettuina vaihtoehdon eteen — joko alistuttava puolueelle taikka poistuttava puolueen riveistä, — päättivät oikeistolaiset alkaa perääntymisen. Oikeistolaisten kavaltava, hajaannuttava toiminta alkoi vähitellen heikentyä. Marrask. 21 p:nä ilmestyi "Pravdaan" Zinovjevin kirjoitus, jossa hän ilmoitti alistumisestaan puoluekuriin ja pyysi antamaan hänelle mahdollisuuden palata takaisin työhön. Jouluk. 12 p:nä v. 1917 kääntyivät samanlaisilla ilmoituksilla puolueen KK:n puoleen myöskin toiset oikeisto-opportunistien johtajat: Kamenjev, Ryikov, Nogin ja Miljutin. Mutta vaikka nämä ilmoitukset olivat määrätynlaisia askeleita eteenpäin siinä mielessä, että oikeistolaiset tunnustivat virheitään, pidättäytyi puolueen KK kuitenkin päästämästä oikeistolaisia vastuunalaiseen puoluetyöhön. Tämä johtui siitä, että oikeistolaiset eivät vielä läheskään kieltäytyneet opportunistisista mielipiteistään, eivätkä täydelleen antautuneet puolueen edessä. Joissakin paikoin he vielä jatkoivat puoluevastaista työtään.

Niinpä esimerkiksi Ryikov esiintyessään Moskovan alueen puoluekonferenssissa jouluk. 20 p:nä v. 1917 kehitteli edelleen opportunistisia katsantokantojaan. Samassa konferenssissa esiintyvä Nogin oli täysin solidaarinen Ryikovin kanssa. Likipitäen tänä aikana oikeistolaiset esiintyivät puolueen linjaa vastaan Perustavaa kokousta koskevassa kysymyksessä. Lähtien proletariaatin diktatuurin kieltämisestä ja taistellen porvarillis-parlamenttaarisen järjestyksen säilyttämisen puolesta he ehdottivat neuvostot yhdistettäviksi Perustavaan ko-

---

*) L e n i n. XXII nide, sivut 38—89.

*) L e n i n. XXII nide, sivut 38—39.

koukseen, jolloin tällaisen yhdistämisen tuloksena olisi ollut vallan täydellinen siirtyminen porvarilliselle "perustavalle". Oikeistolaisten onnistui viedä Perustavan kokouksen bolshevistisen ryhmän byroon joukko kannattajiaan. Lujittautuen ryhmän byroon tekivät oikeistolaiset yrityksen asettaa ryhmä puolueen Keskuskomiteaa vastaan, vaatien kutsuttavaksi puolueen edustajakokouksen koolle ratkaisemaan kysymystä Perustavasta kokouksesta.

Mutta puolue löi oikeistolaiset myöskin Perustavaa kokousta koskevassa kysymyksessä. Joulukuun 24 p:nä v. 1917 oli KK:n istunto, joka käsitteli tilannetta Perustavan kokouksen bolshevistisessa ryhmässä, johon "olivat pesiytyneet oikean siiven mielialat ja KK:n käsityskannasta poikkeamiset". Tässä istunnossa Lenin ehdotti ryhmän byroon erotettavaksi, esitettäväksi KK:n kannan Perustavaan kokoukseen nähden ryhmälle teeseinä, ja laadittavaksi ryhmälle vetoomuksen, jossa muistutetaan, mitä puolueen säännöt sanovat kaikkien edustuslaitosten alistumisesta KK:n alaisiksi sekä ehdotti määrättäväksi KK:n jäseniä ryhmän johtoon. KK:n päättävän asiaan sekaantumisen kautta tulivat oikeistolaiset ryhmässä lyödyiksi ja kysymys Perustavasta kokouksesta ratkaistiin puolueen linjan mukaisesti.

Puoluevastaisessa taistelussaan eivät oikeistolaiset häikäilleet ryhtyä likaisesti parjaamaan Leniniä, syyttäen häntä suvaitsemattomuudesta, vallanhimosta ja ahdasmielisyydestä. Huolimatta tämän parjauksen ilmeisestä menshevistisestä alkuperästä käyttivät oikeistolaiset sitä mielellään, selittäen jopa poistumisensakin KK:sta ja Kansankomissaarien neuvostosta johtuneen Leninin "komentamishalusta".

Leniniläinen komento puolueessa ei ilmeisestikään ollut mieleen oikeistolaisille, jotka pitivät puoluetta erilaisten virtausten ja ryhmien yhtymänä. "Mitä suurempi on puolue, sitä enemmän siinä on virtauksia", — niin määritteli Nogin oikeistolaisten katsantokannan puolueen rakenteeseen nähden. Mielipiteittensä levittämiseksi hankkiutuivat oikeistolaiset julkaisemaan omaa ryhmälehteään. Jokaisella askeleellaan he rikkoivat puoluekuria ja puolueen sääntöjä, vehkeilivät ja saboteerasivat puolueen päätöksiä vastaan. Pyrkien hajoittamaan ja repimään rikki puoluettamme sisältäpäin oli heillä puolueen rakennetta koskevissa kysymyksissä todellisuudessa menshevistiset asenteet.

Kamenjevin ja Zinovjevin johtama oikeisto-opportunistinen ryhmittymä oli "demokraattisen vastavallankumouksen" agenttuurina; oikeistolaiset sekasikiöt olivat menshevistis-eserräläisen vaikutuksen johdattimena puolueeseen. Lyöden hajalle oikeisto-opportunistit puolue hävitti erään niistä kanavista, joita myöten pikkuporvarillisten ainesten vaikutus kulkeutui kommunistiseen puolueeseen. Päättävä ja säälimätön taistelu oikeistolaisten "demokraattisia illusioita" ja heidän kavalluspolitiikkaansa vastaan teki taatuksi monopooliaseman säilymisen puolueelle proletariaatin diktatuurin järjestelmässä ja samalla turvasi itse proletariaatin diktatuurinkin säilymisen ja lujittumisen. Oikeistolaisten hajallelyönti takasi menestyksen puolueen työlle "murrettaessa" vanhaa hallituskoneistoa ja luotaessa uustyyppistä valtiota.

Proletaarisen valtion muodostaminen ja lujittaminen vastoin oikeistolaisten ja "vasemmistolaisten" opportunismia oli "kaikille esimerkiksi kelpaavaa taktiikkaa" ja sillä oli yleismaailmallis-historiallinen merkitys. Oikeistolaisten hajallelyönnin jälkeen tiivistäytyi puolue vieläkin lujemmin suuren johtajansa Leninin ja hänen asetoverinsa Stalinin ympärille. Tässä on puolueen oikeisto-opportunisteja Kamenjevia ja Zinovjevia vastaan käymän taistelun suuri historiallinen merkitys.

F. Anderson.

S. M. Kirov. Johtajan, opettajan ja ystävän muistolle

KIRJAN kustannuksella tänä vuonna yl-läolevalla otsikolla ilmestynyttä muistelmateosta on pidettävä yhtenä niistä monista muistomerkeistä, joita Neuvostoliiton ja erikoisemmin Leningradin alueen työtätekevät ovat omistaneet rakastamalleen, työväenluokan vihollisen salakavalan iskun kaatamalle johtajalle.

Karjalan ja Leningradin alueen suomenkielisillä työtätekevillä on omat erikoiset syynsä rakastaa ja muistaa toveri Kirovia, internationalistia, leniniläisen kansallisuuspolitiikan horjumatonta toteuttajaa, Karjalan sosialistisen rakennustyön loistavaa organisaattoria.

Muistojulkaisut voivat toteuttaa useammankinlaisia tarkoitusperiä. Samalla kun ne ovat rakkauden ja kunnioituksen osoituksia, suuren persoonallisuuden muiston ikuistuttajia, voivat ne myöskin olla esikuvia, tavoiteltavia päämääriä ja tienviittoja. Toveri Kirovin elämä on todella esimerkillinen. Muistojulkaisulta hänen muistokseen voitanee vaatia, että se antaisi eheän kokonaiskuvan. Niin kokemusrikas elämä, niin suuripiirteinen persoonallisuus, kuin toveri Kirovin, vaatii kuvaajaltaan ei ainoastaan taiteellista kykyä, vaan huolellista tutkimustyötä.

Kun Kirjan julkaisema muistojulkaisu on pienikokoinen — vain 80 sivua laaja — tuottaa hyvän, ehyen kokonaiskuvan antaminen suuria vaikeuksia. Kuitenkin tuntuu siltä, että tehtävä on ratkaistu onnistuneella tavalla. Muistojulkaisu on kokoonpantu toveri Kirovin läheisimpien työtovereiden muistopuheista ja muistelmakirjoituksista, niiden, jotka ovat työskennelleet yhdessä hänen rinnallaan, ja niiden, jotka ovat työskennelleet hänen johdollaan. Tämän lisäksi on kokoelmaan otettu otteita toveri Kirovin parhaista puheista. Näin opimmekin tuntemaan toveri Kirovin elävässä elämässä, työssä vallankumouksen hyväksi, työssä sosialismin rakentamiseksi.

Muistojulkaisu alkaa NKP(b):n KK:n Neuvostoliiton ja koko maailman työtätekeville osoitetulla — heti katalan murhatyön jälkeen julkaistulla — tiedotuksella suuren johtajan menetyksestä. Sen jälkeen seuraavat läheisimpien ystävien ja tovereiden sekä Kominternin surunilmaisu-sähkösanomat (myöskin välittömästi murhan jälkeen lähetetyt).

Suomenkielisten surunilmaisua raskaan menetyksen johdosta tulkitsee voimakkaasti kokoelman alussa oleva toveri Jalmari Virtasen runo: "Puolueemme helmi kirkas".

Muistojulkaisuun on otettu "Pravdan" jouluk. 2 p. 1934 julkaisema lyhyt elämäkerta toveri Kirovista. Suppeudestaan huolimatta antaa se meille kuvan tärkeimmästä — elämästä, joka on kokonaan omistettu taistelulle vallankumouksen voiton ja sosialistisen rakennustyön puolesta. "30 ikävuottaan — koko tietoisen elämänsä — antoi toveri Kirov kokonaisuudessaan työväenluokalle ja puolueelle". Siinä piirtyy eteemme elämä, jonka joka ainoa hetki on tietoisesti omistettu samalle päämäärälle ja tarmokkaasti käytetty tämän päämäärän saavuttamiseksi.

Puoluetyö tsarismin aikana, tavattoman raskaissa maanalaisissa oloissa, vaihdellen vankilavuosien ja karkotusten kanssa. Vankilahelveteissä ja karkoituspaikoilla kuluneet vuodetkin kuuluivat puolueelle. Niinä aikoina valmistauduttiin sitkeästi ja tarmokkaasti työhön opiskelemalla tai, missä se vain oli mahdollista, muulla tavoin osallistuen aktiivisesti puolueen työhön.

Tutustumme myöskin toveri Kirovin työhön kansalaissotarintamilla vaikeina, rohkeutta, uupumatonta tarmoa ja sitkeyttä kysyvinä vuosina. Tutustumme edelleen häneen sosialismin rakentamisen vuosina. Opimme näkemään hänen ominaisuutensa ja kykynsä uudessa valossa, sosialistisen rakennustyön loistavana organisaattorina.

Koko ajan tunnemme hänet leppymättömänä taistelijana puolueen yhtenäisyyden ja rautaisen kurin puolesta kaikkea opportunismia, kaikkia puolueen yhtenäisyyttä horjuttavia oppositioita vastaan. "Palavana vallankumouksellisena, leppymättömänä esitaistelijana pienimpiäkin bolshevismista poikkeamisia vastaan, oli toveri Kirov etevä taistelija puolueen ja Keskuskomitean puolesta, sosialismin voiton puolesta maassamme. Kirov oli yhtenä ensimmäisistä siellä, missä puolue, toveri Stalinin johdolla, kävi taistelua vastavallankumouksellista trotskilaisuutta, zinovjevilaista oppositiota ja oikeisto-opportunisteja vastaan".

Muistojulkaisuun otetussa toveri Molotovin muistopuheessa edelleen tämä kuva täydentyy. Läheisenä työtoverina kykenee toveri Molotov tekemään henkilökuvan eläväksi. Sen, kuinka suuri oli menetyksemme toveri Kirovissa, tulkitsevat toveri Molotovin unohtumattomat sanat: "Työväenluokan viholliset tiesivät hyvin, keheen he suuntaavat kavalan kuulansa. He ampuivat meitä suoraan rintaamme. He pyrkivät iskemään mahdollisimman lähelle puolueen sydäntä."

Toveri Rovion muistokirjoituksessa tutustumme toveri Kiroviin leniniläisen kansallisuuspolitiikan toteuttajana, Karjalan — entisen hyljätyn, takapajuisen alueen, jota tsarismi muisti vain raskaalla verotuksella

— kohottajana etumaiseksi alueeksi, teollisuusalueeksi, jonka luonnonrikkaudet vedetään esille sosialistisen rakennustyön raaka-aineiksi. Tutustumme edelleen häneen suurena organisaattorina, joka kykenee löytämään tarvittavat resurssit, joka osaa asettaa ihmiset oikeille paikoilleen, johtaa heitä, ja joka oikealla bolshevistisella itsekritiikillä kykenee todella luovaan työhön johtamiensa kaadereiden keskuudessa.

Tutustuessamme kokoelmaan otettuihin otteisiin Kirovin puheista piirtyy eteemme kuva voimakkaasta taistelijasta. Puheessaan XVII puoluekokouksessa hän terävästi ruoskii oppositioneerejä, "niitä, jotka kuormastossa istuvat", osoittaen kuinka he sen jälkeen, kun puolueen suuret voitot ja saavutukset ovat lyöneet kaiken pohjan pois heidän jalkojensa alta, "...tulevat esiin, koettavat kiilautua tähän yhteiseen juhlaan, koettavat astua yhtä jalkaa, saman soiton tahdissa, tukea meidän nousuamme. Mutta miten he koettavatkin, se ei onnistu eikä siitä tule mitään." Nämä Kirovin sanat on elävä elämä liiankin hyvin osoittanut oikeaksi, sillä taistelun hetkeksikään herkeäminen oppositioneerejä vastaan tuottaa puolueelle aina raskaita kokemuksia

Tutustumme edelleen hänen puheissaan hänen terävään bolshevistiseen itsekritiikkiinsä, jota hän harjoittaa leniniläisellä selvänäköisyydellä ja puolueen voimaan ehdottomasti luottavalla rohkeudella. Toveri Kirov osoittaa meille, että heikkouksien peittäminen merkitsee heikkouksiin alistumista ja taistelusta kieltäytymistä.

Marxilais-leniniläinen kasvatus, puolueen jäsenten aatteellis-poliittisen tason kohottaminen, oikea, puolueen ohjeiden mukaan suoritettu joukkotyö tehtaissamme ja kollektiivitalouksissamme, siinä ne vipusimet, joiden avulla sosialistinen rakennustyömme kulkee voimakkaasti ja voitokkaasti eteenpäin. Tämän osoittaa puheessaan meille toveri Kirov sekä elävin esimerkein että konkreettisella ohjauksella.

Sosialistisen rakennustyön suurena organisaattorina toveri Kirov on samalla vallankumousmies, joka ei hetkeksikään unohda, että meidän taistelumme on vain osa, joskin tavattoman suurimerkityksellinen osa kansainvälisen proletariaatin yhteisestä vallankumoustaistelusta kapitalismin hävittämiseksi koko maailmasta. Sosialistisen rakennustyömme voitot ja marxismi-leninismin omaksuminen näiden voittojen parhaana organisaattorina on se tie, millä tällä hetkellä parhaiten viemme eteenpäin maailmanvallankumousta. Siinä on leniniläisen bolshevikin, toveri Kirovin ohje.

Muistelmateoksen sisällöstä voisi vielä mainita muutamat tuokiokuvat. Ne esittelevät meille toveri Kirovin maanalaisen kirjapainon nerokkaana järjestäjänä ja rakentajana, joka kykenee suorittamaan työnsä niin hyvin, ettei tsaarin ohrana kykene sitä paljastamaan, vaikka penkoo koko talon perustuksiaan myöten. Kansalaissotarintamien etumaisilla tulilinjoilla näemme Kirovin loistavana, tulisena puhujana, joka kykenee nostattamaan joukoissa uutta innostusta, näemme edelleen hänet pelottomana taistelijana kuumimmilla tulilinjoilla.

Teos päättyy toveri Bystrjanskin kirjoitukseen "Zinovjevilaiset valkobandiitit", joka kuvaa meille zinovjevilais-kamenjevilaisen opposition taistelun puoluetta vastaan, sen tien vastavallankumouksen leiriin, valkobandiittien luo ja katalimman rikoksen — toveri Kirovin murhan — järjestämiseen, petturuuden, kataluuden ja rikoksien tien.

Teos ei kaipaa suositteluja. Jokainen Leningradin alueen suomenkielinen työläinen ja kollektivisti tuntee toveri Kirovin nimen. Muistelmateokseen tutustuminen ei ainoastaan anna hyvää henkilökuvaa tästä esimerkillisestä elämästä, vaan myöskin samalla on leniniläisen teorian ja käytännön opas, voimakas taistelukehoitus kaikenkarvaisia oppositioita, puolueen hajoittajia ja vahingoittajia vastaan.

Tällaisena teoksena siitä muodostuu jokaisen puoluetyöntekijän ja joukkotyöntekijän parhaimpia kirjallisia aseita. Siitä löydämme aina uutta innostusta taistelussamme sosialistisen rakennustyön rintamilla, taistelussa puolueen päälinjan puolesta.

Kirjan suomennokseen nähden olisi ollut toivottavaa huolellisempi työ. Suomennoksessa on usein käytetty murteissa tavattavia, venäjänkielestä otettuja sanoja, vaikka vastaavat suomenkieliset sanat ovat jo vakiintuneet kirjallisuudessa yleiseen käytäntöön. Huolellisempi kielellinen asu olisi vielä kohottanut teoksen arvoa.

A. L—o.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, J. Lemetti, Y. Karppanen. Toimituskollegion sihteeri P. Notko. Karjalan-osaston toimittaja E. Mäkinen (os. АКССР гор. Петрозаводск, ул. Гюллинга 14).

Отв. редактор И. К. Лехтинен. Техн. ред. П. Нотко.

Кирья № 115 Jätetty kirjapainoon 10/VIII kirj. painett. 25/VIII-35 г.
Ленгорлит № 24074 авт. л. Кол. зн. 181.500 ф. б. 82 × 110. Тираж 1602 Заказ 2085.

Типог. афиш „Кирьяпя", Ленинград, Харьковская 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ"
ЛЕНИНГРАД 1935